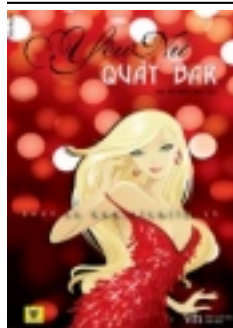

Yêu nữ quây bar

Contents

Yêu nữ quây bar	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	4
3. Chương 05-06	6
4. Chương 07-08	9
5. Chương 09-10	12
6. Chương 11-12	16
7. Chương 13-14	20
8. Chương 15-16	24
9. Chương 17-18	28
10. Chương 19-20	33
11. Chương 21-22	39
12. Chương 23-24	42
13. Chương 25-26	46
14. Chương 27-28	52
15. Chương 29-30	56
16. Chương 31 (Kết)	65

Yêu nữ quây bar

Giới thiệu

Cuốn sách miêu tả một câu chuyện tình yêu đẹp và thê lương. Trong bối cảnh xám xịt lại tồn tại mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-quay-bar>

1. Chương 01-02

Chương 1.

“Cho em một liều thuốc”

Đó là câu đầu tiên em nói với tôi.

Dưới ánh đèn lấp lánh trong vũ trường, trông em thật quyến rũ.

Đã từng nhiều lần thấy em, biết em là gái nhảy ở đây, mang khuôn mặt tuyệt đẹp và thân thể ngọc ngà đi tiếp khách.

Tôi năm nay 25 tuổi, làm quản lí kinh doanh khu Hoa Đông ột công ty có tiếng ở khu Trung Quan Thôn, chưa có bạn gái nên cũng không phải dành dụm tiền để cưới vợ. Tôi chỉ đàn đúm với mấy anh em bạn bè, bài bạc cá độ đủ cả (trừ chuyện gái gú)

Thế nên tôi thênh thang sở hữu một sức trẻ với số tiền bỏ ngổ, đủ để tiêu xài thả cửa.

Hộp đêm Ngọc Trần Gian thuộc hàng trứ danh, nó không chỉ tọa ở Bắc Kinh, nghe đồn thương hiệu của nó đã vang khắp Trung Quốc và cả Đông Nam Á.

Chưa bao giờ tôi gọi qua gái nhảy, một vì tôi trẻ, tướng mạo đang hoàng, chẳng cần thiết phải trả tiền để có gái hầu, còn lí do khác thì.....phí “tiếp khách” ở đây tậm tịt cũng không vừa.

Em tách bật lửa châm điếu ba số, trong ánh đèn mờ tỏ những sợi đỏ, tôi không kìm được, len lén quan sát em.

Em nhướn đôi mày liễu, trừng mắt dữ tợn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Nhìn nữa trả tiền!”

Tôi chưa kịp đáp trả, em đã vin vào thành ghế tiến ra phía sàn nhảy.

Được vài bước em quay lại, phả vào mặt tôi hai làn khói thuốc, làm tôi giật bắn: “Tí quên, trên sàn không cho hút thuốc, lát có khi bọn bảo vệ lại nói.”

Tôi ngắc ngứ hỏi luôn: “Vòng eo của em bao nhiêu thế?”

“ 1.6 thước, 21 inch, 54 cm!” Cặp môi hồng tuôn ra một loạt các con số.

Tôi bật cười, cô gái này, thú vị lắm!

Ngắm 8em em nhảy múa từ xa, bộ đồ màu xanh liền thân bó sát những đường cong hấp dẫn, người con gái này thông minh lắm, bởi em biết rõ cái thân hình tuyệt mỹ của mình có bao nhiêu là khả năng sát hại đàn ông.

Nghe nói ở Ngọc Trần Gian em là hàng có tiếng, tôi vừa được lãnh giáo bản lĩnh đặc biệt của em, hèn gì.

Đêm hôm sau, tôi nhận lời đi một sàn nhảy disco, đến nơi mới biết có sinh nhật của một chiến hữu.

Sinh nhật thôi chứ có gì ghê gớm, tự dưng chọn cái chốn này, người ngợm lúc nhúc như luộc sủi cảo, nếu chẳng phải vì có nhiều gái tới để ngắm, tôi đã chuẩn sớm cho xong.

Tôi ngồi ở quầy uống coca và ngắm các em xinh tươi qua lại.

“Cho em một liều thuốc”

Hặc, trùng hợp quá, sao mà ở đâu cũng chạm mặt em?

Trong đầu tôi lập tức lóe lên hai chữ “Duyên phận”

“ Em không phải làm à? Tôi hỏi”

“ Làm cái đầu anh ý, đến Hoàng Thế Nhân. cũng chả như anh, anh không muốn để người khác được nghỉ à?”

“ À, à, thế chẳng phải.....Mà sao em toàn nhằm anh xin thuốc thế?”

“ Xin một liều thì sao? Anh nghĩ mình đang nhai tăm à, anh cũng chẳng phải cỡ Châu Nhuận Phát. Đêm qua vừa đẹp anh ngồi gần em, còn hôm nzy ở góc ngách này em chỉ quen mỗi anh. Em không mang theo thuốc để khỏi phải hút nhiều.”

“ Em đi một mình à?”

“ Với bạn gái, nó đi bao giai rồi.” Em chỉ tay về phía trước, tôi nhìn thấy một cái đầu màu vàng chóc óng ánh đang lắc lư trên sàn.

“Em không đi bao à ? »

Em nhú mày, “ Bao anh nhé !” rồi cười ha hả.

Tôi cũng cười hùo theo, đáng điệu có phần ngớ ngẩn

Ngớ ngẩn thì ngớ ngẩn chứ sao, zi bảo bên cạnh tôi đang có một đại mỹ nữ! Chương 2.

Tất lễ dĩ ngẫu, chúng tôi cùng trao đổi số điện thoại.

Chân thật mà nói, với tôi, em cũng chỉ là một đứa con gái xinh đẹp, trắng gió thạo nghề. Tôi muốn được chơi chứ mặc nhiên không có tình cảm, không chút ý nghĩa, có ra sao thì ra.. Ngẫm lại, sống là phải yêu cái đẹp, tôi cũng chỉ là kẻ phàm phu tục tử, cứ theo phương thức của kẻ phàm phu mà hành động.

Ngày thứ ba, em gọi cho tôi, tầm một rưỡi sáng.

“ Em xong rồi, anh đang ở đâu nhỉ? Mời em ăn cơm nhé”

Tôi bật dậy khỏi giường , “Được, anh đến đón em đây.”

Vừa mặc đồ tôi vừa nhủ mình lông vịt, em có là tiên nữ giáng trần thì sáng mai tôi cũng phải đi làm, chẳng hiểu mình có nên trò trống gì không.

Chúng tôi hẹn nhau ở một quán cơm Hồ Nam.

Em ngồi ở một chiếc bàn trong góc tường, mặc một chiếc áo màu gạo trẽ ngực, dưới ánh đèn điện làn da trắng ngần sáng bừng đến hoa mắt.

“ Cho em một điều thuốc.” Em nói.

Làn khói xanh cuộn tròn trước mặt em, dưới lớp phấn son kĩ càng kia cất giấu điều gì?

“ Đây, làm sao mà em thả khói được như thế?”

“ Can hệ gì đến anh? Có gì hay ho mà hỏi?” Em hơi cúi đầu, phả một làn khói vào mặt tôi, cười dịu lại, “ Thì vừa học vừa làm, sau này phát hiện ra.....”

“ Cái gì?”

“Anh cứ như bọn thanh tra lý lịch ý.....Sau này phát hiện ra kiếm tiền đơn giản thật!”

Khi nói về mình em gần như rất thận trọng, nhưng tôi vẫn ngẫm hiểu rằng em đã phải trải qua những điều không dễ dàng.

Em là người Thanh Đảo, học xong cấp 3, nhờ có chất giọng tốt em đi hát ột hộp đêm. Sau đó tham gia kì thi đại học bổ túc, đỗ vào trường Ngoại ngữ ngành tiếng Đức ở Bắc Kinh. Hè đến theo chân ban nhạc về Hàng Châu biểu diễn, quen biết các cô gái bán hoa ở đó. Trở về Bắc Kinh lại theo chân các nương đến Đá quý trần gian, bằng dung mạo xinh đẹp phút chốc cất cao giá trị.

Em lùa tay buộc gọn lại mái tóc lò xo ra sau gáy, bờ vai hiện ra thon thả. “Anh biết không? Ngày đầu tiên “lên ca” ở Đá quý trần gian người em cứng đờ ra, trên trời dưới đất sao còn có chỗ kiếm được khá như thế, chỉ nói nói là mấy gã đã boia 800 tệ.....Ôi, đàn ông mà, các người đến hộp đêm chơi gái mua vui đúng không nào? Thực chất thì.....Nói thế này nhé, anh giỡn với con mèo, liệu có phân biệt được là mèo đang làm anh sướng hay anh làm mèo sướng không? Ha ha, đàn ông, có lúc thật.....hუმ.....

Dáng điệu khinh miệt của em, cứ như thể em nhìn thấu hết lòng dạ của mọi loại đàn ông trên thế gian, cứ như thể tất cả khổ đau nhận chìm đã tôi luyện em thành thứ không thể mài mòn.

Nhưng tôi vẫn cảm thấy em có điều gì đó khác với những cô gái khác.

Khác ở đâu, tôi chưa nhận định được.

Đêm ấy, tôi đưa em về, và ngủ với em.

Có điều, em không hề hôn tôi.

2. Chương 03-04

Chương 3.

Trời sáng, nắng đẹp.

Nắng đẹp để tôi được ngắm gương mặt không son phấn của em.

Gương mặt không son phấn ấy đang rũ vào lòng tôi ngủ rất ngoan hiền.

Hơi thở em thơm ngát như lan, hàng mi cong mềm run nhẹ, gò má vẫn còn chút lông tơ, ông trời một khi đã tạo ra một giống yêu thương thế này! Nghĩa là, đàn ông sẽ gặp toàn xui xẻo.

Cứ thế say sưa ngắm em, cô nàng xinh đẹp, nếu chúng ta gặp nhau ở một nơi nào đó khác, đâu có phải lên núi Đao nhảy vạc dầu anh cũng nhất định theo đuổi em!

Có khi chết rạc chết rời vì em.

Tôi chạm nhẹ lên bờ môi em.

Em mơ màng mở mắt, giọng cũng đượm mơ màng: “Là anh à....”

Không thể chứ? Đêm qua cùng em chạm xác thịt còn là ai nữa?

Đã 9 giờ, tôi bị muộn làm rồi!

Giờ thì tôi hiểu vì sao các vị hoàng đế xưa kia có những ngày không lên triều sớm. Khỉ một nỗi tôi đâu phải vua chúa, nếu được là vua, tôi sẽ rước người con gái này về hành cung, giam nòng cả đời không được cách xa tôi nửa bước.

Nghĩ đến đó, lòng tôi rộn ngợp hoang mang, chẳng lẽ tôi đã phải lòng em? Mẹ ơi, ngàn vạn lần đừng như thế! Tôi không phải đối thủ của cô ta!

Thay quần áo, vệ sinh qua loa xong, tôi lại ngồi bên giường nàng.

“Em à.....anh phải đi rồi, còn phải đi làm nữa!”

“Hừm.....”, em dụi dụi mắt, trông còn ngái ngủ lắm, “tốt thôi”, Em dựa người dậy:

“Tình Yêu, cho em một liều thuốc!”

“Vừa dậy đã hút, em có vẻ nghiện rồi đấy!”

Nhưng tôi vẫn châm một liều cho em.

“Này.....Tình Yêu, chúng mình thương lượng một việc nhỏ nhé,” em thả ra một làn khói thuốc, không nhìn tôi, “Thế này, anh thấy đấy, Tình Yêu.....tiền thuê nhà tháng này em trả rồi, còn thiếu vài chút, liệu anh có thể.....”

Cứ làm tưởng cô ta chỉ tính đêm qua là cỏi trần duyên, hóa ra.....Hóa ra vẫn cứ là làm tiền!

Cô ta cũng chẳng vì bản thân giữ lấy chút lộc!

“Thiếu bao nhiêu?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Ừm.....Anh cứ đưa 4 nghìn là được rồi.”

Thế nghĩa là cô ta giảm giá cho tôi 20%?

Nhục nhằn thật, tiền trong ví thì có cho cô ta(câu sau chưa dịch ra)...

“Anh không mang theo từng đống tiền, hai ngày nữa bàn lại”

Cô ta nhú mày cười: “Tùy anh thôi, thế không tiện nhé, làm ơn ra về đóng cửa”

Đêm đó, tôi nằm trên giường, trong mũi vẫn vương phất hương thơm của cô ta, những đầu ngón tay còn nguyên cảm giác rờ lên làn da cô, tôi đã bao lần bảo mình đừng nghĩ đến cô ta nữa, thậm chí thóa mạ cô trong suy nghĩ, nhưng rồi tôi vẫn không thể cấm đoán nổi nỗi nhớ nhung.

Tôi bị tổng vào một nhà ngục.

Cái ngục này được xây bởi nỗi nhớ.

Và chìa khóa, nằm trong tay EM. Chương 4.

Choàng tỉnh khỏi bóng đêm u ám, tôi nhớ lại gương mặt quyến rũ của em vừa hiện ra trong giấc mơ.

Tôi vớ trên phía đầu giường một điều thuốc, không bật đèn, đầu thuốc lập lòe trong đêm, 25 năm sống, giờ đây đột nhiên tôi mất hẳn tự tin.

Cũng là lần đầu tôi tin cuộc đời này tồn tại hồ ly tinh, chẳng nhẽ tôi đã bị đứa con gái đó làm mê muội tâm trí?

Hay là tôi nên đến trao 4000 tệ cho em, mượn lí do này để lại được gặp em.

Đã bốn ngày trôi qua, tôi không hề liên lạc, cho dù tôi đã thăm nhẩm số điện của em rất nhiều lần.

Có tàn thuốc rơi xuống mặt, tôi ngược nhìn đồng hồ, nửa đêm, 12 giờ rưỡi.

15 phút sau đó, tôi lao như bay trên đại lộ vòng 3.

Tại sao tôi lại ở một nơi cách xa cái hộp đêm kia đến thế?

Đại lộ trống không ngổn của tôi 20 phút.

Không thấy ở sân khấu, không thấy cạnh quầy bar, tầng trên tầng dưới cũng đã lộn lại hai vòng, vẫn không thấy.

Đâu, người ở đâu?

Chẳng nhẽ vì tôi nên bốc hơi rồi?

“ Có thuốc không? Cho em xin điều thuốc”

Quay đầu lại!

KHÔNG PHẢI!

Đó là một khuôn mặt mị tục, viền mắt kẻ đen, mí mắt cảm đôi lông mày giả dài, mái tóc vàng khè rơi lòa xòa, trông giống.....giống một con Sư tử cái.

Tôi đưa cho Sư tử cái một điều thuốc, giả bộ hỏi bằng quơ: “Này, cái em gì, cái em có vòng eo thon nhỏ ấy, tên gìDiệp Tử nhi!”

“Diệp tử? Nó á? Tìm nó làm gì?” Sư tử vàng quắc mắt nhìn tôi, phì ra một làn khói.

“Không có gì, mấy đứa bạn anh muốn gọi cô em ấy”

“Gọi em là được rồi, em thì khác à?”

“ À không, bạn anh nó kêu đích danh em này, sao vậy? Em ấy đi khách rồi? Ngồi phòng bao rồi?”

“ Ngồi gì mà ngồi, đang nằm ở phòng bệnh viện ấy.”

“ Hả.....? Cô nói cái gì?”

“ Em nói là bệnh việnnnnn, đại ca, trợn mắt lên thế làm gì? Trợn thế mắt có to bằng em? Muốn biết à? Thì trả cho em vé vào cửa đêm nay.

Có một giao đãi thế này, trong những hộp đêm nổi không có hàng “đóng cọc”, cũng không có má mì, hàng ngày các nàng vào đây đều phải mua vé cửa, dụng ý như một cách nâng cao giá trị của gái đẹp, vì em không lấp lánh trong đám đông là không có khách, là phải tự rút tiền trả hàng trăm tệ tiền vé cửa.

“ Cô quá lắm đấy!” Nói thế nhưng tôi vẫn rút một tờ tiền nhét cho ả.

“ Còn phải mời em uống một chén!”

Lại thêm một tờ.

“ Con bé nằm viện rồi, việc xảy ra đêm qua, đau ruột thừa cấp tính”

“Có sao không?”

“ Không sao lắm”

“ Bệnh viện nào?”

”Ấy, phải lòng chị em tớ rồi à,? Trông “còm” thế này.....chắc.....thôi, khỏi giỡn anh nữa, mai anh gọi cho em nhé, em đưa anh đi, đằng nào trưa mai em cũng phải mang cơm vào cho nó.”

Từ đôi môi cô son đỏ tuôn ra một dãy số, nói xong, ả gái điếm vẫy móng bỏ đi.

Được hai bước thì quay lại, kẻ má tôi một nụ hôn gió, “ Em cầm luôn bao thuốc nhé, cưng!”

3. Chương 05-06

Chương 5.

Buổi chiều lúc ăn cơm ở lầu dưới cơ quan, tôi bảo họ đóng hộp riêng một xuất canh gà.

Đứa phục vụ bé tẹo mặt chi chít tàn nhang lem lém nhìn tôi hỏi: “Đóng thế nào ạ?”

”Thế nào nữa!Mày cho anh cả cái nồi, chiều anh đem trả nhà hàng”

Hai đồng nghiệp đi cùng tôi tỏ vẻ tò mò, hỏi tôi mang canh gà đi đâu, tôi cười bảo: “Tớ vào thăm dì hai bệnh đang nằm viện”

Tôi vác nồi canh gà cho “dì hai” đi đón Sư tử vàng.

Sư tử vàng hình như chưa rửa mặt, chắc đêm qua bận bịu lắm.

Vừa lên xe ả đã ngửi thấy mùi canh gà thơm ngọt.

“Ồi, Đẹp trai, anh mang gì theo thế?”

“ Nước canh gà thơm nức thế kia cô không ngửi thấy sao?”

“ Chết thôi.....Người ta đi thăm bệnh mang hoa tươi, anh mang canh gà, vô duyên phết nhỉ!”

“Canh gà ăn được, hoa có ăn được không?”

“ Ăn cái c...,bị mổ ruột thừa cái con mẹ nó ra rồi, chả nuốt gì vào bụng được đâu.”

“ Chẳng phải cô cũng mang cơm đấy thôi? Con gái con đũa,hở mồm ra là nói bậy”

“ ĐM nhà anh, nhãi ranh.....Em không mang cơm thì mang gì, nó ăn được hay không là việc của nó, em cũng chỉ quan tâm được đến thế.

Ê, anh làm cái gì?

“Làm cái gì là làm cái gì?”

“Ngu thế, em hỏi anh làm nghề gì?

“Trung Quan Thôn,làm về máy tính”

“ Công nghệ cao cơ đấy,chep chep.....để ý đến Diệp Tử rồi hả? Anh có bao nhiêu trăm nghìn?”

“Tôi tên Lý Trăm Triệu, không phải Lý Trăm Nghìn.

“Anh hơi hão đấy!”

.....

“ Này, tên em là gì?” Tôi nhìn cô ta qua kính chiếu hậu, chẳng lẽ lại gọi người ta là Sư tử vàng?

“ Anh gọi em Tiểu Ngọc là được rồi!”

Tiểu Ngọc? Tên cũng thật lạ, chỉ có điều dùng trên một đứa lác các thể này thật ẩu. Nhưng điếm thì có tên thật bao giờ. Chẳng phải có câu đối thể này sao:

Tên giả họ giả địa chỉ giả, lừa người lừa tiền lừa tình cảm

Mùi thuốc tẩy trùng sộc lên mũi, khi chúng tôi đến nơi em vẫn chưa thức giấc. Sư tử vàng Tiểu Ngọc vừa đặt cặp lông cừu xuống đã chạy vào nhà vệ sinh.

Tôi ngồi xuống cái table- de-nuit kê phía đầu giường, ga giường trắng tinh làm nền cho gương mặt trắng xanh của em, người con gái trong mơ của tôi.

Tôi không kìm nổi, đưa tay vuốt nhẹ lên tóc em.

Em từ từ hé mắt, nhìn tôi thật lâu, cái nhìn như thể chẳng hề quen biết, rồi khép mắt lại.

Em không nhìn tôi thêm, mà nói: “ Cho em một liều thuốc”

“Ở đây không cho hút thuốc. Em ăn gì trước nhé?”

Em lắc lắc đầu, mở mắt nhìn tôi: “ Ăn gì chứ, em chẳng muốn ăn gì, nhận truyền mấy chai to dùng rồi, truyền đến mức người mềm nhũn, giờ chỉ muốn hút thuốc”

“ Baby, dậy rồi đấy à, thế nào? Khá hơn tí nào chưa? Đêm qua mày không đi, có mấy ông khom tìm mày đấy, bọn này thiếu cô em hấp dẫn như mày là tôi hết cái m... nó rồi, ăn chút gì không? Tao bảo đưa giúp việc ở nhà nấu cho ít cháo, chắc mình cũng chả ăn được gì.....kia, anh Đẹp Trai này,” Tiểu Ngọc chỉ vào tôi, “Người ta còn đem cả canh ninh gà ình kia, cứ như chăm bẵm bà đẻ ý”

“ Sư mày chứ, có mày đẻ thì có, mà đẻ thì đẻ ra con của mày ý.” Diệp Tử quát lại ngay.

“ Ồi giời, tao chả có cái năng lực ấy!”

Tôi trực muốn nói: Anh có.

Vừa bước chân ra khỏi cửa, em bỗng gọi với theo: “ Lần sau đến mang theo bó Bách Hợp, cái chồn này sực mùi Clo tẩy trùng, buốt óc đến chết.”

Chương 6.

Vừa tan làm tôi lao ngay đến chợ hoa.

Bách hợp bách hợp bách hợp, cả đời mình tôi chưa từng tặng hoa ai bao giờ, kể cả bạn gái cũ.

Nhắc đến bạn gái cũ thực lòng tôi vẫn còn đôi chút hoài nhớ, mặc dù giờ đây tất cả chỉ còn là một tấm hình cài trong ví. Trong tình yêu tôi rất đơn giản, đơn giản đến đáng thương.

Tôi lớn lên trong gia đình truyền đời theo nghiệp binh, tất yếu phải vào đại học Quân sự, cả trường ngoài một quân giáo nữ, còn từ già đến trẻ xanh rì một lũ đực rựa, ngày ngày không lên lớp chuyên ngành thì vào lớp chính trị học hành huấn luyện, đến tối mềm nhũn như con sên, vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ.

Chẳng hề biết đến cái thứ tình yêu lãng mạn dưới mái trường.

Hồi mới đi làm tôi yêu thầm một cô gái, ngờ đâu tình cảm chỉ phát sinh một chiều, còn chưa kịp tỏ tình, một gã cùng cơ quan đã nhanh chân đến trước.

Sau đó tôi có quen một em làm trong vũ đoàn Đông Phương, gọi là em nhưng cô ta hơn tôi 4 tuổi, khi ấy cô ta đang cặp với một ông tây Canada, tôi chẳng qua cũng chỉ là một mảnh vá lấp vào chỗ còn trống của cô ta.

Nhưng tôi vẫn xem đó như người bạn gái duy nhất của mình, sau khi cô ta cưới chồng về trời tây, tôi vẫn không gỡ tấm hình ra khỏi ví.

Tôi phải thừa nhận là tôi lười yêu.

Thế nên, tôi thực sự không biết chiều phụ nữ thế nào.

Nghe chừng có vẻ vừa nhạt nhẽo vừa đáng ngán.

Nhưng rất may, tôi còn nợ Diệp Tử 4000 tệ, nhìn thấy tiền, có khi cô ấy sẽ chịu gặp tôi?

Đẩy cánh cửa phòng.

Giật thót!

Cả phòng toàn gái đẹp!

Ngoài Diệp Tử, Tiểu Ngọc, còn 4 cô gái nữa, trong một phút, tôi hơi lảo đảo.

Diệp Tử hôm nay rất giữ thể diện cho tôi trước đám chị em, không hề như buổi trưa nhắm tịt mắt lại, còn hướng về tôi nở một nụ cười. Nụ cười ấy quả thật nghiêng nước nghiêng thành.

“Anh mang Bác Hợp đến thật đấy à? Đến đây, giới thiệu chút nhé,” em chỉ vào đám con gái, “Tiểu Ngọc thì anh biết rồi, còn đây là Ưc Đình, Tiểu Vân, Thanh Thanh, Tuyết Nhi.....Còn đây là bạn tao- Lý Hải Đào.”

(Ưc Đình- gái Tứ Xuyên, 25 tuổi, những năm 90 sớm đã lang bạt tới Hải Nam trở thành gái bán hoa, sau đó theo chân Bắc Hạ Đại Quân tới Bắc Kinh, bề ngoài nữ tính, kinh nghiệm phong phú, đối với ngành này như cá gặp nước, thuộc hạng hàng hấp dẫn.

Tiểu Vân- gái Thiên Tân, 20 tuổi, mặt thanh mát to, phong thái sắc lạnh, người ngòm rất chuẩn.

Thanh Thanh- người Giang Nam, 21 tuổi, không cao lắm, ngực 70D, mặt tròn xinh, mắt to, thuộc tuýp nhỏ xinh.

Tuyết Nhi- gái Đại Liên, cao 1m73, da trắng ngần, nhỏ tuổi nhất, vừa tròn 17, tóc quăn tự nhiên, không đẹp theo tiêu chuẩn truyền thống mà trông rất giống tây.

Tiểu Ngọc- gái Đông Bắc, 23 tuổi, tóc vàng, mắt bé lông mi thưa, người xương, hành tung choang choác liều mạng, trông dữ hơn cả đi

DIỆP TỬ- người Thanh Đảo, 22 tuổi, nghe nói đã học 8 năm múa, là ca sĩ của vài hộp đêm trước đó, gái đẹp được công nhận thuộc hàng cao cấp.

“Chào mọi người, chào mọi người”

“Ôi, gặp qua rồi, gặp qua rồi.....”Ba bà đã như chợ vỡ, giờ tận 5 cô thì nhau nói, bỗng chốc làm tôi liên tưởng đến cảm giác sượng sùng của Tôn Ngộ Không trước mặt thầy Đường Tăng, tôi đành phải trốn đi hồi ý tá vềcái ví đập ruồi.

Chúng tôi tán vè đủ thứ chuyện, em có duyên lắm, biến cái phòng bệnh gần bằng quán nhạc, giả sử chỗ này có thêm đầu máy karaoke, là tôi có thể ngồi thu vè rồi.

Diệp Tử cười sảng khoái, nghe nói trước đây em từng đi hát, chất giọng tốt ấy vẫn chưa hề mất.

Diệp Tử dựa lưng vào gối, mái tóc màu hạt dẻ hơi rối, có một sợi tóc highlight nhuộm dưới mái, trông cực ấn tượng, hấp dẫn.

Diệp Tử đưa tay trái lên dụi mắt, một móng tay sơn màu vàng chanh đã tróc sơn, hình ảnh ấy thân thiết với tôi như thể em là cô con gái người hàng xóm.

Diệp Tử gầy rộc đi, đôi mắt càng to càng sáng, đôi lúc em nhìn sang làm tôi mòng mòng hoa mắt.

Gờm cổ trắng mềm của em đeo một sợi dây chuyền bạch kim, mặt của nó óng ánh sáng bóng.

Vành tai em rất đẹp, cong hồng như miếng tôm rán tôi thích ăn ngày nhỏ.

Diệp Tử mắt sáng má thơm, Diệp Tử thơ thướt mỏng mảnh

Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử.....

4. Chương 07-08

Chương 7.

Chưa ngồi được mười phút, Tiểu Ngọc đã dấm dăng kêu đói bụng, muốn ăn, lảo xào như rán chảo, trừ Diệp Tử, cô nào cô nấy đều đồng loạt thấy bụng đói meo, tình huống gần như là em Tiểu giờ tay ra hiệu lệnh, các mi nhân nghe theo một cách vô điều kiện.

“ Thôi đi, thôi đi, mịe chúng mày chứ qua thăm tao hay là qua phá tao đây? Đi hết cả đi, ai kia nữa,” Diệp Tử hất đầu về phía tôi, “Anh mời mấy chị em đi ăn đi!”

“ Nhất trí.....Còn em ăn gì?”

“ Ở đây cũng có cháo.Mà em cũng không muốn ăn.”

“ Em có muốn anh mua gì về không?”

“Ồi, đợi anh về á.....” Diệp Tử cười , “Cũng được, mang cho em hộp dưa muối, em chẳng muốn ăn”

Không khác gì đội trưởng, tôi dẫn đoàn 5 em ra quán cơm gần bệnh viện.

Nói thật thì, tôi vẫn muốn ở lại bên Diệp Tử, sợ gì chuyện bị đói rạc hay không?

Đám “ruồi” nữ bắt đầu “vo ve” lầm rầm nói chuyện, những câu chuyện của họ xoay quanh thế giới đàn ông, cụ thể là bộ phận đàn ông thích chơi hoa ghẹo nguyệt.

Đàn ông- Tình dục- Tiền bạc mãi mãi là chủ đề của họ.

Chỉ làm nghề này, mới có thể lừa ba thứ cộc cạch đó lại với nhau.

Họ trẻ, đẹp, nhưng chỉ như những hạt bụi lượn bay vật vờ, không có nguồn cội. Họ có một đám đàn ông vây quanh, nhưng theo một chừng mực nào đó bên họ không có lấy một người, thế nên, không có cuộc sống tình yêu thật tốt, không có chuyện dễ nhọc lòng.

Không tình không đau đớn, tiền lại đầy ứ trong tay, thả nào càng ngày càng có nhiều các cô rảo bước trên cung đàn vật chất.

Tôi không có quyền phát ngôn về luận đề này, chỉ là tôi có hay biết đôi phần

Cơm canh sắp hết, tôi hỏi: “Mấy em muốn đi đâu? Cần anh tiễn về không?”

“ Được ạ được ạ....” Gần như 5 mồm một giọng.

Dở hơi tôi rồi! Lại còn nhót thêm nữa! Giờ thì chỉ muốn vả vào miệng mình.

5 bà mợ này mỗi bà đều muốn về nhà thay đồ mỏng má để lên ca, lại không cùng ở với nhau, dù đường không tắc, đưa được từng cô về xong, hơi ôi, cũng đã gần 9 giờ tối!

Quầy bán hàng không có loại dưa muối nào ngoài cải bẹ muối. Cô bé Diệp Tử này cũng lạ, không thích gì lại chỉ muốn dưa muối.

Tôi nói với bà bán hàng: “ Cho 10 gói”

cải bẹ muối

Cô y tá trong bệnh viện thậm chí không ngược lên nhìn tôi, chỉ nói một câu làm tôi rụng rời: “ Đã quá giờ thăm nom, mai anh đến sau nhé!”

Tôi vẫn đứng lì ra muốn xin xỏ thêm, thế mà thiên sứ mặc áo trắng yêu dấu của chúng ta tay cầm cái bút gõ gõ lên bảng qui định gắn trên tường, “Giờ giấc chẳng đã trưng cả ra đây rồi hay sao?”

Tôi gọi vào máy Diệp Tử, di động tắt máy.

Bỗng nhớ lại nụ cười lưỡng nghĩa em dành cho tôi trước lúc bước ra cửa, ngay từ đầu em đã tiên liệu được rằng tối nay tôi sẽ không kịp về với em.

Tôi cầm lấy 10 gói rau vắt ra ngoài cửa xe.

Chuông điện thoại reo.

“Kìa, mày đang ở đâu đấy? Bọn tao đang tụ ở Đá trần gian, V1, mày đến đi!” là ông bạn Trương Bác.

“Sáng mai tao còn phải đi làm, mệt không cựa được rồi!”

“Con lạy bố, hôm nào bố chả phải đi làm! Đêm nào bố chả chơi đến khuya? Nhanh lên đi, lên chào ông chủ của công tụi Quang Hóa, cho có thêm không khí, tìm vài em chơi”

“Tao tìm đâu được? Tao đâu phải chó săn!”

“Nhưng mày là đệ tử của chó săn à! Chẳng phải mày quen với một đứa khá nổi tên Diệp Tử ư? Mày gọi nó đến phục vụ luôn đi, tao vừa ra ngoài tìm một túm mà chưa thấy”

“Thế à? Thế mày tìm túm khác đi!”

“Con nhỏ đấy ngon lắm, là đại ca muốn nó...”

“Khỏi cần tìm, họ không có ở đó đâu”

“Ồ.....sao mày chắc thế? Thằng ôn con.....Thôi không nói nhiều, nhanh ,nhanh,nhanh, đến đây nói tiếp!”

Tôi đưa Tiểu Vân tới V1, cái tay họ Châu, chủ tập đoàn Quang Hóa đang ngả nghiêng.

Tôi vẫn nghĩ về 10 gói cải bẹ, tâm trạng hẳn không tốt. Tôi đã không thể bỏ 10 gói cải bẹ ra khỏi đầu. Thằng Trương Bác cứ nghĩ hôm nay tôi vớ được vàng, vì bình thường một giọt rượu tôi cũng không biết uống, bình thường chỉ uống chút thôi, là lão đảo dọc nghiêng rồi.

Nón xong đầu tôi hơi nhức, vừa ra khỏi nhà vệ sinh tôi đâm sầm vào một người, một mùi nước hoa sộc thẳng lên mũi, tôi ngạt thở đến mức càng quay cuồng hơn Chương 8.

Chưa nhìn rõ mặt người, đã thấy hay cánh tay khẳng khiu quàng lên cổ tôi, một mái đầu vàng khè cọ vào tai, Tiểu Ngọc dán chặt đôi ngực nở mềm của mình vào lưng tôi, thầm thì bên tai: “Cưngggg, cưng uống rượu à?”

Cô ta dìu tôi vào phòng riêng.

Đầu óc tôi quay cuồng, chỉ muốn nằm vật xuống đâu đấy để ngủ.

Mơ màng nghe thấy tiếng Trương Bác: “Lái xe được không?.....Thôi khỏi, để anh em đưa mày về!Hả cái gì.....à,à thế thì được, thế thì việc của hai bạn vậy....”

Tôi lòng mòng thấy thang máy.

Lòng mòng thấy hiện ra gương mặt Diệp Tử.....

Mơ thấy Diệp Tử hôn tôi, mơn miết đầu lưỡi tôi.....

Mơ thấy Diệp Tử nói: “Người anh toàn mùi rượu thôi.....”

Tôi mơ thấy cùng Diệp Tử làm chuyện xác thịt, có hai ngày mà em gầy đi nhiều, ngực cũng teo lại.....

Tôi mơ thấy Diệp Tử đi rửa người, giúp tôi mở máy lạnh.....

Mơ thấy 10 gói cải bẹ muối đập liên hồi lên đầu tôi.....

Mơ thấy tôi đi nhẹ, tìm lên tìm xuống không tìm thấy cửa vào.....

Tôi tỉnh lại vì buồn tiểu.

Đầu đau như có ai tách đôi ra, chẳng lẽ 10 gói rau ấy lại có sức nén ép đến thế?

Tôi mở mắt, cái đầu tiên tôi nhìn thấy là một trần nhà, phía trên có treo một chiếc đèn 3 chum, không phải của nhà tôi.

Rồi tôi nhìn thấy bức tường, trên tường treo một bức ảnh khá lớn, người con gái trong ảnh trông quen quen, hình như đã gặp qua ở đâu. Bức tường này cũng không phải của nhà tôi.

Đầu vẫn rất đau, quan trọng nhất là tôi không rõ tình trạng hiện tại, thầy kê, tôi muốn thoát hết chỗ nước trong bụng ra đây.

Vừa cựa mình, tay tôi đã chạm vào một tấm thân thơm nồng ấm áp, một khuôn mặt, mắt tôi đầy một màu vàng ruộm- Đây cũng không phải nhà tôi, nhà tôi không có cái màu này, đây là cái gì vậy.....tóc!

SƯ TỬ VÀNG!

Tôi hơi tỉnh lại!

Tiểu Ngọc quay lưng về phía tôi, người trần truồng, trên bụng chỉ đắp độc một chiếc khăn mỏng.

Và tôi? Có mặc mới là lạ!

Chẳng phải dài dòng nữa, việc này nói cũng chẳng tới đâu.

Tôi nhẹ nhàng mặc lại quần áo, và tìm ngay được nhà tắm

Giật nước xong, đẩy nắp bồn cầu xuống, tôi ngồi thụp xuống nghĩ ngợi một lúc lâu, nhưng chẳng nghĩ ra được điều gì, tôi đỡ ra như phỗng. Có một điều thật rõ, đó là tôi không yêu cô ta, kể cả thích cũng không có.

Rượu có thể làm loạn tính, ai nói mà đúng mười mười.

Nếu tối qua không đưa mấy cô kia đi ăn, nếu chị y tá mở lưới cho tôi một đường thoát vào thăm Diệp Tử, nếu không phải tôi giận việc Diệp Tử biết tôi không kịp về vẫn sai tôi đi mua rau muối, nếu không phải thằng bạn Trương Bác gọi tôi đi Đá quý trần gian, nếu không phải vì tôi uống nhiều phải vào nhà vệ sinh nôn, nếu không phải Tiểu Ngọc đứng lúc đụng vào tôi ở cửa, tôi.....nói không chừng có thể cô ta sớm đã mưu tính cả rồi.

Ôi, nếu.....

Nếu Diệp Tử biết được việc này.....

Than ôi, đầu đau muốn chết, tôi thề là sẽ không bao giờ uống rượu nữa, ít nhất là không như tối qua hết nốc rượu tây lại nốc bia, uống như hôm qua chả khác tự mình chúc mình say.

Ra khỏi phòng vệ sinh, tôi gọi điện về cơ quan xin nghỉ, tôi cần phải về nhà ngủ tiếp

Giờ đã là 11h kém mười.

Nghĩ rồi, tôi rút trong ví ra 3000 tệ(khoảng 6 triệu VNĐ) để dưới ấm trà bày ở phòng khách.

Tôi không muốn sau này có bất kì quan hệ nào với Tiểu Ngọc.

Lần đầu tiên làm tình phải trả tiền, mặc dù đang trong lúc nhâm lẫn không phân biệt được đối phương là ai.

Nghĩ lại tôi vẫn chỉ là một gã còn trẻ dại dột, cho dù việc tôi đã làm thật nhơ bẩn.

“Hey, cưng, còn sớm mà? Cưng đang làm gì thế?” Tiểu Ngọc trần truồng bước ra từ phòng ngủ.

Bắt gặp tôi đang để tiền xuống bàn, trong vòng 5 phút, cô ta nhìn chòng chọc vào tôi, rồi nhếch mép cười. Tôi không thể hình dung nổi đây là kiểu cười gì nữa.

“o nhiều?”

“ghen”

“Cũng biết luật phết nhĩ” Cô ta hất hất tóc, “Em không cần!”

“ Em không cần, thật đấy!” Cô ta nói thêm, “ Anh muốn nghĩ thế nào thì tùy, em vẫn không cần, anh NỘ em một TÌNH NGƯỜI.”

Nói rồi cô ta vuốt vuốt tiền, đút nó vào túi quần tôi, tóm chặt lấy tay tôi, “ Lý Hải Đào, anh khinh em quá đấy, nếu em vì kiếm tiền, em có thể ngã giá với anh lúc anh còn tỉnh, hiểu không?”

Tôi lắc đầu không hiểu.

“ Được rồi, anh có việc thì cứ đi trước, cưng à, NHƯNG.....hôm nay anh vẫn đi làm chứ?.....3 rưỡi chiều anh qua đón em đi, chúng mình cùng qua đón Diệp Tử, hôm nay nó được ra viện rồi.”

“Thế còn.....”

“ Thế còn cái gì, nào,lại ôm cái nào.....”

Tiểu Ngọc siết lấy vai tôi.

Ra khỏi căn nhà, tôi đến chỗ bậc thang cạnh cửa và ngồi thụp xuống.

Tiền trong ví cộm lên, không thiếu một xu.

5. Chương 09-10

Chương 9

Tôi đã nghĩ rất lâu, rốt cuộc tôi có nên xuất hiện dưới nhà Tiểu Ngọc vào lúc 3 rưỡi không, rốt cuộc tôi có nên cùng cô đến đưa Diệp Tử ra viện, tôi phải có biểu hiện thế nào khi đối diện với Diệp Tử.

Tiểu Ngọc quen biết với Trương Bác nữa, cô ta nhất định sẽ kể hết với Diệp Tử.

Tôi cũng chỉ là người bình thường, tôi chẳng chối từ việc con gái thích tôi, trở trêu thay người thích tôi và người tôi thích không đội trời chung.

Lại phải nói thật, tôi có đôi phần lo sợ, chỉ nghĩ đến việc phải đối mặt với đôi mắt đẹp của Diệp Tử, lòng tôi ần ần như đã làm một việc tội lỗi. Chuyện tình cảm khó nói được ai đúng ai sai, tôi biết Diệp Tử không hề yêu tôi, thậm chí em đã chọn nát tim tôi, nhưng.....

2 giờ 50 phút, 3 giờ 5 phút, 3 giờ 10 phút.....

Vào đúng 3 giờ 15 tôi tắt di động.

Tôi thà chọn lựa sự tháo chạy hơn là phải đối mặt với cái nhìn đầy sự trừng phạt.

Tôi chỉ hi vọng có cơ hội để Diệp Tử trực tiếp nghe tôi giải thích, nhưng một khi Tiểu Ngọc còn đó, sự việc chỉ càng thêm khốn. Chỉ trong một đêm nhân sinh quan và nguyên tắc làm người của tôi đã thay đổi quá nhiều, 25 năm qua, lần đầu tiên tôi đã bội ước, và cũng lần đầu tiên, tôi đã bỏ trốn bặt mạng.

Chỉ vì một người con gái.

Một người làm tôi mù mịt, làm tôi tiến thoái lưỡng nan.

Đầu vẫn đau, có cách nào cho tôi ngủ được bây giờ? Chỉ cần ngủ thôi là không nghĩ ngợi gì nữa.

Tôi mở ngăn kéo lấy ra một vỉ thuốc cảm, không ngờ cái thứ bỏ đi này vẫn còn tác dụng, chưa đầy nửa tiếng tôi đã thấy lơ lửng, đây đâu phải thuốc giải cảm, là thuốc chữa chứng mất ngủ đấy chứ.

Chuông điện thoại réo từng hồi từng hồi, tôi mơ mơ màng màng, phản ứng đầu tiên là: không thể là các cô ấy chứ?

Không thể nào, đây là chuông điện thoại nhà, không phải di động.

“Thằng này sao lại tắt máy? Không sao chứ? Đêm qua thế nào? Uống phiêu rồi chứ gì? Ha ha ha.....” lại là gã ranh con Trương Bác.

“ Không hề hấn gì, tôi có hơi đau đầu, gì đấy? Có việc gì không?”

“Tối thế nào? Tập hợp tí?”

“Không đi đâu, đang mệt lắm”

“Dậy tí đi.....ông đuổi thế, uống có tí đã không dậy nổi à?” Thì ra hấn muốn rủ tôi cùng hội chơi bài mạn chược. Giết tí thời gian cũng tốt, tôi không muốn trong đêm nằm nhà nghĩ đến cô gái đó. Còn nếu vẫn mệt thì về ngủ tiếp, ngày mai đi làm bận rộn tất sẽ quên đi hết thấy.

Đêm đó tôi thua thảm hại, đã mất 1 vạn lại nợ thêm 3000.

Chúng tôi hẹn nhau đêm thứ hai cậu nào thắng thì chi tiền đi ăn hải sản ở nhà hàng Thuận Phong.

Chiều thứ hai tôi nhận được điện của Tiểu Ngọc. Chuông đổ được ba hồi tôi miễn cưỡng nhắc máy.

Tôi vừa áp tai vào ống nghe, đã nghe tiếng Tiểu Ngọc tru tréo trong điện thoại: “Cái anh Lý Hải Đào kia, anh có ý gì đây, hôm qua đợi mãi anh không đến, gọi thì anh tắt máy, anh cũng gớm lắm.....”

“Không phải, thật sự anh đau đầu quá, ngủ lịm đi, di động thì hết pin, xin lỗi em nhé.....”

“Thế anh làm gì mà tỉnh dậy không gọi cho bọn em?”

“Anh ngủ một giấc tới tận sáng nay, chẳng phải đó là giờ ngủ của bọn em sao? Anh đã định đến chiều gọi lại, nếu không vì bận quá.....Thế anh không đến bọn em sao rồi.....”

“Tụi es nhờ mấy người bạn khác thôi.....Thôi không chấp anh nữa” giọng trong điện thoại ngừng bật, rồi một âm thanh êm ái vọng ra: “Thế hôm nay anh đến hay không đến thăm em nào, anh có nhớ em không, cưng?”

“Hai ngày nay tôi rất bận, để sau nhé, Diệp Tử có sao không?”

“Chẳng sao nữa rồi, tối nay là nó lại đi làm. Anh quan tâm đến nó thế sao.....”

“Cũng không hấn.....thôi không nói chuyện nữa, tôi phải nhận điện thoại.....”

Sau khi tan ca, tôi đến ngân hàng rút ra 1 vạn tệ, rồi đi tiệm ăn hải sản Thuận Phong.

Không ngờ, ở đây tôi đụng phải.....

Chương 10

Vừa vào cửa, đã thấy đám bạn ngồi ở cái bàn trong cùng, vẫy vẫy tôi.

Tôi cũng ra hiệu chào lại, có vẻ tôi là người đến cuối cùng.

“Lý Hải Đào?” Có người gọi tôi, “Là anh à, tình cờ thật!”

Nhìn theo tiếng gọi, tôi thấy một cô gái có nước da trắng ngần, tôi vội lục trí nhớ: sái tóc xoắn nhẹ, trắng trẻo sáng sủa, hình như là.....Ôi, là cái cô Tuyết Nhi người Đại Liên!Đúng rồi, không thể sai được, chính là cô ta, đang ngồi cùng bàn với hai người đàn ông bộ vệ mặc quân phục, nhìn tôi cười.

“Ồ vâng, thật tình cờ.....Bạn đi với.....”

”À, em đi với hai người bạn Hongkong, anh?”

”Tôi đi với đám anh em, thôi khỏi.....Ở kia rồi.....Em cứ dùng bữa trước, tôi qua bên ấy.....”

“vâng vâng”

Vừa lúc tôi cất bước định đi sang bàn mình, Tuyết Nghi đột ngột thông báo: “à, đúng rồi, lát Diệp Tử cũng đến đây”

“Hả? Diệp Tử?Cô ấy.....đã khỏi hấn rồi?” Chắc hấn mặt tôi lúc đó biến sắc.

“Vâng, là em hẹn cô ấy, em ở đây có tận hai người bạn.....Cô ấy ra viện hôm qua, anh không biết à?”

“Biết biết.....thế.....bao giờ thì cô ấy đến?”

“ Một lát nữa, em vừa gọi điện giục rồi, cô ấy nói đã xuất phát, chắc sắp tới rồi!”

“VẬY HẢ.....THẾ THÌ ĐƯỢC.....EM CỨ ĂN TRƯỚC ĐI, LÁT NÓI CHUYỆN SAU.....”

Mọi người không thể không công nhận tôi là một gã thông minh, vì từ bàn của Tuyết Nhi tới bàn thắng bạn chỉ cách vài bước chân, tôi, Lý Hải Đào đã nghĩ ra một kế sách.

Đó là – lẩn vào nhà vệ sinh

Trong nhà vệ sinh tôi rút ra một vạn tệ, miết theo tập tiền chia nó ra làm đôi, cất lại một nửa vào ví, rồi đi ra.

Tôi đưa xấp tiền cho Tuyết Nhi: “ Tuyết Nhi này, lát nữa em có thể đưa số tiền cho Diệp Tử không, cô ấy hiểu đấy.”

Tuyết Nhi căng hai mắt nhìn tôi:” Tiền gì vậy anh?Ồi.....cũng chẳng ít đâu, cô ấy sắp đến rồi, anh muốn thì tự đưa tận tay đi.”

“Anh vừa nhận được điện của công ty, có việc gấp anh phải đi, thực sự không thể đợi cô ấy, em đưa là được rồi, không cần phải nói gì cả, cô ấy sẽ hiểu.”

“Nhưng cô ấy sắp đến rồi anh!”

“Nhưng anh sắp phải đi rồi em! Thôi, không dài dòng nữa, anh cảm ơn em ạ, lần sau anh sẽ mời cơm, anh đi đây.”

“Thế anh không ăn nữa à?”

Tôi thông tay xuống, đi về phía mấy cậu bạn.

Số tiền còn lại tôi rút ra 200 tệ đút vào túi quần, còn đâu đưa hết cho đứa bạn thắng bạc ngày hôm qua: “Mày cứ gọi sốn đi, tao không có thời gian, công ty lại vừa gọi có việc gấp tao phải về đó luôn, thiếu gì bù sau- chắc cũng không thiếu nhiều đâu.”

.....

Trương Bác ngồi sau gào lên: “ Vì mày thua đậm mới sời mày thì mày lại đi,có gì gọi sau nhé!”

Đi đến chỗ xe tôi thở phào, tôi đã sợ đụng mặt Diệp Tử ở cửa Thuận Phong, bất luận là gì, giờ đây tôi không có lòng dạ nào để gặp em.

Bạn có thể nói tôi mềm yếu.

Đúng, tôi không có chút can đảm.

Đúng lúc khởi động xe, tôi trông thấy Diệp Tử bước xuống từ một chiếc taxi.

Em mặc một chiếc áo hai dây màu trắng, kết hợp với một cái quần bò thông thường, tóc buộc lên tự nhiên, trông đơn giản như thế, trên mình dù chỉ là thứ đồ tạm vật, em vẫn khác biệt.

Người Diệp Tử rất đẹp, nhìn nghiêng cong mềm như một dải chữ S, em thướt tha lướt qua đầu mũi xe tôi, tôi cứ thế dõi mắt nhìn theo.

Tâm trạng tôi trong cái khắc ấy, vừa hi vọng em bắt chợt nhìn thấy tôi, vừa lo sợ em sẽ ngoảnh đầu lại.

Đợi em đi khỏi, tôi mới lái xe đi.

Chuông điện thoại réo, LÀ DIỆP TỬ!

Tôi đỗ xe sang lề đường, rồi thở một hơi sâu.

Tôi nói: “A lô?”

Bên kia không có tiếng.

Tôi nói: “ A lô? A lô?”

Bên kia vẫn không có tiếng.

Tôi nói: “A lô? A lô? A lô?”

“A lô cái gì mà a lô? Nghe thấy rồi. Sao không đợi tôi? Sao không tự mình đưa cho tôi? Sao tiền có lẽ có chán? Sao lại là 5300, mà không phải 4000 hay 5000?”

“À, chẳng có gì đâu, công ty anh có việc gấp.....số tiền ấy, anh không kịp đếm lại”

“Hừm.....” Có vẻ như Diệp Tử cười mũi một tiếng, “Thôi quên đi, Lý Hải Đào, có những việc.....Tôi nghĩ.....Không nói nữa, à, hai ngày nữa tôi đi Sing.”

“Gì cơ? Bao giờ?”

“Đã định đi từ hôm kia, xong rồi chẳng phải đột ngột phải vào viện đó sao? Ngày mai tôi sẽ gọi điện đặt lại vé, chắc mất hai ngày”

“Khi nào quay lại?”

“Không trực trực gì thì chắc đi khoảng nửa tháng.”

“Thế trước khi em đi chúng mình cùng đi ăn một bữa được không?”

“Ừ” Diệp Tử khịt khịt mũi, “Lý Hải Đào, anh biết không? Tối qua Tiểu Ngọc không đi làm, ngủ lại nhà tôi, cả buổi tối cô ấy nhắc đến tên anh rất nhiều lần, CÔ ẤY THÍCH ANH, thật đấy. Những người như chúng tôi, thích được ai đó không phải chuyện đơn giản, anh.....anh cố đừng làm tổn thương cô ấy, còn nữa, việc giữa tôi với anh tôi không hề nói cho Tiểu Ngọc, tôi hi vọng anh cũng đừng nói ra.....”

“Nhưng, Diệp Tử, có một số chuyện em nên hiểu.....”

“Đừng nói nữa, tôi không hiểu.....”

“Được anh hỏi em, em biết rõ ràng người anh thích là.....”

“Tôi không muốn nghe.....”

“Em phải nghe! Em không thích anh anh phải chịu, nhưng hà cớ gì em em đẩy anh đến chỗ khác.....” Tôi bắt đầu xúc động.

.....Cô ta đập máy.

Chúa ơi! Có phải cô gái này sinh ra để thách thức tôi?

Tôi gọi lại, cô ta đập máy, tôi lại gọi, cô ta lại đập.

Tôi chuẩn bị quay đầu xe.

Chuông điện thoại réo lên, là em gọi đến!

“Lý Hải Đào, anh nghĩ gì mặc anh, nhưng tôi và anh là điều không thể! Tiểu Ngọc đã thích anh rồi, tôi càng không muốn thọc gậy bánh xe, cô ấy là chị em của tôi. Tôi chưa từng đối tốt với anh điều này anh biết, tôi nói anh hay, anh nghe rõ đây- TÔI LÀM ĐIỂM, tôi không cần thể diện!.....Anh nghe tôi nói hết! Ngày hôm đó tôi muốn tiền của anh, tôi cần một sự cân bằng tâm lý, tôi không muốn đàn ông NỢ tôi, cũng không muốn dây dưa tình cảm với đàn ông! Vì các người tuyệt nhiên không thể trân trọng tôi! Bây giờ anh chẳng qua chỉ bị tôi mê hoặc, thời gian qua đi anh sẽ từ bỏ tôi, sẽ tìm mọi cách để đá tôi! Không phải thế ư

” Diệp Tử, tại sao em.....”

“Chẳng cần phải nói gì nữa, lời mình tôi đã nói xong, hãy quên đi cái tối ấy. Thế nhé, trước khi đi tôi sẽ không gọi cho anh nữa, khi tôi quay lại, anh với Tiểu Ngọc thành cũng được, không thành cũng xong, tôi hi vọng.....anh hãy cứ coi tôi là cave của Đá quý trần gian, đừng coi tôi.....coi tôi như thứ khác!

DIỆP TỬ ƠI DIỆP TỬ, có phải anh nông nổi hay vì em nghĩ quá nhiều? Đòi người dài ngắn ngủi dăm chục năm, cớ sao lại nhìn mọi việc bi quan như thế?

6. Chương 11-12

Chương 11.

Em đã không hề gọi lại.

Hoàn toàn không hề gọi.

Ngược lại Tiểu Ngọc gọi cho tôi không ngơi nghỉ, úp mở tình ý, xưng hô cứng yêu cứng thương loạn lên.

Tôi là một thằng đàn ông, một đại trượng phu, một gã chưa hề có kinh nghiệm yêu đương, nếu không vì hình ảnh của Diệp Tử vẫn không thôi phảng phất trong tôi, tôi nghĩ, có lẽ mình sớm đã chuyển về sống chung với Tiểu Ngọc.

Lòng tôi hốc hác rách rời.

Trong những cuốn sách thường viết rằng hàng tháng phụ nữ đều phải trải qua một thời kì thoái trào, bất kì lúc nào cũng có thể không kìm được mà nổi cáu, theo tôi, đàn ông cũng có một sự thoái trào như thế, như tôi bây giờ, cuối cùng tôi đã hiểu LÀM phụ nữ nhọc nhằn đến thế nào.

25 năm qua, lần đầu tiên tôi ra nông nổi này, còn họ tháng nào cũng phải chịu khổ một lần, tôi mà là họ chắc tôi hóa điên.

Diệp Tử đi được 5 ngày, tôi nhận lời đi ăn với Tiểu Ngọc.

Hôm ấy Tiểu Ngọc mặc một chiếc váy liền thân đỏ chói, mái tóc vàng hoe rối bù được buộc gọn lại, không kẻ mắt cũng không gắn mi giả, cổ vênh lên bước tới, mắt nũng nịu nhìn tôi.

Thật ra, đó cũng là một cô gái đẹp.

Nói băng quơ vài câu xong, tôi thử hỏi dò về tình hình của Diệp Tử.

“Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử, em nói cho anh biết nhé, anh thích nó thật rồi phải không? Phải thế không anh yêu?” Thấy tôi không khai ra nửa lời, Tiểu Ngọc cầm bật.

.....

Buổi tối Tiểu Ngọc nhất quyết không lên ca, cô ta bảo : “ Lâu lắm rồi không được gặp anh, anh đưa em đi Tam Lý Đồn nhé.....”

Khổ nỗi ngày mai tôi có việc thật, lại là việc rất quan trọng, ngày mai tổng giám đốc người Đức của công ty tôi tới, 9 giờ tập trung cấp trên cấp dưới họp, mà cái ông người Đức đó rất ghét giờ cao su.

Mà Tiểu Ngọc thì cứ nằng nặc đòi đi, tôi tắc lưỡi, nếu không uống chắc có thể về sớm được.

Đến Tam Lý Đồn chúng tôi chọn ngồi ở quán 77 ngoài vỉa hè, Tiểu Ngọc gọi Corona và uống hết chai này đến chai khác, miệng không ngớt kể lể bản thân, bố mẹ li dị từ khi cô còn rất nhỏ, cô theo bố lớn lên. 13 tuổi bắt đầu yêu đương, vì muốn có đàn ông đối đãi tốt với mình. 14 tuổi bỏ học, bắt đầu nhập trường đời. Năm ngoái dạt lên Bắc Kinh, nghe giới thiệu Đá quý trần gian thế này thế kia, thế là lên đó, từ nơi đây cô đã học được cách dùng nụ cười, dùng thân thể để kiếm tiền.

Cô ta nói: “ Em thích đàn ông, họ cho em sống, em cũng thù đàn ông, sự hận thù này đã bắt nguồn từ lúc ở với bố. Em muốn tìm được một người thương xót em, Lý Hải Đào, là ANH——đúng không?”

Tiểu Ngọc tìm mắt tôi, tôi cúi đầu xuống.

“Xin lỗi, Tiểu Ngọc, có những việc khó nói cho rõ ràng, em là một cô gái tốt, nhưng.....em và anh chỉ có thể.....Hồi ời, nói tóm lại là anh có thể làm một người bạn đến thương yêu em, nếu em có bất cứ việc gì,gọi là anh đến.....”

“Ý anh là sao?”

“Tiểu Ngọc, anh thấy mình đã nói rõ ràng rồi!”

“Hừ, rõ ràng, rõ ràng.....Anh nói thật đi, thích Diệp Tử đúng không? Đúng không?”

“ Tiểu Ngọc, em đừng kích động, anh thích ai là việc của anh, là ai đi nữa, anh với em là không thể.....”

“EM HỎI ANH ĐÚNG NÓ KHÔNG?”

“ Đúng thì đã sao? Em hơi quá.....”

Diệp Tử Diệp Tử Diệp Tử.....lại là Diệp Tử, cô ta thì có cái gì tốt chứ? Hả? Lần nào cũng là cô ta, lần nào cũng là cô ta! Thằng đàn ông nào nhìn cô ta cũng hồn xiêu phách lạc, cô ta có gì ghê gớm chứ? Cô ta cực ngon ư? Em không hề thấy cô ta đẹp như tiên giáng trần! Lên giường với đàn ông có một rở, rất hàng thôi!”

“Cô đừng nói nữa!”

“ Làm sao mà không nói nữa? Anh là cái thá gì của tôi, mà bảo tôi không nói?Cho anh biết Lý Hải Đào, anh đừng hão huyền nữa, không có cái vị gì đâu, “con đường sự nghiệp” của Diệp Tử đang thăng trầm lắm! Lần này đi Sing, chẳng phải đi cặp với lão đại gia đó sao? Lão khom ấy mê con Diệp Tử đến kinh người rồi, suốt ngày cho nó qua Sing tìm lão, có khi lại còn cưới nó ý chứ. Người ta đáng giá nghìn vàng, anh chỉ bằng một cái rắm hơi!”

“ Tiểu Ngọc, tôi bảo cô không nói nữa!”

“ Anh bức tôi! Tôi phải nói, tôi cứ nói, làm sao nào? Chẳng nói đàn ông, tôi cũng đã lên giường với nó, không tin anh đi hỏi người đẹp của lòng anh đi, phì, cô ta yêu nhiều lắm rồi, anh không biết à, anh không biết công chúa của lòng anh ngủ với cả đàn bà à? Đi hỏi đi, đi đi.....”

“ Cô nói đủ chưa?” Tôi đập bàn, đứng bật dậy.

“Ha ha, nóng rồi, thế mà đã nóng rồi, chuyện thường thôi, toàn là chuyện phặc của đĩ,chuyện phặc của gái làm tiền! Bọn đàn ông cũng phặc cả lũ! Anh cũng chỉ là thằng phặc khách làng chơi! Chả tử tế gì! Em nói cho anh biết Lý Hải Đào, anh nhớ đây, anh NỢ EM, sẽ có một ngày, anh sẽ phải hối hận!” Nói xong câu này, Tiểu Ngọc bực bội hằn học giật lấy cái túi xách bỏ đi.

Cô ta thiếu điều lao xuống đường đâm vào mũi xe tắc xi.

Còn phải đợi ngày đó? Đến giờ tôi đã hối hận lắm rồi, vì cô ta đã làm tâm trạng vốn dĩ thảm hại của tôi càng trở nên thảm hại.

Đầu óc tôi đầy ứ hình ảnh Diệp Tử làm tình với người này rồi người khác, xen kẽ cả hình ảnh làm với nữ giới.

Đầu đau, đầu thực sự rất đau, giống như cái ngày hôm tôi uống rượu say, cảm tưởng sắp cháy rụi ra.

Đã cháy rồi, sợ gì không uống thêm chút nữa.

Hôm nay có rượu hôm nay say, sợ gì còn hay không còn ngày.

Nửa đêm 12 giờ rưỡi, vừa lúc Tam Lý Thôn đông vui, dôi theo dòng người nườm nượp, qua qua lại lại đủ mọi hạng loại, tôi đột nhiên muốn khóc

Chương 12.

Tôi quay cuồng lái xe trở về nhà, thật lòng mình, giờ nhớ lại tôi vẫn còn khiếp hãi, lúc ấy mà bị cảnh sát giữ lại, ngửi thấy mồm đầy mùi rượu, chắc chắn bị bấm lỗ bằng lái. Phải nói tôi là kẻ may mắn, cả đoạn đường đi không đụng cá vàng, và toàn gặp đèn xanh.

Lúc dừng xe, vì còn hơi chóng mặt, nên không nhìn thấy thùng rác bằng sắt ở phía sau, chỉ nghe tiếng “Uỳnh” “Rầm”, là biết hỏng rồi.

Xuống xe xem, đèn sau của xe đâm trúng vào một góc nhọn của thùng rác, bị vỡ.

Vào cái khắc ấy có thể đơn giản dùng 4 từ “Quá giận mất khôn” để miêu tả! Tôi lao vào cái thùng rác đá hụi một cái.

Không ngờ đá đến đau điếng người!

Không ngủ nổi, mà trong lúc lòng khốn đốn thế này vẫn ngủ được thì chỉ là thứ đầu lừa. Tôi uống một vỉ thuốc cảm, gần nửa tiếng sau vẫn không thấy động tĩnh gì, tôi lại vốc thêm vỉ nữa. Tôi cũng không quên đặt đồng hồ 7 giờ 50 phút, sớm hơn 10 phút so với bình thường, bất luận là gì, cảm có được đi làm muộn vào ngày mai.

Tôi thức dậy vì bị lăn ra khỏi giường, tôi nằm mơ thấy Tiểu Ngọc cầm một con dao chạy như điên đuổi theo tôi, bức tôi tới không có đường thoát, cuối cùng tôi phải nhảy từ một đỉnh núi xuống.

Đó là lí do vì sao tôi ngã khỏi giường..

Oải ghê gớm, toàn thân rã rời, không thể hiểu cái thứ thuốc ấy đã phát tác thế nào.

Đầu cũng đau, hay là tôi sắp chết?

Đưa mắt lơ đãng nhìn đồng hồ, vừa xem tôi đã, chết rồi, 10 giờ 25

Tôi nhìn lại lần nữa, chính xác, là 10 giờ 25.

Không thể thế, sao chuông đồng hồ không reo? Tôi chớp lấy cái đồng hồ lắc liên hồi, và rồi tôi hiểu ra, đêm qua tôi mới chỉ chỉnh giờ hẹn, mà quên bật nút “ON”.

Còn cái di động nữa? Cứ coi như tôi đã muộn thì hẳn công ty cũng phải gọi tới chứ?

Chết rồi! Đêm qua chỉ lo xem cái đuôi xe, điện thoại để rơi trên ghế ngồi.

Trong mơ tôi không bị Tiểu Ngọc hại chết, nhưng chắc chắn sẽ bị ông sếp chửi chết.

Mặc quần áo như bay, rửa mặt qua quýt, tôi cầm lấy viên kẹo cao su cho vào miệng rồi lao ra khỏi cửa. Đúng là điện thoại để trên ghế xe, màn hình hiện lên 25 cuộc gọi nhỡ, hầu hết là của người đứng đầu công ty giám đốc Lưu gọi tới.

Nhắc đến giám đốc Lưu, phải nói là còn nhiều chuyện.

Sau khi tốt nghiệp trường quân sự, tôi được phân về căn cứ không quân Cam Su, nhưng chỉ làm hai tháng tôi chuyển nghề sang làm trên Bắc Kinh.

Giám đốc Lưu là bạn thời đại học của anh rể tôi, nói cách khác thì nhờ quan hệ mà tôi vào được công ty lớn này, thực sự trong công việc giám đốc Lưu cũng giúp đỡ tôi nhiều, nếu không có ông, tôi cũng không thể tiến nhanh đến vị trí tổng quản lí khu mua bán Hoa Đông. Tính lại, tôi cũng đã làm ở đây được hơn hai năm, cũng không tệ lắm, thậm chí có khá nhiều các khoản tiền thêm.

Chỉ có điều tôi là đứa quen tiêu pha văng mạng, hầu hết số tiền tôi kiếm được đều đổ vào ăn uống bài bạc với anh em.

Tôi từng nói chỉ có gái gú là tôi chưa từng thử, giờ nói lại thấy lòng tội lỗi.

Kì thực, giám đốc Lưu đối với tôi rất tốt, đương nhiên, đó là trước khi ông em rể của ông ta tốt nghiệp đại học đến xin việc tại công ty tôi.

Đó là việc của tám tháng trước, ông em rể đó được phân về bộ phận tôi quản, đã là người thân của giám đốc Lưu, tôi lại là người được ông một tay nâng đỡ, lẽ dĩ nhiên phải chăm sóc đặc biệt hơn. Vì phụ trách toàn bộ tình hình mua bán của khu Hoa Đông, tôi thường phải đi công tác lúc thì Thượng Hải, lúc thì Triết Giang. Lần nào tôi cũng mang theo ông em của sếp Lưu, nào ngờ hẳn thông minh quá, chẳng bao lâu đã nắm bắt được mọi thứ, thậm chí còn quen thân với các mối quan hệ làm ăn tôi đã thiết lập từ trước.

Vào một cái hần lên chức phó giám đốc bộ phận của tôi, làm việc dài hạn tại Thượng Hải

Tôi hiểu rõ một việc, sếp Lưu với tôi trong vàng ngoài trắng. Cũng không thể trách gì ông, tôi nghĩ từ đầu sếp Lưu cũng không ngờ, ông ta chỉ là giao thẳng em cho tôi, nếu trách phải trách tôi không biết mình biết người, không biết đề phòng người khác, để ra nông nổi này.

Chắc chắn đó chỉ là một ông em rể hờ.

10 giờ 40 phút, tôi đứng trước phòng họp lớn của công ty hít một hơi thật sâu.

Đẩy cửa bước vào, toàn bộ người trong phòng họp đều quay lại nhìn, ngài tổng giám đốc người Đức ngừng lời, trán nhăn lại, sếp Lưu nghiêng nghiêng rằng, có ý bảo tôi ngồi xuống phía sau.

Ngài tổng giám đốc người Đức tiếp tục diễn thuyết, phiên dịch đứng cạnh vừa gật đầu vừa cúi xuống ghi lại những ý chính.

Đầu tôi vẫn đau, thậm chí còn không tỉnh táo, tôi cần về nhà xem loại thuốc cảm mà tôi uống là của hàng nào, mà tác dụng mạnh đến thế này.

“Ban nãy phòng kinh doanh vừa mới phát biểu về tình hình tiêu thụ trong cả nước, bây giờ, xin mời đại diện của khu Hoa Đông, anh Lý Hải Đào thông báo số liệu thống kê về tình hình tiêu thụ của khu trong vài tháng qua. Hải Đào!”

Khốn rồi! Báo cáo không mang! Đau đầu, cuồng cuồng, tôi đã để quên điều quan trọng này ở nhà.

Chết tôi rồi!

“Lý Hải Đào!” Sếp Lưu nhắc lại

“Tôi....Tôi.....tôi gì ạ?” Tôi không thể nói linh tinh, bản báo cáo đó dày đặc số liệu, phải mất mấy ngày mới làm xong, bây giờ kể cả không đau đầu chóng mặt, tôi cũng không thể nhớ nổi.

“Xin lỗi các vị, gia đình tôi vừa xảy ra chút chuyện. Báo cáo.....tôi quên mang theo!”

Người phiên dịch nói thầm vào tai ông sếp người Đức.

Sếp Lưu chỉ ngón trỏ vào tôi, nói được câu, “Giải tán cuộc họp”

Tôi trở về chỗ ngồi của mình ở ngoài, đập tay lên đầu, tôi cần phải tỉnh táo lại, việc ngày hôm nay như đang nằm mơ, giá mà đó chỉ là nằm mơ. Tôi vào phòng sếp Lưu để giải thích, hi vọng vẫn còn cách tháo gỡ.

Đến trưa nhân lúc mọi người đi ăn cơm, tôi về nhà lấy bản báo cáo nộp lên cấp trên. Sếp Lưu trước sau không nở một nụ cười.

Đến chiều Tiểu Ngọc gọi cho tôi, cô ta rất xin lỗi vì việc tối qua, cô ta tự nhận rượu vào lời ra, uống say nên nói những điều không lọt tai.

“Cưng, em nhớ cưng lắm, hôm nay em gặp cưng có được không?”

”Không, thật sự không được, giờ tôi còn bao nhiêu việc đây này!” Tôi đang không tự lo nổi mình, còn hẹn hò cô ta cái nổi gì? Còn gì nữa chứ, còn cô ta giống như một con sư tử vàng!

“Em biết thế nào cưng cũng viện lý do, thật ra anh chẳng muốn gặp em! Anh.....”

“Thôi cô phiền phức vừa thôi, tôi nhẹ nhàng phân giải với cô cô còn gây sự?” Tôi gần như giận đến tím tái, ai đã nói đàn bà như cơn nước lũ? Quả không sai chút nào, từ khi tôi bập vào máy cô này, sống chả ra đâu vào đâu.

“Lý Hải Đào, anh nói ai đấy?”

“Tôi nói cô, tôi cho cô hay, cô đừng bao giờ gọi cho tôi nữa!”

“Anh.....đồ con mẹ thói tha! Được, anh tàn nhẫn, anh làm cao, tôi cũng cho anh hay, những gì anh và cái thứ thói thầy Diệp Tử nợ tôi sớm muộn các người phải trả gấp đôi!” Cô ta uất ức đập máy.

Không chừng sao lại dây dưa sang cả Diệp Tử? Người ta giờ đang ở trời Sing xa lắc, làm được gì cô ta chứ?

À không khác gì một con điên!

Một con điên từ đầu đến chân!

Tan làm, tôi được thông báo lên gặp sếp Lưu.

7. Chương 13-14

Chương 13

“Hải Đào, ngồi đi.” Sếp Lưu đưa cho tôi một điều thuốc.

“ Anh đến công ty cũng được hơn hai năm rồi nhỉ?”

Tôi gật gật đầu, ngồi im.

Nghe kiểu mở đầu câu chuyện này, lòng tôi có đôi chút lo sợ.

“ Việc xảy ra tại cuộc họp hôm nay , anh biết rằng trên thế giới người Đức là dân tuân thủ thời gian nhất, họ cũng không thể chấp nhận những nhân viên không đúng giờ, chưa kể là trong một cuộc họp quan trọng. Đây anh lại còn quên mang cả báo cáo, anh bảo tôi phải nói sao nữa đây Hải Đào? Anh là cấp dưới của tôi, có việc gì tôi chắc chắn giúp anh tháo gỡ, nhưng hôm nay thì.....giai đoạn này anh có vẻ ngao ngán, hay quên lung tung, vì biểu hiện của anh hôm nay mà tôi bị trừ ba tháng lương, anh biết không?”

Lòng tôi vẫn còn mong chút vớt vát.

“ Làm thế nào để ...”

“ Chẳng còn cách này, người Đức.....ôi, họ trừng phạt phân minh lắm. Cần làm hết sức ở đâu tôi đã làm hết sức rồi, ý của cấp trên là....thế này, anh cứ về nhà, rồi chờ thông báo của công ty, việc này chẳng thể đổ lỗi cho ai đâu Hải Đào.....”

“Bao giờ có thông báo ạ?”

Cái này.....ý của công ty, bảo tôi khuyên anh, nếu ở đâu có cơ hội phát triển hơn, anh.....”

Không thể thế? Như thế có quá nặng tay không?

Tôi muốn nói gì, sếp Lưu cũng phẩy phẩy tay bảo thôi.

Tôi gật đầu, quay đi., sếp Lưu nói với từ đằng sau: “ Hải Đào, anh giao lại chìa khóa xe công ty cho anh mượn rồi hãy về.”

Tôi vắt chìa khóa ô tô lên bàn bảo: “Đền sau xe bị vỡ rồi, tôi vẫn chưa sửa.”

” Quân khốn nạn!” Đây là câu nói cuối cùng của tôi trước khi rời công ty. Ba chữ này vừa bật ra khỏi miệng, tôi đã cảm thấy hối hận. Tôi không hiểu tôi đang chửi ai. Chửi lão sếp người Đức? Sếp Lưu? Tay em rể thông minh của sếp Lưu? Chửi hai vĩ thuốc cảm tối qua? Chửi cái đồng hồ chết tiệt không báo chuông? Cái di động để quên ở ghế xe?

Cái báo cáo để quên ở vi tính? Hay hai chén rượu tây uống tối qua? Những lời lẽ xóc óc của Tiểu Ngọc? HAY LÀ.....Tôi không phải người tin vào thuyết số mệnh, tôi tin vào tiền nhân hậu quả, nếu không phải tai họa một lúc đều giáng xuống, tôi nghĩ mình không bị cực đến mức này.

Tôi không vẫy xe, mà đi bộ từ công ty về nơi ở.

Tôi cần phải suy nghĩ lại, những ngày này đã xảy ra không ít việc, đã thay đổi những nhận thức trong hơn hai chục năm qua của tôi.

Ba ngày sau, công ty báo cho tôi đến lấy tiền lương và các thủ tục bàn giao lại công việc.

Sếp Lưu vẫn còn tỏ ra tử tế, yêu cầu công ty cho tôi thêm nửa tháng tiền lương.

Những ngày tiêu tiền như nước phải tạm thời chấm dứt, trước mắt tôi không có ý định tìm công việc khác, công việc nào mà vào làm không cần thử việc, lại có lương cao? Hơi mệt đây, tôi muốn tinh thần mình được nghỉ ngơi một thời gian. May thay, tôi vẫn còn cái nhà.

6 ngày tiếp theo, tôi sống trong u mê, ngoài ăn với ngủ, tối nào tôi cũng chơi bài với đám anh em, lúc thì leng-ha lúc thì mạn chược. Tôi giống như một con sâu chỉ biết lao đầu vào bài bạc. Nhưng xem ra từ lúc học tiểu học tới giờ tôi chưa bao giờ được ngủ nhiều đến thế. Chỉ có điều sau khi trả xe cho công ty, việc đi

lại ở cái Bắc Kinh rộng lớn này thật sự trở nên bất tiện. Nhất là khi đã có thói quen lái xe 2 năm nay, giờ như người bỗng cụt đi một cái chân, gượng gạo vô cùng.

Có lúc chơi bài xong trở về nhà, tôi lại nhớ đến những ngày được ở bên Diệp Tử, nhớ lại cái đêm mà bao lần tôi đã hồi tưởng, nhớ lại gương mặt xinh đẹp, nhất là khi em đang hút thuốc.

“CHO TÔI MỘT ĐIỀU THUỐC”, đó là câu đầu tiên em nói với tôi. Trước câu nói này, chúng tôi chỉ là những người xa lạ chạm mặt trên đường. Tôi đã để mất em, nhưng đã bao giờ tôi thật sự với tới em chưa?

Nếu khi nằm dưới tôi em hấp hối để làm tôi tạm thỏa dục, thì sáng hôm sau với sự ơ thờ và vùi tiền như không của em, tôi tự hỏi mình, như thế tôi đã từng chiếm hữu được em chưa?

Của thiên trả địa.

Trong vòng nửa tháng qua, cuộc sống của tôi và những nhận thức về cuộc sống đã có quá nhiều thay đổi, đối mặt với thực tế yêu đương và tiền đồ của mình, tôi cảm thấy thân tâm kiệt quệ, bước đi cùng đường.

Cuối cùng tôi quyết định, QUÊN EM ĐI.

Đưa ra quyết định này xong, tối hôm sau, tôi nhận được điện của Diệp Tử

Đương lúc tôi đang chơi mạn chược....

Số điện thoại hiện lên bốn số “0”, trong một khắc tôi không có phản ứng gì.

“A lô, là em”

“Hả?”

” Hả cái gì? Em là Diệp Tử”

“ Em về rồi?”

“ Chưa ạ, thế em mới gọi cho anh, chiều mai em đi chuyến 6 giờ 20, bay từ Hongkong, dự kiến khoảng 9 rưỡi sẽ tới nơi, liệu anh có thể ra đón em không anh?”

“Ừ, ừ, không vấn đề, không vấn đề”

“Vậy cứ hẹn thế nhé, nhớ đợi em đấy. Bye bye”

“Bye Bye”

Vừa đặt điện thoại xuống tôi nhoen cười, mấy thằng anh liền chọc: “Này, gì đấy? Mà đang chơi lẻ vự gì mà vui thế?

Tôi đứng là đồ bỏ đi, chỉ vì một cú điện của em, dường như mọi vấn đề đều đã được giải quyết, thậm chí mọi tình thế đều xoay chuyển. Tôi vừa thăm mắng bản thân, vừa xin một ông anh mượn tạm cái xe. Lúc mượn xe tôi còn hỏi một câu: “ Xe anh có sạch sẽ không đấy? Rửa xe từ bao giờ vậy?

Chương 14.

Máy bay tới trễ, tôi sợ trên đường tắc xe, nên 9 giờ đã có mặt ở sân bay, ai biết đâu 10h15 máy bay mới hạ cánh.

Thấy em rồi!

Em mặc một chiếc áo không tay cổ tim màu xanh, một chiếc quần bò trắng ngà, đeo một cái kính màu tím, kéo theo một cái va li lớn. Trông y hệt một minh tinh từ nước ngoài trở về! Không đúng, có khi minh tinh cũng không đẹp bằng em.

Tôi vẫy vẫy tay về phía em, em nhìn thấy, gật gật đầu.

Tôi đón lấy cái va-li từ tay em.

Tất cả diễn ra không một lời giao tiếp, cho đến khi em mở miệng trước: Cho em một điều thuốc!

“ Đợi lên xe hẵng hút em.”

“ Cứ cho em một điếu, em ngồi trước đã, ứ ách mấy tiếng đồng hồ rồi!

Vừa lên xe, Diệp Tử đã đốt thuốc.

“ Em có vẻ nghiện thuốc lá rồi đấy!”

“Nếu không vì nghiện thuốc, liệu anh có quen được em không?”

“ À à, cũng đúng cũng đúng. Lần này đi chơi thế nào em, có vui không?”

“Cũng được ạ, có gì mà vui hay không vui, chỉ là gặp bạn, mua đồ mà thôi. Còn anh?Anh thế nào? Thấy anh đổi xe rồi, làm ăn được phết nhỉ!”

“Ồ, ờ...làm sao nhớ đến anh mà gọi đấy? Em không sợ đám chị em kia.....”

“À, chẳng có gì, hôm qua em với Tiểu Ngọc còn tán qua điện thoại, cô ấy đã nói hết với em rồi.”

“Nói hết cái gì với em?”

“Nói với em bọn anh đã rõ ràng với nhau rồi, không dính dáng gì tới nhau nữa, cô ấy nói hai hôm nay cô ấy đang để ý đến một người khác, một cu người mẫu sắp thành danh.

“Thật à?” Tôi không tin lắm, đầu hiện ra hình ảnh Tiểu Ngọc giận quá mất khôn, không thể vài ngày ngắn ngủi sau, cô ta nói buông tha là buông tha như thế chứ? Không chừng con nha đầu này.....”

“Còn có cái gì mà giả với thật?”

“ Cô ta không nói gì nữa à?”

“Hết rồi, cô ấy có thể nói gì nữa.....Lý Hải Đào, hai người còn việc giấu em?”

“Em nói gì thế? Làm gì có, thì có mỗi cái lần uống hơi nhiều linh tinh một chút, anh không nói nhưng rồi sau cũng cho em biết. Tiểu Ngọc chẳng phải cũng đã kể hết cho em?Làm sao anh giấu em cái gì được? Ý anh là em với Tiểu Ngọc.....Ý anh là người như Tiểu Ngọc, em hiểu cô ta không?”

“ Cô ấy hả, bạo mồm bạo miệng, không dễ khuất phục người khác, có lúc giải quyết việc hơi luộm thuộm, nhưng bọn em chưa bao giờ có va chạm, cả hội chơi cùng thì chơi cùng, thế nên anh hỏi em có thực sự hiểu cô ấy không thì.....dù sao cũng đều là con gái, đều phải lăn lộn ở đất Bắc Kinh này, cùng một hoàn cảnh số phận, còn với nhau thế nào được nữa.....Mà sao anh lại hỏi thế?”

“Không có gì, thì hỏi em thôi.” Kinh nghiệm thất nghiệp có lẽ làm tôi quá nhạy cảm rồi, không dừng lại nghĩ xấu về người khác.

Nếu quả như Diệp Tử nói, có lẽ hôm nào tôi phải mời Tiểu Ngọc một bữa để xin lỗi, quân tử không chấp tiểu nhân, trước mặt Diệp Tử lại không sĩ nhục tôi, sao lại có người tốt thế chứ!

” Em ăn gì? Anh mời em”. Tôi tiếp lời.

“Em đã ăn một chút trên máy bay rồi, giờ chỉ muốn mua ít hoa quả về thôi.”

“Nhất trí! Thế.....tôi em có lên Đá quý... không?”

“Đã mấy giờ rồi? Anh muốn em mệt chết luôn à? Không đi nữa đâu, để mấy em khác còn có cơ hội chứ! Ha ha.....” Diệp Tử cười một cách sảng khoái, lộ ra hàm răng trắng muốt, từng chiếc từng chiếc sáng bóng như vỏ ngọc trai.

“Em thích Sing không? Nghe nói sạch đẹp lắm!” Tôi tìm chuyện để nói.

“Cũng được, chỉ là không hợp lắm với tụi trẻ, như nơi dưỡng già, anh coi, một đất nước mà nhỏ hơn cả khu Triều Dương của Bắc Kinh mình, ở lâu thì thấy chán.”

“Ồi thế à? Thế còn Hồng Công?”

“Hồng Kông.....Không thích, nhà quá nhiều quá cao, ai cũng chạy đua với thời gian, vội vàng huyền ảo, người Hongkong sống có vẻ mệt mỏi. Nhưng em mua được nhiều đồ đẹp lắm.....”

.....

Diệp Tử ở trên tầng năm một khu nhỏ, tôi phải bê va li lên. Cho vali xuống phòng khách xong, tôi giờ tay ra bắt: “ Diệp Tử.....thế anh về trước, em nghỉ ngơi đi nhé!”

“ Đừng, đừng, anh ngồi lại đã Lý Hải Đào, em có quà cho anh mà!”

Hời ôi, từ bé đến lớn ngoài bố mẹ chị gái ra chưa từng có ai tặng đồ cho tôi.

Tôi hồi hộp quá!

Diệp Tử mở va li, lấy ra từ đáy va li một chiếc hộp, ôi, có vẻ trang trọng lắm!

Tôi đón lấy, đồ hơi nặng nề

Diệp Tử ngăn tôi lại nói : “ Khoan, đoán đi đã”. Em cười rặng rờ.

Mặt tôi vừa bộc lộ cao trào vừa tỏ vẻ ngượng nghịu, nên phải cảm thán chữa thẹn: “Cái gì đây, ồ cái này, có vẻ nặng.....Chocolate? Nếu không thì là nước hoa? Nhưng nước hoa thì hộp không to thế này được?A.....anh biết rồi biết rồi, cái, cái mà người ta gọi là bàn là mi.....”

Diệp Tử sung sướng cười, nhiệm vụ của tôi cuối cùng đã hoàn thành.

“ Thôi thôi, trông anh ngốc lắm, bàn là mi ni, mi ni cái đầu anh ý..... bóc ra xem đi!”

Tôi bèn xé giấy gói, bên trong hiện ra một chiếc hộp xinh xắn màu ghi nhạt, mở ra trước mắt tôi là một chiếc đồng hồ kiểu dáng đàn ông rất đẹp, hiệu Longines siêu mỏng, tôi đã thấy ở Yến Sa, giá bán ở Bắc Kinh khoảng bảy đến 8 nghìn(14,16 triệu VND), ở Hồng Kông không phải tính thêm tiền thuế, chắc là rẻ hơn một chút.

Tôi cứng đờ người, Diệp Tử gỡ chiếc đồng hồ ra khỏi hộp, đeo nó lên tay tôi và nói: “ Nào nào nào, đeo thử nào, để xem em có thẩm mỹ không?”

“ Không được đâu em,” tôi ngăn, “ Đồ đắt thế này, anh không nhận được, chẳng ai kiếm được đồng tiền một cách dễ dàng, đắt quá, thế này.....anh nhận sao được em?”

Diệp Tử vừa cười vừa lắc lắc đầu: “ Anh này, có lúc anh thật là.....Em không nói được anh, anh quên số tiền anh đưa em rồi à? Cứ coi như em qua Hồng Kông mua đồ hộ anh đi!”

“ Trời, em vẫn còn nhớ sau, dù có coi như em mua hộ anh, cũng là đồ rất đắt đúng không?”

“ Đắt gì mà đắt, tiền anh đưa em còn dư ra một ít đấy, ha ha, em cũng biết kiếm phết!” Nói rồi Diệp Tử túm lấy cổ tay tôi, đeo chiếc đồng hồ vào.

Tôi mơ màng nghĩ lúc này nếu tôi nắm lấy tay em, thì tối nay tôi sẽ được ở lại đây với em?

Hình ảnh kiêu ngạo hồ hững của Diệp Tử dội về trong đầu.

Đang miên man nghĩ thì Diệp Tử đã đeo xong cho tôi cái đồng hồ.

Ngắm nghía một hồi em nhận xét: “ Em đã nói rồi mà! Trông cũng không tồi! Em biết anh hợp với loại này! Gọn gàng lịch sự! Thế nào anh? Anh thích chứ?”

“ Có gì mà không thích? Em có đưa tôi cục đất sét thì tôi cũng nâng niu như thỏi tiền vàng. Có điều cái tôi muốn nói là, đồng hồ đẹp thì đẹp thật, nhưng đeo nó lên một cách quá đơn giản thế này, tốt nhất đã đeo thì đeo cái gì rẻ rẻ thôi.

Diệp Tử áp sát trong gang tấc, có thể ngửi thấy hơi thở thơm ấm của em.

Chỉ cần đưa tay lên là có thể chạm vào tóc em.

Thậm chí có thể kéo em vào lòng- Nếu em đồng ý.

“ Thế đã,” Diệp Tử đứng bật dậy, “ Giờ anh có thể đi được rồi, lúc máy bay hạ cánh hơi mệt. Em còn cần phải dọn dẹp lát mới ngủ được.”

“ Em không muốn ăn gì thật à?” Ra đến cửa tôi hỏi.

“ NO, em mệt”

“ Ủ thôi vậy, có việc gì cứ gọi vào di động cho anh. Cảm ơn em tặng đồng hồ. Anh rất thích.”

Diệp Tử cười cười, đóng sập cánh cửa đằng sau lưng tôi.

Ngồi trong xe, tôi soi thấy mình giống cái đồ mặt dày. Tôi thật đần, thật ngu như lợn. Có gì mà tôi không kéo em vào lòng?

Tôi không tháo đồng hồ ra khỏi tay, mặc dầu lúc ngủ thấy cộm cộm không quen

8. Chương 15-16

Chương 15.

Ngày hôm sau tôi mời hội chị em đi ăn, mục đích chính là để Diệp Tử đãi khách, còn một mục đích nữa là để chúc mừng cô gái tinh lệ Tiểu Vân vừa hoàn thành qui trình bậc 3.

Trước đây tôi đã giới thiệu rồi, Tiểu Vân, mặt thanh mát to, phong thái sắc lạnh, người ngòm cực chuẩn.

Cô sống với bố từ nhỏ, mẹ mất sớm. Bố là một giáo sư tiến sĩ được nhiều người kính trọng. Theo cái lý thì dưới ảnh hưởng của người bố như thế Tiểu Vân tốt nghiệp cấp 3 xong chỉ ít phải lên được đại học. Nhưng nằng một mực không, ngày ngày nằm nhà xem ti vi và ngủ, ngoài ra có nuôi thêm một con chó một con mèo một con vẹt.

Sau một lần cãi vã với ông bố Tiểu Vân ngồi tàu hỏa khăn gói lên Bắc Kinh, dự định về ở nhà bà dì 2 ngày. Đó là việc của một năm về trước, khi ấy cô vừa tổ chức sinh nhật lần thứ 19.

Ngồi trên taxi cô hỏi ông tài xế: “ Này bác, ở Bắc Kinh có chỗ nào chơi được không?”

“Bắc Kinh hử, có hai nơi nên đi, một là Trường Thành, hai là Đá quý trần gian.

“Cái gì trần gian”

“Cô cứ tới đây sẽ biết.” Ông tài liếc nhìn Tiểu Vân qua kính chiếu hậu, “Một hộp đêm, con gái ở đó nổi tiếng lắm, toàn sinh viên đại học, nghe nói một ngày kiếm được vài vạn(mười mấy triệu VND) cơ.”

“ Ở đâu?”

.....

Sau này Tiểu Vân không thể quên nổi giọng điệu khoa trương của ông tài xế “Vài vạn cơ! Ha ha, việc như thế cũng có, nhưng không phải ai cũng gặp được. Trong cái thế giới đốt tiền văng bạc này, mỗi ngày đều có thể xảy ra kì tích, cũng có thể ngày nào cũng chỉ như ngày nào.

Nhưng Đá quý trần gian quả thật nổi như cồn.

Cứ thế cứ thế, Tiểu Vân không đến nhà họ hàng nữa, cô ở tạm trong một khách sạn, tối ấy đã đến Đá quý trần gian tiếng tăm lẫy lừng.

Ngày đêm đầu tiên cô gặp được một người Hongkong

Cứ nghĩ đến người Hongkong là ta nghĩ rằng họ dọc ngang đều đầy ứ tiền, đại loại là thường thường phải cỡ bậc đại gia buôn bán giàu có. Có điều trên thực tế mức sống ở Hongkong rất cao. Người này khoảng 30, nhân viên cao cấp(?) của một công ty, kinh tế khá giả, lương lậu cao hơn so với người cùng ngành làm tại đại lục.

Vì đó là lần đầu tiên Tiểu Vân đến những chốn như thế, ít nhiều sẽ có cảm giác “ vào thành dự hội”, thêm nữa ăn mặc không đủ độ hồ hang(cái áo sơ mi cài đến nút thít cổ, tạo cảm giác ngột thở), kẻ sành sỏi vừa nhìn là biết lính mới, chẳng làm sao có thể cân xứng với chốn đèn đỏ rượu xanh này.

Người Hongkong vừa nhìn Tiểu Vân đã hứng trọn tiếng sét ái tình. Anh ta bước đến mời Tiểu Vân khi đó đang đứng thừa thãi sượng sùng cạnh sàn nhảy, và mời cô một li nước ngọt.

Lúc ấy trong đầu Tiểu Vân hiện ra hai chữ “Cảm tạ”, cô thấy anghèn như đang cứu vớt cô.

Đêm ấy khi lần đầu tiên trong đời nhận lấy từ một người đàn ông lạ hoắc 500 tệ, Tiểu Vân thấy lòng nhói đau. Cái cảm giác quận thất ấy. Là cảm giác mà gần như tất cả gái điếm đều phải trải qua lần đầu.

Đêm thứ hai người đàn ông Hongkong lại đến, tặng cho cô một cái di động, số điện thoại viết trên một tờ giấy.

Anh ta nói: “Ngày mai tôi phải về Hongkong rồi, tôi sẽ gọi cho em. Xin em đừng đổi số được không?”

Rồi viết lên mảnh giấy hai chữ: Trần Dương.

Tên em, cô cũng nói, Tiểu Vân.

Người đó gọi cho cô suốt nửa năm trời. Trong nửa năm đó, Tiểu Vân đã kịp học cách làm sao để tiếp đàn ông, kiếm được bạn bè, như Diệp Tử. Lần đầu tiên gặp Diệp Tử Tiểu Vân đã khựng lại một chút, có đôi phần choáng váng. Cô cảm thấy người này quá xinh đẹp và gợi tình. Có thể khiến một người đồng giới công nhận mình gợi tình, quả thật chỉ có thể là người có sự gợi cảm từ trong xương tủy.

Có người thô thiển đánh đồng “gợi tình” nghĩa là “lẳng”, như thế là sai, “gợi tình” thực sự là một phong thái thoát tục từ tận xương, tận thân, có thể ngay cả bạn trước đó cũng không hề biết mình có phong thái đó, nhưng rồi một ngày nó sẽ triển hiện ra, cái này có sự khác biệt so với ý gốc của từ “lẳng”.

Lúc ấy Diệp Tử chưa đến được bao lâu, sau này Diệp Tử có giới thiệu thêm khách cho cô, một qua hai lại, trở thành thân quen.

Tiểu Vân vẫn một mực cho rằng, Diệp Tử hành nghề này có phần không đáng. Diệp Tử nên làm nghề gì Tiểu Vân cũng không nói được. Trời sinh ra một vật cứng như thế, lẽ ra không nên để Diệp Tử vì kế sinh nhai, vì đồng tiền mà bán thân.

Nửa năm sau Trần Dương quay lại Bắc Kinh, trên mặt có thêm một vết sẹo. Vết sẹo đó đi đôi với cái kính gọng vàng quả thật không cùng loại, nực cười cộc cạch. Tiểu Vân nhìn thấy không dừng được cười. Cũng may, cô không quên che miệng.

Nguyên do là lần trước khi về Hongkong Trần Dương bị đụng xe, phải nằm viện hơn 4 tháng trời.

May mắn thay, ở cái đất Hongkong cạnh tranh khốc liệt kia, anh ta không hề bị mất việc.

Đêm đó Tiểu Vân cùng Trần Dương trở về quán rượu.

Họ ở bên nhau 3 ngày mà Trần Dương không hề chạm vào người Tiểu Vân.

Tiểu Vân bắt đầu nghi ngờ về sự quyến rũ của mình.

Đêm thứ tư cô quyết định chủ động xuất kích, từ nhà tắm bước ra cô cố ý để khăn tắm đang quấn trên người rơi xuống sàn nhà, thốn thốc kêu lên một tiếng “a”, đôi mắt của Trần Dương tự nhiên rơi đắm đuối vào ống cơ thể trần truồng.

Thường ngày Tiểu Vân thích mặc áo sơ mi có cổ, thắt chiếc ca vát khít chặt đến nút áo cuối cùng, không giống Diệp Tử thích mặc áo bó quần bó, cũng không giống Úc Đình thích mặc áo lộ nửa ngực, càng không giống Tiểu Ngọc váy ngắn không thể ngắn hơn, phong cách ăn mặc của cô pha chút nghiêm túc, không thích lộ da thịt, nên thật không dễ liên tưởng cô không mặc quần áo thì trông thế nào.

Có một lần cô bị Úc Đình gọi lên KTV tiếp khách, cô còn nhớ khách lần đó là đám người làm nghệ thuật.

Nhưng cô vừa vào đã bị đẩy ra.

Vị khách nổi tiếng ấy nói: “Cố sao lại đưa đũa trông như tép giá, màn hình phẳng thế, cút ra!”

Tiểu Vân lúc ấy uất nghẹn thở, quay về sàn liền giật đứt hai khuy áo.

Vì thế Trần Dương đã phải kinh ngạc khi nhìn thấy thân thể Tiểu Vân. Ngực Tiểu Vân rất đầy và đẹp, loại một bàn tay không đủ che hết. Khi Tiểu Vân áp sát Trần Dương hơi hồi hộp, mồm miệng khô khốc, miệng

lưỡi cứng đờ. Lại còn làm rơi cặp kính gọng vàng xuống đất. Một đêm hai mái đầu đầm đìa mồ hôi, thở không ra hơi.

Xin đừng hiểu nhầm, họ chẳng làm gì cả, thật ra là làm KHÔNG THÀNH.

Bởi vì Trần Dương hoàn toàn không “lên” được.

Trần Dương đáng thương nhất cái kính trên thảm lên thổi hết bụi, rồi như một đứa trẻ mắc lỗi ôm lấy Tiểu Vân và khóc.

Khuôn ngực yêu thương như người mẹ cũng không thể dâng gọi điều gì.

Thì ra sau lần tai nạn Trần Dương đã xong rồi, bác sĩ nói một lí do là tình hoàn tổn thương, còn lí do khác là tinh thần bị hoảng loạn sau vụ tai nạn. Anh đã uống rất nhiều thuốc, khám rất nhiều nơi, nhưng kết quả vẫn không thay đổi. Bác sĩ cũng yêu cầu Trần Dương chờ vội vàng, cần từ từ điều dưỡng, có hi vọng hồi phục.

Đó là lí do vì sao Tiểu Vân trông thấy Trần Dương uống thuốc.

Người Hongkong 33 tuổi tên Trần Dương, bởi vô vàn lí do, tới nay không thể kết hôn, trước khi bỏ đi anh để lại cho Tiểu Vân 1 vạn đô la HK.

Trần Dương không hẳn là người hào phóng, có lúc thấy anh ta ngồi tính lại cái hóa đơn đi ăn, nhưng đối với Tiểu Vân, anh luôn dành cho cô một tình cảm chan chứa.

4 tháng sau, Trần Dương xuất hiện ở Bắc Kinh, anh nói với Tiểu Vân, em đừng làm nghề này nữa, anh đã mua một căn hộ ở đây, là mua cho em, nếu thích em hãy ở lại, hàng tháng anh gửi về cho em một vạn tệ, trả xong tiền nhà, chúng mình thành thân.

Lúc ấy Tiểu Vân chưa nghĩ kĩ đã trả lời, đợi anh mua xong nhà có chìa khóa ta nói tiếp.

Trần Dương tựa đầu mình vào ngực Tiểu Vân, trong lòng cô dội lên thứ tình mẫu tử.

Vào lúc Diệp Tử mua sắm đồ hiệu như diên ở Hongkong, Trần Dương gửi về cho Tiểu Vân chìa khóa căn hộ ở chung cư. Chương 16.

“Hơi nhục nhả, em gái? Kịch rồi à?” Ưc Đình vuốt vuốt hàng lông mi dài, phát biểu: “ Có một vạn, bà mày đây 2 ngày rưỡi là có thể kiếm được số tiền như thế”

“Làm sao em so sánh với chị được? Chị là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân” Tiểu Vân khách khí nói.

“ Có mà là thiên hạ đệ nhất lẳng lơ” Tiểu Ngọc chêm vào.

“ Thế thì sao, lẳng cũng là một phẩm chất đạo đức.” Ưc Đình thẳng thừng nói, mọi người đều cười như nắc nẻ.

“ Phạt nó đi!” Thanh Thanh hất đầu, lập tức nhận được sự hưởng ứng, những cục giấy ăn vo tròn được ném tới tấp vào người Ưc Đình.

.....

Ưc Đình gào lên: “Làm sao làm sao? Tao nói gì không đúng về Tiểu Vân nào? Mày nói xem Diệp Tử? Thiếu đến 6,7 vạn tệ thế như mày mày có đồng ý không?”

“ Thôi đi bà, người ta mới là đứa không cần ai bao, chí ít bao mà không làm phiền đến người đó. Chí ít cũng phải có tí tình cảm chứ? Còn Diệp Tử vừa thấy ai có chút tình cảm với mình là quay đầu bỏ chạy. Chị chả hùng hồn tuyên bố là CÓ NHIỀU ĐÀN ÔNG BÊN CẠNH CŨNG TỐT, KHÔNG CÓ THẲNG NÀO BÊN CẠNH CŨNG TỐT, KINH SỢ NHẤT LÀ CÓ MỘT HAI NGƯỜI, RỒI ĐAU KHỔ. CÀNG NHIỀU CÀNG KHỔ, em nói đúng không Diệp Tử?” Thanh Thanh tiếp lời

“ Ôi, sao lại lôi mình vào đây?” Diệp Tử gõ gõ đũa xuống bàn, “ Cho em một liều thuốc, Lý Hải Đào,” đốt thuốc xong em nói tiếp, “ Ai chẳng có suy nghĩ riêng của mình, nhận của người ta rồi là việc tốt, không nhận cũng một tim, ngày ngày chịu nhục như gì, phẫn trát hết lớp này đến lớp khác, da dẻ đều xạm nám hết cả, thế mà vẫn phải cười cười giả bộ ngoan hiền trước bọn khốn kia, làm hề mãi không nổi, còn phải

ninh hót “ Anh giai anh thật đẹp trai, được tẩm chồng như anh có phải tuyệt không?”, m...kiếp! Cái bộ mặt đó của chính mình làm tớ ngày nào cũng muốn nôn! Chả hay hớm gì, chắc.....Em không nói anh đâu Lý Hải Đào, em nói cái lũ làm người ta phát nôn phát ọe kia. Vân ơi, em không vướng mắc gì thì lại qua đây chơi, cái lão kia có ở đây đâu, họa hoằn hai tháng về thăm em một lần, cuối tuần em cứ qua đây nhảy nhót với bọn chị, muốn kiếm tí tiền thì lại đi kiếm.”

“ Chính thế chính thế!” Tuyết Nhi hưởng ứng, cô lắc lắc lọn tóc quăn xinh xắn, “Chúng mình có thể nhảy, em thích cùng chị nhảy, mấy bà kia nhảy “yêu quái” lắm, hai mình hợp hơn”

“ Ok luôn.” Tiểu Vân quay sang gật đầu với Tuyết Nhi.

Quả thật mệt lắm rồi, tìm được một người tốt có phải xong không, có điều chẳng ai ưng tớ.....hết lòng cũng chẳng ai ưng.....” Tiểu Ngọc ngằm vát cho tớ một cái nhìn, “em ơi, chị ủng hộ em nhận tiền!” Cô ta giờ cao cốc rượu lên.

Tôi né vội cái nhìn ấy, lảng sang ngắm bức tranh trầu tượng treo trên tường, màu sắc lộn xộn, như kiểu có ai nhúng cọ vẽ vào thùng màu rồi văng màu lên tấm vải màu trắng. Kiểu tranh trũng thế này một ngày tôi có thể làm ba kiện.

“ Chị lại mất gì rồi? Chẳng phải chị đang cặp với một chú vịt con đó sao? Nghe nói đẹp trai lắm, thật hay giả đấy?” Ưc Đình hỏi Tiểu Ngọc.

“ Người ta đâu phải là vịt con? Người mẫu đấy.” Tiểu Ngọc có vẻ bị đụng chạm.

“ Lại còn người mẫu? Thế nào? Thằng bé ấy “làm ăn” ra sao?”

“Hà hà, đại bự, thì sao nào, giới thiệu ày nhé mụ yêu tinh?”

“ Lấy tiền không?” Ưc Đình lo lắng hỏi.

“ Nếu là em chị lấy ngay.”

“Đấy, thế mà còn gọi là Vịt con.”

“ Thì cũng chưa từng cho hấn bao giờ.”

“Giờ ạ, cứ tưởng sẽ được thơm lây cơ đấy, chịu thiệt rồi mới tỉnh ra hả? Em ngu lắm, phải lấy tiền của hấn chứ.”

“ Hai đứa có thôi không, nghe đau hết cả cái màng nhĩ!” Diệp Tử cười cười nói.

.....

Tôi để ý thấy Diệp Tử không hề ăn cá, vì sao Diệp Tử không ăn cá?

Tuyết Nhi bất ngờ phát biểu:“” Cũng có người đối với em tốt thật, nhưng chưa đủ.....”

“Ai thế?”

“Hi hi, đến lúc đó em sẽ kể các chị nghe.” Câu trả lời của Tuyết Nhi dậy lên sự công kích của mọi người, cả bọn lại bắt đầu ném giấy vo viên.

Tuyết Nhi vừa tránh vừa cười: “Thật đấy, tới lúc ấy em sẽ kể mà.....”

“ Tiểu Vân ơi, chỉ sợ em nhận lấy chưa được bao lâu mọi thứ lại đổ ra sông Trường Giang.....ha ha.....toàn thứ chết tiệt!” Thanh Thanh vừa nói vừa khạc ra một cái xương cá.

.....

Tôi ngồi cạnh như thằng ngố ngồi nghe, không thể chen vào câu nào.

Trừ Tiểu Vân, ai ai cũng đã mông má đầy đủ để tới đi làm, nói chuyện thì oang oang, may thay đây là phòng ăn riêng, nếu không, có khi bị người ta khiêu nại.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh cái đầu con gà trống, giống gà có cái mào đỏ.

Ăn cơm xong, các chị em muốn đi làm ngay, họ quay sang tôi, tôi ấp úng: “ Mình không đi xe”

“ Xe đâu?” Thanh Thanh hỏi.

“ À ừ không còn xe”

“Không sao, cả nhà ngồi taxi đi, anh tới Đá quý trần gian không? Đi chứ Lý Hải Đào?” Diệp Tử trông thấy tôi loay hoay, thốt ra lời đề nghị.

Tôi không tới đó, tôi muốn qua chỗ anh em chơi bài, đi với mấy cô em lên hộp đêm lại phải đốt tiền, chứ chơi với anh em có khi được ván thắng. Giờ tôi là thằng thất nghiệp, hơn nửa tháng đã trôi qua, ban ngày tôi dùng thời gian để ngủ, ban đêm để chơi bài, hát hò, la cà ở quán bar và tơ tưởng đến Diệp Tử, những tháng ngày hỗn mang thế mà dễ sống.

Thỉnh thoảng tôi gọi cho Diệp Tử, quanh quẩn với mấy câu: Dạo này em có khỏe không? Em thế nào? Có thời gian đi ăn không?

Diệp Tử đáp lại vồn vện 2 câu: Vẫn ổn. Vừa về nên hơi bận. Để khi khác nhé.

3 lần như thế, tôi lại mò đến Đá quý trần gian đi tha thẩn.

Tôi mê nhất cái chỗ ngồi có thể nhìn từ trên xuống, thỉnh thoảng nhìn thấy Diệp Tử nhảy múa trên sân khấu, Dương Liễu eo thon mềm mại uốn éo.

Cặp mông của Diệp Tử tròn đầy, rất hiếm thấy ở người Châu Á, nói như lời một thằng bạn tôi: “to đến mức có thể đặt một cái bàn chơi bài mạn chược lên đấy”, thêm vào kinh nghiệm một lần ân ái với em, tôi thậm chí còn ngờ rằng bên trong ấy có đặt một chất liệu kiểu mới nào đó.

Có một lần Diệp Tử mặc một chiếc váy liền thân trễ ngực, từ tầng trên nhìn trông xuống thấy vòng ngực trắng nuột lồ lộ hiện ra, cảnh tượng làm người ta ứa máu khát thêm.

Tôi không muốn những thằng khác ở bốn phía dưới kia trông thấy cảnh tượng ấy. Điều làm tôi thất vọng ê chề là đám đàn ông ngồi phía trên nhìn xuống như tôi không hề ít, hơi ôi, ước gì đây là thế giới người ta còn không màng đến ngày tận thế.

Tôi uất muốn cởi phăng đồ trên cơ thể mình để mặc vào cho em.

Từ một kẻ chưa một lần giao đái với Diệp Tử tôi trở thành người thâm lặng dõi theo em. Giống như nữ sĩ Quỳnh Dao đã viết: Tôi là một đám mây, lặng lẽ trôi đến lặng lẽ trôi đi.

Ngoài lúc tắm, tôi chưa từng tháo chiếc Longines ra khỏi tay, sau này cô bán đồng hồ ở Yên Sa cho hay đây là loại chống thấm nước, dứt khoát đến công tác tháo đồng hồ trước khi đi tắm cũng bị gián lược luôn.

Hôm ấy Diệp Tử gọi cho tôi.

Đa tạ thần Cupid, nếu không có thần, tình yêu này của tôi đã ngừng lâu rồi.

Điện thoại réo lúc 10 giờ sáng, tôi còn nhủ thăm sao hôm nay Diệp Tử dậy sớm thế.

Giọng trong điện thoại thều thào, như tiếng từ rất xa bay về.

Thông báo luôn với tôi: XẤY RA CHUYỆN RỒI!

9. Chương 17-18

Chương 17.

Khu Hào Phong là một hạng mục bất động sản nổi tiếng ở Bắc Kinh, phát triển khá sớm, nhanh chóng trở thành một vựa địa ốc tay có tiền, người Hương Cảng, Đài Loan, Tây, Hoa Kiều.

Ngồi trên xe, tôi lẩm nhẩm lại câu nói ban nãy của Diệp tử, tổng cộng 7 chữ, thêm chữ cái tiếng Anh và số 5. Tôi rất muốn gọi lại cho Diệp Tử hỏi cho rõ, nhưng lại thôi vì có cảm giác Diệp tử gần như không muốn nói thêm gì nữa.

Tôi bảo bác xế đứng chờ ngoài cổng, bèn chôn nhún chuông nhà C5.

Tiểu Ngọc bất ngờ xuất hiện ở cửa.

????

“ Nhanh lên anh, còn đứng đực ra đây làm gì nữa? Diệp tử ở trên tầng.”

“ Có chuyện gì xảy ra vậy? Diệp Tử cô ấy....” Vào đến cầu thang, tôi hỏi Tiểu Ngọc.

”

Tiểu Ngọc cắt ngang lời tôi: “ Còn thời gian để hỏi nữa sao? Bây giờ không nói rõ được cho anh.....Đợi Diệp Tử tỉnh lại anh đi mà hỏi cô ấy!”

Diệp Tử nằm thiêm thiếp trên giường, mặt trắng bệch như cái ga trải giường, môi tím ngắt, không có chút sức lực.

Nghe thấy tiếng người, Diệp Tử khẽ mở mắt, đôi mắt em vẫn sáng đến kì lạ.

Diệp Tử hướng về phía tôi môi mấp máy không thành tiếng.

Còn tôi,

Tôi không đoán nổi cuối cùng thì cái gì đã xảy ra, càng không hiểu nổi cơ sự nào mà Diệp Tử xanh xao đến mức này, như một thằng người bằng giấy, không da không thịt, trong một khắc tôi thậm chí còn không muốn chạm vào em.

Đầu óc tôi trở nên mụ mị, nếu không có Tiểu Ngọc thúc tôi một cái, tôi thật không biết mình còn chôn chân ở đó bao lâu.

“ Anh còn đứng đó làm gì? Mau bế Diệp Tử ra xe!” Tiểu Ngọc thúc thêm một cái nữa.

Tôi bế thốc em giờ trắng bệch như tờ giấy ra thang máy, Tiểu Ngọc ở đằng sau khóa cửa.

“ Sao lại là taxi? Xe anh đâu? Thôi.....anh đặt Diệp Tử vào ghế sau, anh lên ghế trước ngồi, đợi lát.....Để em lên trước đã, để Diệp Tử gối lên chân em!”

Lúc xe chạy qua cổng chính, Tiểu Ngọc đưa chìa khóa cho bảo vệ: “ Nhà C5, chủ nhà sẽ qua lấy, tôi họ Tề. Vâng.....đã nói rõ rồi.”

Tôi ngoái lại trông hai cô gái, taxi lao như bay trên đường cao tốc.

Diệp Tử đã nhắm mắt, trước sau không thốt một lời, Tiểu Ngọc để em gối đầu vào lòng mình, tay vuốt nhẹ sợi tóc nhuộm rơi xuống mặt Diệp Tử. Một hành động đượm chút tình cảm, khiến người ta chợt nhớ đến điều gì đó.....

Xe dừng dưới lầu nhà Diệp Tử, hình như em đã ngủ mất rồi.

Tôi bế Diệp Tử leo lên tầng 5, Tiểu Ngọc đi đằng sau, tay lục lục chiếc túi của Diệp Tử để tìm chìa khóa nhà.

Tôi nhẹ nhàng đặt em lên giường, chỉ sợ làm em thức giấc.

Tôi kéo Tiểu Ngọc vào bếp, khóa chốt.

“ Đã xảy ra chuyện gì? Diệp Tử bị làm sao vậy? Có phải bị bệnh gì không hả? Hả? Tiểu Ngọc, tôi xin cô, cô nói đi chứ.....Cô không nói, tôi sẽ đưa Diệp Tử vào viện ngay bây giờ!”

“ Anh hết chuyện rồi à? Còn phải hỏi nữa? Chẳng đã nói khi nào Diệp Tử tỉnh dậy anh tự đi hỏi cô ấy còn gì?”

“Cô ấy bị đến thế biết lúc nào mới khỏi? Cô phải nói rõ với tôi.....Lạy cô.....Cô muốn tôi lo đến chết à.....?”

“Được, em nói trước với anh, Diệp Tử không bị bệnh, nghe rõ chưa?”

“Tôi không tin, tôi gọi cấp cứu 120.....’

“Ôi cái anh này.....Lý Hải Đào!” Tiểu Ngọc ấn chặt cái tay cầm điện thoại của tôi, cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi, cắn cắn môi, đến lúc này tôi mới để ý, lòng mặt Tiểu Ngọc chỉ chút những vằn đỏ, mặt cũng xanh rớt.

“Cưng ơi nghe em nói này—Không cần phải lo lắng, em với Diệp Tử thân nhau như vậy, anh phải tin em chứ! Cô ấy không ốm đau gì cả, không cần đi bệnh viện, đi cũng chẳng tác dụng gì, có khi lại chuốc thêm vạ. Cô ấy cần NGHỈ NGƠI.....Đừng phiền cô ấy, được không? Việc gì đã xảy ra, chắc 2 ngày nữa là Diệp Tử có thể tự nói với anh. Sáng nay Diệp Tử bảo em gọi cho anh đấy, là em bấm số, nhưng cô ấy muốn nói với anh.....Diệp Tử tin tưởng anh đến thế, việc này em có nói vào nói ra cũng không hay ho gì. Cô ấy chỉ hơi mất sức chút thôi, tin em, được không nào?”

Tiểu Ngọc đã nói kiểu này, tôi nghĩ cô ta cũng chẳng thể cho tôi thông tin cần thiết nào !

Tiểu Ngọc vỗ vỗ vai tôi bảo: “Ngoan đi, giờ anh chạy xuống dưới siêu thị gần nhà mua một túi gạo, tốt nhất mua thêm một ít dưa muối mặn, mua loại của hãng Lục Tắt Cự, siêu thị nào cũng có bán. Nhanh lên đi, em ở đây nấu chút cháo cho Diệp Tử, nàng mà còn không ăn gì là chết chắc đấy. Còn nữa, mua thêm gói đường.”

Lúc chạy xuống cầu thang tôi suýt hụt chân ngã xuống đất.

Tôi dầm tay vào tường, một thằng đàn ông cao to khỏe mạnh, mà lại để cho người con gái mình yêu nhất chỉ còn như cái xác nằm liệt trên giường! Và như một thằng ngu, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ông trời, có phải ông muốn tôi phát điên lên không? Diệp Tử của tôi đã xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Tôi mang đồ về.

Tiểu Ngọc vừa mới giúp Diệp Tử thay xong đồ ngủ. Cô cho đường vào bát rồi nguẩy đều lên với nước, đưa cho tôi bảo: “Anh cho Diệp Tử uống để tránh cho cô ấy kiệt sức.”

Tiểu Ngọc tiếp tục quấy cháo.

Tôi lặng lẽ nhìn gương mặt xanh rớt của Diệp Tử, thật không nỡ lay em dậy.

Tôi để Diệp Tử dựa vào lòng mình, em hé mắt nhìn lại tôi, khẽ nhếch môi cười.

Nước mắt tôi chỉ trực trào ra.

Diệp Tử cố nhấc tay lên, vuốt nhẹ vào má tôi, “thôi nào.....” em nựng khẽ.

Diệp Tử dùng ống hút uống hết chỗ nước đường.

Tiểu Ngọc nói vọng vào: “Lý Hải Đào, em về đây, mệt quá rồi, 2 ngày trời không hề chớp mắt. Anh trông nòi cháo, cẩn thận đừng để quá lửa, lát cháo được anh bón chút cho Diệp Tử. Hôm nay anh ở lại đây đi, em cứ để đi động, nhớ có chuyện gì gọi ngay cho em. Mà anh yên tâm, chắc không còn chuyện gì nữa đâu, Diệp Tử chỉ cần nghỉ là sẽ khỏe lại thôi.”

“Tiểu Ngọc, cảm ơn cô”

“Không có gì! Em đánh một giấc rồi sẽ quay lại.....Đàn ông à, vấp tí việc là cuống hết lên, chẳng bằng được em. Anh đừng lo lắng quá, không sao đâu. Lúc nào đói anh cứ chạy xuống dưới lầu mua đồ ăn, lúc nào buồn ngủ thì ngủ. Diệp Tử vừa uống một đồng nước đường thế có khi lát nữa sẽ muốn đi tiểu.....Chắc.....Tạm thể đã, chắc chẳng sao nữa rồi.....Chỉ phiền anh! Công ty có.....?”

“Việc đó cô khỏi lo”

“Thế em về đây.....” Tiểu Ngọc vuốt nhẹ cằm tôi, đẩy cửa đi mất.

Tôi đóng cửa sổ phòng bếp lại, ngăn cái nắng giữa trưa. Tôi đi vào phòng khách, ngồi đực ra như một thằng dở hơi mất hồn.

Cháo đã nấu xong. Tôi cắt nhỏ dưa muối cho vào cháo. Nói thật, từ bé đến lớn, tôi chưa bao giờ phải vào bếp cả.

Tôi đỡ em dậy, ghé một cái gối để em dựa lưng, rồi bón cháo cho em.

Diệp Tử húp xong bát cháo, đưa mắt về phía tôi, đôi mắt vẫn to và sáng, “ em muốn đi nhẹ.....” Đây là câu nói đầy đủ đầu tiên của em sau cú điện sáng nay.

Tôi đỡ Diệp Tử xuống giường, Diệp Tử vừa đặt chân xuống đất đã loạng choạng, tôi lo lắng hỏi: “ Em không sao chứ?”

“Hơi choáng chút.....”

Tôi nửa ôm nửa kéo em vào toilet, sắc mặt xanh xao của Diệp Tử bỗng ửng đỏ, em nói khẽ: “ Anh phải quay lưng lại nhớ.....”

Nghe giọng em đã khá hơn nhiều rồi, có lẽ em ăn được nên đã lấy lại chút sức.

.....

Đêm ấy, cách một tiếng tôi lại choàng dậy rời chiếc sa-lông ngoài phòng khách, thấy Diệp Tử ngủ ngoan như một chú mèo con, lần nào tôi cũng nhẹ nhàng hết sức đến sát gần em mà không làm em thức giấc, và chỉ đến khi nghe thấy tiếng thở rất nhẹ của em tôi mới quay trở lại nằm xuống sa-lông.

Chương 18 .

Tôi dậy lúc 9 rưỡi sáng, cũng chẳng thể nói là “dậy”, vì đêm qua tôi hầu như không ngủ.

Tôi ra xem Diệp Tử, em vẫn chưa tỉnh.

Tôi chạy vèo xuống tầng dưới, gọi điện cho bà chị cả, hỏi chị cách quấy món súp trứng(súp đặc), còn hỏi đi hỏi lại có phải cho thêm cái hạt gì đồ đồ vào không.

Kết quả không tránh được việc bị bà chị vặn vẹo, tôi ngại phải giải thích, nói dối đôi câu cho bà chị khỏi nghi.

“Cái ấy là cầu khởi” cuối cùng bà chị cũng nói.

Tôi mua về một đồng hồ xách cả lên lầu, trong đó có một cái niêu đất và một con gà.

Đây là lần đầu tiên trong đời kể từ khi sinh ra tôi vào bếp, chỉ cần qua một cú điện thoại, tôi đã nấu thành công món súp trứng vàng mềm. Nhìn thấy Diệp Tử vẫn thiếp trong mộng mị, tôi lấy ra ăn trước.

Mùi vị cũng được lắm.

Trứng đã đặt vào nồi, chỉ cần rưới thêm nước gia vị và cho vài hạt cầu khởi vào, cho nhỏ lửa.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy một thứ hạnh phúc hiếm hoi chưa từng có- ấy là- có thể bận rộn chăm sóc người mình yêu thương.

Lúc nấu thêm súp trứng tôi chợt nghĩ thế này: Diệp Tử thích ăn nhạt hay là ăn ngọt? Hay cứ nấu hai kiểu, em hợp khẩu vị nào là có luôn khẩu vị đó.

Đến chiều, từ phòng ngủ phát ra âm thanh.

Tôi thấy em đã ngồi dậy, sắc mặt khá hơn nhiều, môi không còn bợt bạt nữa, “ Em muốn vào nhà tắm rửa mặt.”

Lúc đỡ em xuống giường, tôi thấy rõ ràng là cơ thể em đã có sự hồi phục, tinh thần cũng khá hơn nhiều rồi.

“ Mùi gì thế Lý Hải Đào? Thơm quá.....”

“ Canh gà.”

“ Mua về à?”

” À, là anh nấu, có lẽ vẫn phải ninh thêm tí nữa.....”

” Là anh nấu ư? Nhìn không giống anh.....Em đói lắm rồi.”

“ Em rửa mặt trước nhé, tự mình làm được không? Đứng vững không?.....Tốt rồi, để anh vào múc cháo em ăn.”

Tôi bưng ra hai bát súp trứng đặt xuống kệ đầu giường, “ Diệp Tử, anh nấu hai bát súp trứng, anh sợ em không ăn được thứ khác, nhưng không biết em thích mùi vị nào, nên nấu một bát ngọt, một bát mặn, em muốn ăn bát nào?”

Đúng lúc ấy, nước mắt của Diệp Tử rơi xuống.

Như hạt ngọc trai long lanh trong suốt.

Tôi hoảng quá chân tay luống cuống: “Đừng khóc đừng khóc mà, anh làm gì sai rồi hả em? Hay em không thích súp trứng? Em đau ở đâu? Đừng khóc đừng khóc.....Bây giờ em còn yếu lắm, không được khóc nữa, em thích thứ khác để anh đi mua, rồi lát ăn súp sau.”

“Súp cũng ngon lắm em ạ.....Em yêu ơi, em đừng khóc nữa, được không?”

Diệp Tử nắm chặt lấy tay tôi, dịu hiền: “ Hải Đào, sao anh lại chăm sóc em thế?”

Hải Đào? Nghe thấy không? Diệp Tử bỏ đi cái họ “Lý” ở đằng trước! Nghe thấy không? Nghe thấy không?

“Em biết là vì sao! Diệp Tử, thôi không nói những điều này nữa, ăn trước đã, kéo chẳng còn hơi sức trò chuyện.”

Kì thực tôi rất rất muốn hỏi Diệp Tử rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nhưng nom em còn quá yếu, tôi không nỡ hỏi ngay bây giờ. Có lẽ cứ như Tiểu Ngọc đã nói, tôi chỉ có thể chờ mong một ngày Diệp Tử tự mình kể lại sự việc cho tôi.

“ Anh không phải đi làm à?”

“ ừm....anh....Diệp Tử, anh thôi việc rồi.”

“ Hả? Sao lại thế? Có liên quan đến em không? Việc xảy ra khi nào?”

“ Không liên quan không liên quan, chuyện của một tháng rồi em, cũng chẳng vì làm sao, anh với ông sếp có chút mâu thuẫn, việc công.”

“Thế còn xe?”

“ Xe là của công ty, trả lại rồi”

Diệp Tử đương muốn hỏi tiếp thì có điện thoại Tiểu Ngọc gọi.

Ở đầu máy kia Tiểu Ngọc hỏi luôn: “ Tình hình thế nào?”

“ Đỡ hơn rồi, ít nhất là khá hơn hẳn hôm qua, vừa mới ăn, đã tự rửa mặt, cử động được rồi.”

“Này, Thanh Thanh vừa gọi, lát tụi em qua luôn.”

Thiếu mỗi Tiểu Vân, còn 4 cô kia đều đến cả.

Các cô nhẹ nhàng như mèo lò dò vào phòng ngủ, chụp bó hoa lên người Diệp Tử.

“ Chết khiếp chúng mày, bỏ ngay hoa ra đi.....” Diệp Tử cười tươi bảo.

Những cô gái xinh đẹp mồm miệng như tép nhảy, quanh đi quẩn lại mấy câu em thế nào rồi, đỡ hơn chưa, ăn gì chưa,mặt mày vẫn khá lắm.

Tôi ở gian ngoài vênh tai lên nghe ngóng cả buổi, đám con gái này cứ như thể đã biết hết chuyện, cả buổi không hề thấy hé lộ ra thứ gì liên quan đến việc ngã bệnh của Diệp Tử, không có tí tính thực tế nào trong câu chuyện.

Đàn bà là thế, chỉ thích nói những phé ngôn không giá trị.

Tôi đứng dậy ngỏ ý ra về.

“ Sao phải đi anh? Lên công ty à? Thôi đừng đi!” Tuyết Nhi nài nỉ.

“ Đứng đây đừng đi đừng đi đừng đi.....” các mỹ nhân đồng loạt giữ tôi lại.

Tôi nói tôi về nhà tắm giặt thay quần áo xong sẽ quay lại, chứ còn thực chất, tôi sẵn sàng ở đây cả đời, chỉ cần Diệp Tử không đẩy tôi ra, có gì tôi phải đi?

Với cả hôm qua luống cuống quá, tôi cũng không cầm theo nhiều tiền.

Về đến nhà tôi nhanh chóng tắm giặt thay đồ, rồi qua rút tiền ở máy tự động, vào tiệm sách gần đó mua hai cuốn “Bà nội trợ toàn tập”, “ Bạn có biết nấu canh không”, ra siêu thị mua xương, rau xanh, các loại gia vị nấu canh, ban đầu tôi định mua cá cơ, hình như canh cá tốt cho người mới ốm dậy, nhưng tôi nhớ không nhầm thì: Diệp Tử không thích ăn cá.....

Trên đường về nhà Diệp Tử, tôi đánh một giấc trên taxi.

Gõ cửa cả ngày mà không thấy ai ra mở, từ bên trong vẫn vọng ra những âm thanh náo loạn như bún rối.

Tôi đẩy cửa vào, trời ạ, mấy cô bé này, đến cửa cũng không thềm khóa.

Quang cảnh thật ồn ào! Trên bàn bày đến mấy đĩa đồ ăn (hầu hết là đồ ăn nguội), cả canh gà tôi đã nấu sẵn. Ưc Đình đang đứng cạnh bàn cầm đôi đũa chỉ trực ăn vụng.

Ồn ào nhất vẫn là ở trong bếp, Thanh Thanh và Tiểu Ngọc đùa nhau đầm đìa mồ hôi, Tuyết Nhi lóng ngóng chả biết làm gì, đứng đực ở cửa bếp tranh nói leo với các cô chị.

Ti Vi ngoài phòng khách đang mở phim Mỹ Showgirls, nhân vật chính của phim đang làm trong một hộp đêm ở Las Vegas, cô ta múa may điên cuồng trước đám đàn ông đang thèm nhở dãi, cả thân mình chỉ còn độc chiếc quần con nhỏ xúx đáng chữ T.

Tự dưng chẳng có ai chăm Diệp Tử của tôi, mặt mày thất thểu ngồi trên giường, người cứng đờ đối diện bó hoa to, trông thấy tôi mắt sáng lên, hướng về tôi gật gật đầu.

Có tiếng gọi cửa, tôi ngó từ trong ra, là Tiểu Vân.

Tiểu Vân đi một mạch vào phòng ngủ, vừa nhìn thấy Diệp Tử đã òa khóc: Chị thân yêu ơi, làm sao mà ra nông nỗi này hả chị.....

Diệp Tử vuốt vuốt mái tóc Tiểu Vân, an ủi ngay: “ Ngoan nào, đừng khóc đừng khóc, chị thoát chết rồi mà? Đờ lăm rồi, ngoan nào.....”

Tiểu Vân nín lại không nói gì nữa, tôi vẫn không nghe ra được chuyện gì.

Bạn nói thử xem làm đặc vụ tình báo mà toàn không tìm ra được sự thật có giá trị, như bạn thì bạn có nghĩ đến việc tự sát không?

Tôi nói thật đấy, như tôi đang nóng ruột đến muốn chết đây.

10. Chương 19-20

Chương 19

Bữa tối của Diệp Tử được dọn ăn trên cái sa lông ngoài phòng khách, tôi kéo lúi sa lông ra, rồi đặt hai chiếc gối cho Diệp Tử dựa lưng.

Đám con gái lại ồ lên, nói là thế kỷ nào rồi mà vẫn còn người như anh Lý Hải Đào! Rồi cầm cái dựa lưng ở sa lông ném vào tôi.

Diệp Tử cúi đầu lúi húi ăn, chẳng nói điều gì.

Chỉ có Tiểu Ngọc là không tham gia bày trò hò hét, gõ gõ bàn ngồi ăn trước, bạn nhận ra không, vào cái khoảnh khắc “ác liệt” này, hình như vẫn có người đang xót tôi.

Chết thôi, rồi cả bọn châu lại chén sạch đồ, qua thăm Diệp Tử đâu, có mà đến nhà Diệp Tử mở party liên hoan.

Mấy cô bạn đi rồi, để lại một núi bát đĩa bẩn, tôi thiếu đường khóc dở mếu dở.

Diệp Tử trông thấy tôi nhăn nhó mặt mày mà bật cười, càng cười càng không nhịn được, cuối cùng làm tôi cũng phải cười theo. Xem ra, tinh thần của Diệp Tử thật sự khá hơn rồi.

Tôi bế Diệp Tử về giường, Diệp Tử nhỏ nhẹ: “Em muốn xem Showgirls”(những cô nàng trình diễn)

“Em có vẻ thích phim này nhỉ, anh thấy cả chiều mở phim này rồi.”

“Phim này bối cảnh đẹp, mà cứ liên quan đến nhảy múa là em thích xem, anh không biết trước đây em có rất nhiều năm học nhảy à?”

“Ồ, ra thế...cái phim này, em xem bao nhiêu lần rồi?”

“Chắc phải cả trăm lần ý chứ. Giá mà em biết tiếng Anh, em sẽ học thuộc lòng mọi câu thoại”

Ồi! Bé bỏng của tôi, nếu có ai bắt anh phải xem cái đĩa này một trăm lần, anh thà nghiền nó nát vụn ra, chứ đừng có để anh phải xem lại nó lần nữa.

Vất vả một hồi mới dọn dẹp xong, tôi ngồi cạnh Diệp Tử cùng em xem phim, xem một lúc tôi thiếp đi.

Nửa đêm tôi tỉnh dậy, có ánh đèn rọi vào từ ngoài cửa sổ, tôi thấy Diệp Tử thân quen nằm bên cạnh.

Tôi khẽ khàng, rất khẽ khàng chạm nhẹ môi lên má em...

Rồi lại nằm xuống ngủ.

Làm một giấc tới tận trưa, tôi tỉnh dậy trong tiếng hát của Diệp Tử vọng ra từ nhà tắm, đồng tai một hồi mới nghe thấy lời bài hát: “Anh chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn em, nhưng em không thể hiện điều gì. Cho dù chẳng nói một lời, điều làm ta khó quên, chính là ánh mắt em, tình anh và mỹ lệ...”

Đó là bản tình ca “Ánh mắt em” của diva Thái Cẩm.

Với âm nhạc tôi chỉ là người ngoại đạo, nghe xem có ý nghĩa gì thế thôi. Giọng hát của Diệp Tử nghe rất thiết tha, nhưng cũng thanh nhẹ, vừa trong trẻo vừa phiêu dật, làm sao em có thể gom trọn vẹn hai chất giọng ít có điểm chung ấy hòa lại làm một.

Đôi khi ngẩng ngơ cũng thấy con người Diệp Tử giống như vậy, có rất nhiều phong thái ngưng tụ trong con người em, thật khó để nói ra đâu mới là phong thái đại diện rõ nét hơn về em.

Bàn trang điểm kê cạnh giường để rất nhiều ảnh Diệp Tử, có một tấm nhỏ dính trên chiếc gương, trong ảnh Diệp Tử mặc một chiếc áo xanh da trời, cười tươi rạng rỡ.

Tôi gỡ chiếc ảnh xuống, nhét vội vào ví tiền.

Diệp Tử gấp lại quần áo ngủ, mái tóc ướt sũng xoa ngang vai. Sắc mặt và màu môi đã hồi phục trạng thái bình thường. Trông thấy tôi đã tỉnh, em chào lại bằng một nụ cười:

“Anh đi rửa mặt các thứ nhanh lên, hôm nay chúng mình ra ngoài ăn cơm nhé.”

“Em cảm thấy thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, anh xem!” Diệp Tử xoay một vòng, lại xoay một vòng nữa, rồi thả mình xuống cái sa lông bên cạnh.

“Em không sao đấy chứ? Ấy” Tôi lo lắng chạy lại đỡ, “Em nói em....Thôi đừng đi ăn nữa, anh mua đồ về, em muốn ăn gì? Xong anh nấu thêm cháo nữa.”

“Nhưng người ta muốn ăn lẩu...”

“Anh đi mua một nồi lẩu.”

“Không phải kiểu đấy đâu, em muốn ăn kiểu ở quán Kim Sơn Lão Ma!”

“Không được, em...thực anh không biết...liệu em có ăn cay được không?”

“Có cái gì liên quan đến việc ăn cay chứ? Có phải em đang bùng bùng lửa đốt đâu...Đi đi mà, Hải Đào, em ngọt ngọt lắm rồi, đi nhé...”

Một tiên nữ giáng trần van vì tội thể này, chẳng nói đi ăn lẩu, có cho tôi vào nồi lẩu mà nấu lên cũng không vấn đề gì.

Chúng tôi tới quán Kim Sơn Lão Ma gần nhất.

Diệp Tử có vẻ ăn cay được, cái miệng xinh xinh cứ xì xà xì xụp, cánh mũi lấm tấm những hạt ngọc mồ hôi.

Diệp Tử nói: “Cho em một điều thuốc.”

Tôi bỗng nhớ ra một việc, bèn hỏi: “Em không thích ăn cá phải không?”

Diệp Tử đổ cả đĩa ốc đậu rán vào nồi lẩu, trả lời: “Sao anh biết? Không phải là không thích ăn, vốn dĩ em chẳng bao giờ ăn cá.”

“Tại sao thế em?”

“Vì em là con gái của Hải Long Vương, kiếp trước lấy người trần tục, kiếp này bị giáng xuống trần gian đây, nên không được ăn cá....Ha ha ha đùa thôi, là bởi vì hồi nhỏ gia cảnh khó khăn, mà em lại rất háu ăn, một lần qua nhà họ hàng, lúc ấy em khoảng 3, 4 tuổi, nhà người ta làm rất nhiều món cá, em tống hết cả vào mồm, ăn đến bị ngộ độc, kết quả không chỉ cá, mà loại hải sản nào em cũng không ăn được, ăn vào là nôn.”

“Gì cơ...cả hải sản cũng không được?”

“Em ăn được tôm con con thôi, chứ tôm to thì không ăn được.”

“Chẳng phải em là người vùng biển Thanh Đảo ư? Không ăn được hải sản quá tội...”

“Hồi nhỏ em ở nhà bà, 7 tuổi đi học mới về lại Thanh Đảo.”

”À, ra thế...Thế bố em giờ ở Thanh Đảo à?”

“Vâng, em còn hai chị, đều kết hôn cả rồi.”

“Họ yên tâm cho em tận Bắc Kinh xa xôi này không?”

“Cũng không xa lắm anh. Từ bé em đã rất tự lập, chẳng phải em đã nói qua với anh? 17 tuổi tốt nghiệp trung học xong em đi làm nhân viên phục vụ ột quán rượu, sau đó tình cờ đi hát cho hộp đêm khá suôn sẻ, rồi lại lên Bắc Kinh. Cứ thế, chẳng có gì mà không yên tâm. Em thông báo sau khi tốt nghiệp Học viện ngoại ngữ em đã tìm được việc, nên họ cũng chẳng hỏi gì.”

“Em có tấm bằng như thế, chẳng nhẽ không tìm được một doanh nghiệp gì đó?”

”Cái gì mà bằng cấp, chẳng qua cũng chỉ là tấm bằng tại chức, mỗi năm Bắc Kinh có biết bao nhiêu tiến sĩ, thạc sĩ thất nghiệp đầy ra đấy. Tiếng Đức em học cũng chỉ là một thứ tiếng ít trọng lượng, chẳng giấu anh đâu, em học hành cũng lẹt đẹt, anh nghĩ mà xem, bước ra ngoài xã hội đi làm 2 năm rồi quay lại giảng đường, có học nổi không? Có được tấm bằng là đã khá lắm rồi. Tiếng Đức có một phát âm rất quan trọng mà em sống chết không nói nổi, năm đó đến thầy giáo của em cũng không còn hy vọng gì. Sau không dùng, cũng quên hết cả.”

Tôi gật gật đầu.

“Còn anh? Đường đường tốt nghiệp đại học, sau này ra sao? Có phải đi tìm việc lại không?”

“Bây giờ anh cũng chưa vội, còn một đang muốn nghỉ một chút, tự anh có thể lo được, đợi cơ hội...”

Lúc tôi thanh toán, Diệp Tử nhìn thấy một bức ảnh trong ví tiền.

Không phải tấm tôi lấy trộm của Diệp Tử, đó là hình bạn gái cũ của tôi.

“Xinh phết!” Diệp Tử nghiêm túc nhận xét.

“Chuyện của gần hai năm trước, cô ta đi Sing rồi. Tính anh lười, vẫn chưa bỏ ảnh đi”

“Anh không phải giải thích đâu, ai cũng đã từng yêu, em cũng vậy thôi. Chỉ là không may mắn như anh.”

...

“Em hận anh ta không” Quả thực những kinh nghiệm tình trường của Diệp Tử khiến tôi kinh ngạc, có lẽ những nếm trải vấp vấp sớm có trong đời đã hình thành nên tính khí cứng cỏi.

“Hận? Em đã từng muốn xía chết hắn. Một chữ “hận” làm sao tả nổi!” Dứt lời Diệp Tử đứng bật dậy “Đi, no rồi về thôi!”

Chúng tôi ngồi nhà xem phim đĩa cả chiều hôm ấy.

Diệp Tử có vẻ tử tế hơn. Cô còn đòi tôi đi ra ngoài đánh cầu lông, nhưng tôi nhất quyết không đồng ý.

Lý do vì: “Em bây giờ đến xoay vòng tròn còn không nổi, làm sao đánh được cầu lông?”

Trời tối dần. Tôi chạy ra ngoài mua ít thức ăn sẵn, luộc cuống xào thêm ít trứng với dưa chuột.

Diệp Tử không ăn, tay đập đập xuống sa-lông gọi tôi ra ngồi cạnh.

“Hải Đào, đã hai ngày rồi anh không hề căn vặn gì em, thực sự anh không hề muốn biết sao anh yêu?”

“Em đã không muốn nói, anh hỏi phỏng ịch gì, còn nếu em đã tin anh, sẽ có một ngày em nói ra với anh”

“Ôi, anh lại triết lý rồi! Có điều nếu anh hỏi trước em cũng sẽ nói với anh thôi...Hải Đào, em biết ơn anh đã tôn trọng em, người như em không biết nói dối, cũng rất ngại nói dối, chỉ cần lời từ miệng em nhất định là sự thật, nhưng nếu em không nói, là lòng em có điều khó nghĩ, em chỉ có thể giấu anh, mà không thể gạt anh...Đây là nguyên tắc, cũng là thói quen của em.” Diệp Tử ngập ngừng một lát, rồi bắt đầu nói một hơi không ngừng nghỉ, “Năm ngày trước, tức là thứ bảy tuần trước, em nhận được điện thoại của một người bạn...”

Chương 20

Năm ngày trước, Diệp Tử nhận được điện của ANDY.

ANDY, khách nam, 55 tuổi, người gốc Thượng Hải, Hoa kiều quốc tịch Canada. 45 tuổi sang Canada thừa kế một tài sản kếch xù, bắt đầu những cuộc chơi không bờ bến. Chẳng nói ăn chơi, giả có mà ngày ngày ăn vậy cá mập uống rượu XO cũng ăn uống cho đến khi nằm vào quan tài.

Hồi trẻ, ANDY lên núi xuống đồng, những năm tháng của thời kỳ đại nhảy vọt, trước mắt chỉ thấy “bất ái hồng trang ái vũ trang” (không thích trang điểm chỉ thích chiến đấu). Sau này, ra nước ngoài ANDY ngay lập tức bị hoa mắt, cộng thêm phải thích nghi với môi trường mới, học tiếng Anh, thừa kế tài sản, tiếp quản công ty, yên ổn làm ăn...cuốn ông ta đi, khi đã xong xuôi mọi bề, thì mười mấy năm thời gian cũng đã đi mất.

Chờ đến khi muốn hưởng thụ cuộc sống và gái đẹp, thì ông ta cũng cay đắng nhận ra bản thân mình không có cách nào tìm thấy thú vui cho nửa phần đời còn lại. Ngay đêm đó ANDY quyết định về nước, ông ta cho rằng điểm tây to khỏe làm mình bị “rệt”, chứ những em gái phương Đông mỹ miều ắt sẽ khiến dục vọng thời sơ nguyên của ông ta thức dậy.

Đáng tiếc, dù đã vô số lần quay về ông ta cay đắng nhận ra, ngay những em bốn hương bốn địa đất Thượng Hải cũng bó tay với Andy.

Andy có thể nói là một gã trai già lịch lãm, về điểm này ai cũng rõ như ban ngày. Ông ta là loại có thể kéo ghế mời bạn ở bàn ăn, mở cửa xe cho bạn. Em nào biết Andy cũng công nhận lão là thẳng khá, lão chỉ cần một em nhảy đêm cho lão xem, chứ chẳng thực sự làm tình gì, quan trọng là, cứ đến sáng hôm sau lão lại triu mến hỏi nhỏ: “Bé cưng ơi, em muốn đô Mỹ, đô Hồng Kông, hay Nhân dân tệ?”

Nhưng cái gì đủ kích một em nhảy hăng thâu đêm?

Lời đáp đơn giản—Thuốc lắc

Nếu phải nói tóm gọn, thuốc lắc thực chất là một dạng thuốc kích thích, một loại ma túy. Mà đã là ma túy tất sẽ có những tác động nguy hiểm đến người sử dụng, đó là lý do vì sao công an kiểm tra gắt gao. Chỉ có điều thuốc lắc ngay lập tức không đe dọa tới tính mạng, nó chỉ khiến người ta đạt tới cực cảm, vì thế nhiều người chẳng màng sống chết mà lao vào nó.

Nghe nói thuốc mà Andy mua về toàn là hàng xịn, hầu như đêm nào hắn cũng “cần” thuốc, rồi hắn mua liền cái nhà trong khu biệt thự Hào Phong để giấu các em dạ vũ. Diệp Tử đã tham gia tiệc nhảy này vài ba lần, khi thì một mình, khi thì cùng mấy chị em khác, mỗi lần như thế, cô đều cố tránh cái viên thuốc xanh xanh đó, và không biết bao nhiêu lần đã phải nôn trộm thuốc ra.

Dù sao thì Andy cũng chẳng thể bắt ai mở miệng để kiểm tra cả.

Tuần trước cách đây 5 ngày, lúc chập choạng tối, Diệp Tử nhận được điện gọi của Andy.

Andy hẹn Diệp Tử ở biệt thự Hào Phong, bảo là bạn bè muốn mở party sinh nhật, Diệp Tử nhớ rủ thêm Úc Đình, Tiểu Ngọc và mấy em khác cùng đến. Trừ Tiểu Vân không đi, đêm ấy 10h10 năm cô đều tới bấm chuông nhà C5.

Nhà tổng cộng có năm người, trong đó có 4 đàn ông: lão Andy, Tần - tay buôn giàu có người Đài, Y - một gã trong làng giải trí Hongkong chừng 30 tuổi và một “em” xinh tươi chừng 20 tuổi đầu.

Cái “em” ăn mặc có phần hoa hoét kia là “bạn gái” của lão Tần, gần đây bỗng dưng phát lên thành một tiểu minh tinh trong làng điện ảnh.

Mấy người này ai cũng đã từng gặp qua, hầu như không có cảm giác xa lạ gì, nên chẳng mấy chốc party nào loạn hẳn lên.

Tiểu Tịnh Tử phát ới người một viên thuốc, phát đến lượt Diệp Tử bèn lấy ngón tay ấn ấn đầu Diệp Tử, thăm thì nói: “Em biết lần nào chị cũng nôn thuốc ra, lần này đừng có thế, được không nào? Hôm nay sinh nhật anh Tần, vui tí đi! Em không muốn chị giả vờ “HIGH”!

Diệp Tử cười “khì khì”, cuối cùng nhận lấy nửa viên thuốc, toàn chị em với nhau từ chối cũng khó.

Tiếng nhạc disco âm ỉ phát ra từ cái dàn máy đắt tiền.

Cả hội hò hét lắc giật, khoang phòng trở nên sôi động.

Sau khi cắn nửa viên thuốc, Diệp Tử thấy mồm miệng khô khốc, cô uống nước liên tục.

Mọi thứ bị cuốn đi, lão Tần đã thổi nến, mở champagne.

Chẳng còn ai để ý đến thời gian, trong những lúc thế này thậm chí chẳng còn ai để ý đến sống chết.

Diệp Tử rũ rũ đầu mơ màng lắc theo điệu nhạc, mái tóc xoăn dài phả ra trước mặt, đầu ong ong chặt cứng âm thanh. Cô vẫn cảm thấy khát.

Liền lúc có ai đó đẩy đẩy một cốc nước vào cô, đưa cho cô một cốc nước cam.

Diệp Tử không hề ngẩng đầu lên, uống cạn một hơi.

Nói thật, phải mãi đến sau này khi nhớ lại chi tiết quan trọng về cốc nước cam, Diệp Tử mới nhớ ra lúc ấy cô hơi cảm thấy cốc nước có vị đắng đắng. Không lâu sau, Diệp Tử thấy trong mình nôn nao, phải bò vào phòng vệ sinh nôn.

Trở ra ngồi trên sa-lông, Diệp Tử vẫn thấy khó chịu, lại vào nôn lần nữa.

Cứ thế đi ra đi vào...Diệp Tử cảm thấy giờ đây hai từ “khó chịu” không đủ để diễn tả cảm giác trong người cô.

Trong một thời gian ngắn, Diệp Tử phải chạy vào nhà vệ sinh 6 lần, đầu mỗi lúc một quay cuồng.

Nếu bạn liên tục chạy vào nhà vệ sinh 6 lần cũng sẽ gây chú ý cho người khác. Lúc đầu có Thanh Thanh lượn qua, vừa lắc vừa hỏi Diệp Tử làm sao.

Diệp Tử nói cô thấy trong bụng khó chịu, liên tục bị nôn.

Tiểu Tịnh Tử nắm lấy tay Diệp Tử, đỡ cô ra ngồi phía ngoài phòng ăn, đưa cho Diệp Tử một cốc nước.

Nước chưa nuốt hết, Diệp Tử đã “ôc” nôn hết ra chiếc thảm màu gạo làm bằng da cừu thật.

Andy lật đật chạy đến mang theo một cốc sữa: “Uống đi, sữa có thể giải độc”

Thức uống xuống dù khác nhau, nhưng Diệp Tử vẫn một mực nôn như thế.

“Mày đã cho nó cắn bao nhiêu?” Andy khùng lên, quát Tịnh Tử.

“Đâu có mà, làm sao có thể, cô ta chỉ uống có nửa viên, anh xem, chỗ còn lại vẫn còn đây!” Tịnh Tử rút ra từ túi quần một vỉ nhỏ, để cả bọn kiểm chứng.

“Thế cô ta đã ăn gì rồi?”

“Có ăn gì đâu, mọi người đều ở đây, cô ta có thể ăn gì chứ?”

“Đỡ cô ta lên gác nghỉ...nhanh lên...” lão Tần nói.

Tiểu Tịnh Tử xốc Diệp Tử dậy đỡ cô lên gác, mọi người cùng lũ lượt kéo lên.

Diệp Tử lên đến tầng trên lại nôn, cô thấy trời rung đất quay, tim đập rất nhanh, cảm giác nghẹt thở. Cô mở to miệng cố hít thở, hơi thở đứt quãng như lửa thồ hàng.

Cô được đặt nằm thẳng trên giường trong phòng dành cho khách

“Chúa ơi, mọi người nhìn mặt Diệp Tử kìa, cả môi nữa...trông khiếp hãi chưa kìa! Liệu có phải là...” Tiếng của Tuyết Nhi.

“Hay cứ mau đưa cô ấy vào viện đi! Nhỡ xảy ra việc thì sao!” Tiếng của Thanh Thanh

“Không được, không thể đưa đi viện được...” tiếng “sao” Y

“Nó đã ra thế này rồi mà vẫn không đưa đi viện là sao?” tiếng tiểu minh tinh

“Mày điên à? Bây giờ Bắc Kinh đang bắt gắt gạo, đưa nó đến viện rồi chết cả nút à...? Cái này mà tra ra thì mai cả bọn trườn mặt lên báo” tiếng Lão Tần.

“Không chỉ đơn giản lên báo, bây giờ bị tra ra dùng thuốc nó cho lên trại cai 3 tháng. Ở đây toàn người có danh phận, xảy ra chuyện rắc rối lắm. Coi có cách nào khác không...” tiếng Andy.

“Em uống thuốc nhiều rồi, nhưng chưa hệ trọng thế này, bây giờ Diệp Tử chủ yếu tim bị kị khí, ai đó nhanh nhanh ra bệnh viện mua về cho nó tui hô hấp...”

Tiếng Nghị Đình Tiểu Tịnh Tử vội vã xuống gác.

Diệp Tử vẫn nôn thốc tháo.

Tiểu Ngọc nắm chặt lấy tay cô: “Hay cứ đưa đi viện đi, thế này hãi quá!”

“Diệp Tử, mẹ ơi, nó nôn cả dịch vị ra rồi” Tuyết Nhi sợ đến phát khóc.

Diệp Tử vẫn không ngừng nôn.

Cô cảm thấy mạng sống mình đang bị thò ra từng chút từng chút.

Diệp Tử hít thấy một luồng khí thông lạnh, có người đeo vào mặt cô một túi thở.

Lồng ngực đã giãn ra một chút. Gần như không còn nghẹt lại nữa.

Đất trời đều quay, Diệp Tử lịm dần, không còn bất kỳ cảm giác nào.

Những tiếng người hút mông về phía xa, và mạng sống cũng như vậy, mong manh như sợi tóc.

11. Chương 21-22

Chương 21

Đến buổi chiều hôm thứ hai Diệp Tử thấy được ánh mặt trời - ánh nắng tự nhiên và ánh sáng của sự sống.

Diệp Tử nhủ cười: May mắn còn sống.

Tiểu Ngọc nằm cạnh Diệp Tử, Tiểu Tịnh Tử người Đài Loan nằm ngủ quên đi ở giường bên.

Khi Diệp Tử mở mắt ra, Tiểu Ngọc mệt mỏi nhếch môi, cô ta vuốt nhẹ lên tóc Diệp Tử vỗ về: “Chúa ơi, bảo bối ơi mày tỉnh rồi à...”

Tiểu Tịnh Tử nghe thấy tiếng cũng ra khỏi giường, hỏi dồn: “Có thấy khá hơn tí nào không? Khá hơn không? Làm bọn tôi sợ phát khiếp. Đợi hẵng đợi hẵng để tớ đi nấu gì cho cậu ăn...”

Hình như anh ta ra phòng khác báo với mọi người, Tuyết Nhi, Thanh Thanh và Úc Đình đồng loạt đến cạnh giường với Diệp Tử.

Tất cả dồn sự chú ý vào tiếng nói thều thào của Diệp Tử: “Tôi muốn đi vệ sinh...”

Thế là cả bọn ba chân bốn cẳng đỡ em xuống giường. Diệp Tử vừa chạm chân xuống đất đã khụy gối đổ ập người xuống.

Chẳng biết bao lâu sau đó Diệp Tử mới mở mắt ra, trông thấy những gương mặt căng thẳng tột độ. Nửa người trên của Diệp Tử nằm trong lòng Tiểu Tịnh Tử, còn nửa dưới nằm trọn trên thảm trải sàn.

Tiểu Tịnh Tử hơi hơi ngón tay qua phía nhân trung của Diệp Tử, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

“Xảy ra chuyện gì vậy...” Câu nói này buột ra khỏi miệng khi đầu óc hoàn toàn không còn chút ý thức, từ hôm qua đến hôm nay Diệp Tử mới cảm thấy mạng sống vốn dĩ mong manh vô cùng.

“Diệp Tử, chị qua tình trạng chết lâm sàng rồi, trời ạ, sợ muốn chết vì chị...” Tuyết Nhi đáp lại lời Diệp Tử.

“Bị sốc thuốc...”

“Ừ, đã ai ăn uống gì đâu, tá hỏa hết cả lên...”

”Thôi đi, đừng nói nhiều nữa! Bé Diệp Tử vào phòng tắm, nó muốn đi vệ sinh...” Tiểu Ngọc giục.

Bé Diệp Tử quay lại giường ngủ xong, Thanh Thanh bê đến một bát cháo trắng: “Đã nêm thêm ít đường rồi, chị yêu ơi chị ăn chút nhé.”

Miếng cháo vừa dứt vào mồm, Diệp Tử lại nôn ra như mọi lần, không giữ lại được chút gì.

Mọi người dờ dẩn nhìn nhau, chân tay lóng ngóng...Diệp Tử lại lịm đi...

Mãi đến khi màn đêm buông xuống lần nữa, Diệp Tử mới ăn được tí chút, quan trọng nhất là: ăn vào không còn bị nôn ran.

Hội Andy đã rời đi từ sáng, nghe nói có gọi điện đến hỏi thăm tình hình của Diệp Tử.

Tiểu Ngọc bảo Thanh Thanh và mấy đứa cứ về trước, nói rằng bây giờ không còn vấn đề gì to tát nữa rồi, chỉ cần nghỉ ngơi, mọi người cứ xúm lại cũng không ích gì, cô ta và Tiểu Tịnh Tử sẽ ở đây chăm sóc Diệp Tử.

Trước khi ra về 3 cô gái đều hôn tạm biệt lên má Diệp Tử.

Tiểu Ngọc ở bên Diệp Tử thêm một đêm nữa, quần áo không thay, cũng không hề chớp mắt.

Buổi sáng ngày thứ ba, Diệp Tử tỉnh lại, không còn thấy ai ngoài Tiểu Ngọc.

Tiểu Tịnh Tử người Đài Loan học ở một trường đại học nào đó, hôm nay là thứ hai, thấy Diệp Tử đã bắt đầu hồi phục, từ sớm đã lên trường.

Diệp Tử chỉ chỉ vào cái di động, bấm số máy của tôi.

...

Phía trên là toàn bộ ngọn nguồn sự việc

...

Diệp Tử vừa dứt lời, tôi không dừng được giận dữ và chua xót: “M...kiếp! Chỉ vì sợ bị liên lụy đã không đưa em đi bệnh viện! Nếu chẳng may mất đi tính mạng thì làm sao? Đ..m..chúng nó!”

“Đừng nóng thế Hải Đào, chẳng phải giờ em đã khỏe mạnh trước anh sao? Chẳng phải đã không chết? Xong rồi là xong, sự việc đã qua, nếu em là họ, lúc ấy chắc em cũng làm vậy.”

“Nếu em là họ? Thế sao chúng nó không đặt mình vào vị trí của em?” Tôi đau thắt lồng ngực.

“Thôi mà thôi mà anh yêu, ông trời phù hộ cho em đại nạn không chết, sau này ắt sẽ có lộc. Không nghĩ nhiều nữa...”

“Vậy em nói cho anh xem cốc nước cam ấy cuối cùng do ai đưa?”

“Không thể biết, lúc ấy em không ngẩng đầu lên, nhưng em nghĩ...Trong cốc nước cam đó ít nhất có 3 viên thuốc, có khi còn cho thêm thứ gì vào nữa...”

“Ai có thể làm cái việc bất nhân như thế? Quá khốn...khốn kiếp...” Tôi nghiêng răng tức giận.

“Việc cũng đã xảy ra rồi, nói nhiều cũng chẳng ích gì, nếu có người đã rắp tâm hại em, em nghĩ có muốn tìm cũng không tìm ra. Điểm mấu chốt là em đã vượt qua cửa ải này. Thôi nhé, không nói nữa đâu, Hải Đào ơi hãy đáp ứng em một việc...”

“Em nói đi...”

“Từ giờ em không muốn phải nghe bất kỳ ai nhắc đến chuyện này nữa, một chữ cũng không muốn nghe, bởi vì...đau đớn lắm anh biết không? Em không muốn phải nhớ lại.”

“Diệp Tử ơi...” Chương 22

Cách vài ngày sau Diệp Tử gọi điện cho tôi, em phải về quê đột xuất, rất mạnh khỏe, vì nhớ nhà nên về thăm mọi người, đến giờ vẫn chưa quyết định khi nào về Bắc Kinh. Lúc ấy sẽ gọi lại sau.

Buổi chiều ngày thứ hai kể từ khi Diệp Tử rời Bắc Kinh, tôi đến gõ cửa nhà Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, một bên mở cửa một bên lú lo: “Cưng yêu, anh đấy ư? Sao chẳng gọi điện trước cho em?”

Nói rồi cả người nhảy cẫng lên, hay căng tay xiết chặt lấy cổ tôi.

Tôi phải gồng lên mới gỡ được tay cô ta ra: “Đừng vội, Tiểu Ngọc, tôi đến tìm cô là có việc, nói xong là đi.”

“Việc gì đấy? Cả thế giới này thuộc về anh, anh nói gì cũng được. Cưng ngồi đi đã, đứng thế mỏi chân.” Cô ta mở một lon coca mời tôi.

“LÀ CÔ PHẢI KHÔNG?”

Câu nói không đầu không đuôi của tôi làm Tiểu Ngọc khó xử, cô ta quắc mắt: “Hả?”

“LÀ CÔ ĐÚNG KHÔNG?” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta.

“Anh nói gì đấy?” Tiểu Ngọc cười cười, toan sờ lên trán tôi, “Anh không sốt đấy chứ?”

Tôi hất tay cô ta ra, hít một hơi sâu rồi nói: “Tôi hỏi cô VIÊN THUỐC TRONG CỐC NƯỚC là do cô bỏ vào? CỐC NƯỚC ẤY LÀ CÔ ĐƯA CHO DIỆP TỬ, ĐÚNG KHÔNG?”

Tiểu Ngọc lim dim mắt nhìn tôi, trong khoảng 10 giây, chúng tôi gườm gườm nhìn nhau như thế. Rồi cô ta cười khẩy: “Lý Hải Đào, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh không có việc gì nên đến gây sự hả? Đầu anh không phải quả thối đấy chứ??? Diệp Tử nói thế với anh sao?”

“Diệp Tử chỉ kể lại sự việc, cô ấy không muốn tôi tra cứu, tôi tự đoán ra.”

“Tự ình là Sherlock Holmes cơ đấy? Hừ, đoán?”

“Đừng làm bộ làm tịch nữa, Tiểu Ngọc, ngoài cô ra ai có thù oán với Diệp Tử?”

“Em làm sao mà có thù oán với nó? Hả? Còn nữa, anh đâu có mặt lúc đó, mà biết rằng vì uống cốc nước cam mà Diệp Tử xảy ra chuyện? Làm sao anh biết được nó không hề gây hấn với người khác? Làm sao anh lại đổ tội lên đầu Tiểu Ngọc này?”

“Trực giác!”

“Trực cái c....! Đàn ông mà có cái đ.m ấy à?”

“Cô nói năng cho đàng hoàng chút đi!”

“Đừng diễn nữa, trò này em gặp nhiều rồi? Lúc mày mới chỉ là thằng bé chơi ném bóng trong trường bà mày đã phải lăn lộn giữa đời! Anh coi Diệp Tử là loại người đàng hoàng sao? Anh nghĩ cái môi thắm răng ngà của nó nói gì đều là sự thật sao? Tôi nói cho anh biết nó có tội với nhiều người rồi! Tự làm tự chịu! “

“Sự nhẫn nại của tôi có giới hạn đấy! Tôi không cho phép cô năm lần bảy lượt nhục mạ Diệp Tử!”

“Lời em nói là sự thật! Ngày hôm nay anh đến to tiếng bảo em bỏ thuốc nó, mà không nghĩ ai đã trắng 2 đêm không chợp mắt đi hầu nó! Em bỏ thuốc cho nó? Nếu thực sự muốn hại nó, việc gì em phải hầu nó 2 đêm mà không để nó chết? “

“Ai mà biết lúc sau cô hối hận nên nhân từ?”

“Hay, anh hay lắm! Lý Hải Đào, kệ xác anh nói gì thì nói, chỉ cần Diệp Tử vẫn tin tôi, tôi vẫn là bạn của nó. Anh giỏi thì tự mình nói với nó là tôi bỏ thuốc đấy, xem nó tin anh hay là tin tôi!”

“Nói thì nói...Tôi không đôi co với cô nữa, đằng nào việc ngày hôm ấy cũng không thể điều tra ra, cứ làm theo lương tâm. Nhưng tôi cho cô hay, cô nghe rõ đây: tránh tôi và Diệp Tử xa ra một chút!”

Nói xong tôi quay người bỏ đi.

Tiểu Ngọc bỗng ôm lấy tôi từ phía sau: “Đừng đi, em xin anh đừng đi...Anh có biết ngày nào em cũng nhớ mong anh không Hải Đào? Anh biết không? Đừng để bất kỳ ai chen ngang vào chúng ta, em không cho phép ai phá vỡ chúng ta. Thật mà Hải Đào, em có thể làm tất cả vì anh, em không tốt ở đâu, anh không vừa lòng em ở điểm nào em sẽ thay đổi được không?”

Tôi quay người lại dần giọng nói với Tiểu Ngọc: “Em không phải thay đổi, Tiểu Ngọc, em không phải thay đổi gì cả. Em mãn nguyện gì về tôi, tôi thay đổi để em khỏi mãn nguyện nữa!”

Tôi hất cô ta ra, xô cửa bỏ đi!

Ra khỏi cửa được mấy bước, nghe tiếng “Choang, uỳnh, rầm” từ hướng nhà phát ra, chắc là cô ta ném đập cái gì đó vào cửa.

Một đứa con gái diên!

Nhưng nghĩ lại, có thể hôm nay tôi đã quá đáng chẳng, tôi dựa vào cái gì mà chắc chắn đó là do Tiểu Ngọc làm? Nếu đúng là đổ tội oan như lời cô ta nói, là tôi đã làm cô ta tủi nhục quá rồi. Nhưng nhân gian đã có câu truyền miệng: “Thà giết nhầm 1 vạn, còn hơn bỏ qua một người”, tôi thật sự lo sợ người tình của mình lại chịu hãm hại một lần nữa.

Qua ngày Quốc Khánh Diệp Tử mới trở lại.

Chiều nhập nhoạng tôi đang ăn cơm với mấy anh em, điện thoại của Diệp Tử gọi tới.

Em thông báo vừa mới về, tối sẽ không tiếp khách, muốn tôi đưa em tới khu biệt thự Vườn lan quốc tế đánh bài mạt chược.

“Nhà ai hả em?” Tôi hỏi.

“Nhà của Tiểu Vân.”

12. Chương 23-24

Chương 23

Từ lúc Tiểu Vân “giải nghệ”, đây là lần đầu tiên Diệp Tử qua thăm nhà mới của cô.

Chúng tôi tới nhà số 9A.

Một người thanh niên ra mở cửa, tôi cực rằng đó không thể là cái gã Trần Dương người Hồng Kông mà tôi đã nghe qua.

Ông anh trước mặt tôi có lẽ lớn hơn tôi khoảng 2, 3 tuổi, mắt lồi lông mày rậm, dáng người rất bắt mắt. Tôi đã gặp gã này vài lần ở Đá quý trần gian, gã hay đi với một người bạn nữa.

Tin rằng gã cũng thấy tôi quen quen, vì chúng tôi không hẹn mà lên cùng gặt đầu chào nhau.

Tiểu Vân mặc bộ quần áo ở nhà in vân hoa, đang chải lông cho con mèo trắng, thấy chúng tôi bước vào, cô đứng dậy đi tới giới thiệu: “Đây là bạn trai em Hữu Viên Vỹ, còn đây là Lý Hải Đào, bạn của Diệp Tử. Anh chắc là phải biết Diệp Tử?”

Viên Vỹ vừa bắt tay tôi vừa đáp: “Gặp rồi gặp rồi, kiểu anh em thanh niên sức vóc như chúng mình là hiếm ở Đá quý trần gian, đảo mắt cũng chỉ có vài móng, làm gì mà chưa gặp qua?” Nói rồi chuyển sang bắt tay Diệp Tử: “Ngưỡng mộ đã lâu nay mới được gặp, đến Đá quý trần gian ai mà không biết Diệp Tử cơ chứ? Tiếng tăm lẫy lừng à!”

Diệp Tử cười, đáp trả không kém: “Em cũng đang tự hỏi vị thần tiên nào đã cướp đi cô em Vân bé bỏng của em, hóa ra là anh, nhìn là thấy không phải nhân vật bình thường rồi!”

Một câu nói đã làm mọi người thoải mái như quen thân, không thể không khâm phục bản lĩnh xã giao của Diệp Tử.

“Căn hộ to thế này, mình phải tham quan một vòng!” Diệp Tử nói rồi cùng Tiểu Vân đi vào phòng ngủ.

Căn hộ không lớn, diện tích rộng khoảng hơn 80m2, đầy đủ phòng ăn phòng khách, được bài trí tỉ mỉ.

Diệp Tử nói vọng ra từ bên trong: “Được đấy chứ, đẹp lắm đẹp lắm...”

Viên Vỹ nói với vào: “Chắc, có gì mà đẹp, lắp ghép lại mà ở thôi, mình nói với Tiểu Vân nhà mình rồi, ở tạm vậy thôi, đợi mình làm ăn trúng lớn, bọn mình lập tức...chuyển HOUSE thật to!”

Diệp Tử chớp chớp mắt, cười như nắc nẻ: “Ô? Thế căn hộ này là do anh mua à?”

“Chẳng phải thế thì gì, giá tổng thể 117 vạn, đáng trả liền tay! Cũng phải để cho bà xã mình có chỗ ở thoải mái tí chứ!”

Tôi và Diệp Tử nháy mắt nhìn nhau, thằng cha này cũng mồm mép thật, cả thế giới này có ai mà không biết căn hộ đây là tài sản của người Hồng Kông Trần Dương. Hắn vẫn...thú vị nhỉ, mồm miệng ba hoa bốc phét bốc lên tận giờ kìa.

Tôi thích gã! Loại người này luôn đem loại những vui thú khó ngờ cho người khác.

Tiểu Vân đỏ bừng mặt, có ý giận dỗi: “Đủ rồi đấy, nói năng vớ vẩn! Thôi đi ra đi, mang bàn mặc chược qua đây cho em!”

Diệp Tử nhìn Tiểu Vân, mắt vừa gặp nhau, chuyển sang chuyện khác luôn: “Này, em mặc cái thứ gì thế? Hoa hoét loạn xạ, rối hết cả mắt!”

Tiểu Vân cười ngay: “Hi hi, gọi cảm không chị?”

“Gọi cảm cái đầu em ý! Trông đồng bóng lắm, em mà mang cái dáng này đến Đá quý trần gian, chưa kịp vào cửa đã bị bảo vệ hất ra ngoài đường, có khi người ta còn đưa em một cái giẻ lau, ra lệnh ”Đi đi, lau cái bảng ngoài cửa trước đã!, ha ha ha.....”

Tôi hỏi: “Bốn người chơi à?”

“Không không, Viên Vỹ chơi thôi, em đứng ở cạnh xem, Ưc Đình cũng sắp đến...Đấy, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, nghe thấy không, đến rồi!”

Quả nhiên có tiếng chuông gọi cửa.

Ưc Đình vừa bước vào đã chỉ vào Viên Vỹ hét tướng lên: “Ồi, á á á á hóa ra là thằng oắt con!”

Viên Vỹ vui vẻ: “Này không phải là em đã vớ được một bọc tiền đấy chứ? Sao hôm nay lại nghỉ làm thế? Không đi kiếm tiền nữa à? Cái Đá quý trần gian hết người rồi à?”

Ưc Đình là như thế, nghe nói trước kia cô đã học xong năm thứ nhất đại học, dù không tiếp tục, cũng ít nhiều là người có giáo dục. Nhưng mà tôi thật tình không tìm thấy điểm chung nào giữa cô với một nữ sinh viên đại học.

Cô có thể tiện mồm phun ra một tràng những ngôn ngữ “mỹ miều” nhất mà không cần suy nghĩ trước.

Ván bài đêm đó chẳng có thắng có thua.

Hơn 12 giờ, anh chàng da trắng của Ưc Đình đã trực sẵn dưới lầu.

Tiểu Vân đứng từ cửa sổ nhìn xuống, nhìn hồi lâu rồi phán: “Đi quả Santana, chả thấy rõ được gì! Sao không xuống xe cho em nhìn cái!”

Trước khi đi tôi và Diệp Tử được thưởng thức món ăn đêm, phải nói là tay nghề Viên Vỹ không tồi, 5 phút đã xào xáo được một đĩa cơm rang trứng ngon lành.

Tôi được thể ăn đến no căng bụng.

Chúng tôi xuống lầu vẫy taxi, lạ lùng thay, một nơi như thế này mà đợi hơn 10 phút cũng không có cái taxi nào đi qua.

Hình hài Diệp Tử tắm dưới ánh đèn đường mê đắm vô cùng.

Em khoác một chiếc vest dài, áo bay nhẹ trong làn gió đêm, trông đẹp như một nữ thần, một nữ thần từ trời sa xuống.

Một bức tranh hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn.

Cảm nhận được ánh mắt tôi, Diệp Tử cúi đầu cười, rồi lại ngẩng mặt lên, chăm chăm nhìn vào tôi đầy khiêu khích, nửa đùa nửa thật: “Thế, thế có muốn...qua em không?”

Trong tích tắc tôi thấy như có hơn ba nghìn vạn đô la đổ ập trước mắt! Tôi gạt đầu nhanh như tia chớp, lấp bấp: “Có có có có có...”

Vừa lúc một chiếc taxi đi qua.

Mọi thứ sắp đặt hoàn hảo như một kịch bản.

Đến cửa nhà Diệp Tử, em rút trong túi xách ra chùm chìa khóa.

Lục lọi 3 phút sau em nói: “Hổng rồi, lúc đi để quên khóa trong nhà, tiện tay khóa trái cửa rồi”

Không thể như thế với tôi được! Tôi thấy sống lưng ớn lạnh, tại sao đến đúng “giờ G” lại về mo thể này.

Thấy điệu bộ tôi thảm hại, Diệp Tử cười “hà hà”, cúi xuống dưới góc tường, nhấc mấy mảnh vỡ đĩa hoa lên, rút ra một chùm chìa khóa sơ cua.

Tôi được thể thở phào nhẹ nhõm, hỏi em: “Tin anh đến thế sao?”

“Anh trả lời xem?” Diệp Tử liếc nhìn tôi, mở cửa ra.

Đêm ấy, dưới ánh sáng cam đỏ mờ lung tỏa ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ xíu, thêm một lần nữa tôi được tận hưởng sự tường đã ấp ủ ngày đêm, mơ ước tha thiết tắm thân thơm mềm hoàn hảo.

Tôi chạm sâu môi mình lên từng li da thịt em, và những tiếng rên rỉ nồng nàn nóng hổi lần này qua lần khác kêu gọi từng thớ thần kinh của tôi.

Cô gái Diệp Tử nằm dưới tôi là ma quỷ, là thiên sứ, là người tình đời này kiếp này tôi không thể lìa bỏ.

Em là nữ thần của tôi, tôi sẵn lòng quỳ nguyện dâng lễ trước em mỗi buổi sớm tinh mơ.

Em là vật báu quý giá nhất của tôi, tôi sẵn lòng trả giá tất cả để được chăm sóc em, xót yêu em, bao bọc, bảo vệ em.

Chương 24

Nụ hôn của tôi làm Diệp Tử tỉnh giấc, tôi không hề cố ý, nhưng không dừng được cảm xúc muốn hôn em.

Hơn 1 giờ chiều chúng tôi mới ngủ dậy, vừa xuống giường đã thấy nào thì eo nào thì lưng mỏi rừ, đêm qua dồn hết nhiệt tâm sức lực chính là nguyên cố.

Tắm táp xong, chúng tôi xuống quán ăn nhỏ dưới lầu dùng bữa.

Diệp Tử đột ngột hỏi: “Ồ này, tấm ảnh của em đâu?”

“Hả, cái gì?” Tôi giả bộ không biết.

“Cái gì là cái gì? Thôi ngay nhớ, tưởng em không biết sao...Lén lút lấy ảnh của người ta, lại còn không dám nói...”

“À à à...” ngẫm ra cũng lạ, dù sao tôi cũng là người có vẻ nhanh nhẹn, thế mà cứ đối diện với Diệp Tử, tôi lại khờ khạo hơn một kẻ ngớ ngẩn.

Tôi rút phất vi ra, lấy từ trong ngăn ví một tấm ảnh nhỏ, nhưng không muốn đưa cho em: “Em không được tịch thu của anh!”

“Kệ mình, trả lại em đây...”

“Em không thích anh để ảnh của em với người khác đúng không?” Chẳng đợi Diệp Tử trả lời, tôi liền lôi ra tấm hình cô bạn gái cũ đã cất giữ hơn hai năm trong ví, sau đó không chần chừ xé nát tấm ảnh một cách từ từ ngay trước sự chứng kiến của Diệp Tử, vung hai cánh tay lên, những mảnh giấy nát vụn rơi lả tả xuống mặt bàn, bay đi như những ký ức đã xa vời.

Tôi mỉm cười nhìn em.

Hẳn nhiên những gì tôi làm khiến Diệp Tử kinh ngạc, em im lặng găm cái nhìn vào mắt tôi, trong một chớp mắt ấy, những cảm xúc trên gương mặt của Diệp Tử đột ngột biến động thế nào đó mà tôi không có cách nào tả nổi, không cách nào biết được em đang nghĩ gì.

Chỉ lóe lên chớp nhoáng như thế, sau đó Diệp Tử trở về trạng thái bình thường. Đôi mày lá liễu của em giật giật, em lặng câm không nói một lời.

Hành động thẳng thừng và xuất phát từ tâm can tôi biến bầu không khí trở nên gượng gạo.

Than ôi, lòng người phụ nữ, ẩn chứa như kim chôn sâu dưới đáy bể.

Sau khi câm lặng chừng năm phút, Diệp Tử dùng đũa gõ gõ vào mặt bàn.

“Cho em một liều thuốc”. Em đề nghị, thái độ như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt mỹ lệ kia xuất hiện trở lại nụ cười khinh bạc và quyền rũ.

“Diệp Tử, anh muốn...”

“Này Hải Đào, kể anh nghe một cái truyện cười nhé, là việc có thật xảy ra.” Diệp Tử ngắt lời tôi, điều thuốc cài hờ giữa hai ngón tay, cô từ từ nhả ra một vòng tròn khói thuốc, nói “Có một đứa con gái ở Đá quý trần gian rất thích HIGH. Chuyện kể rằng một hôm nó tan tác đạn pháo sốc thuốc HIGH quá trời, lao xuống đường chạy như điên, con bạn khiếp đảm đuổi theo, đứa con gái ấy nát thần tính chạy c... nó đến công an phường, kéo một gã công an lại nói: “Bảo cáo, em không phải người tốt, em bán dâm!”, con bạn đứng đàng

sau sợ chết khiếp kéo giập nó lại, ngờ đâu nó chỉ thẳng vào mặt đứa bạn hét lên “Báo cáo! Nó cũng không phải người tốt, nó cũng bán dâm!...Ha ha ha cười rồi lẫn ra chết!”

“Sau đó thì...?”

“Sau thế nào không rõ. Đi làm thì nghe nhóm mấy đứa ở Tứ Xuyên rồi hơi ngời buồn, thăm!”

“Diệp Tử, anh muốn nói...”

“Ăn đến phát ngấy lên rồi, đi thôi, về nhà.”

“Hải Đào,” Diệp Tử treo túi lên ra đằng sau cửa, rồi nói với tôi: “Tối nay tôi phải đi làm, còn anh? Anh về nhà hay...?”

“Diệp Tử, lời từ lòng anh em thật sự không hiểu sao?”

“Thôi,” Diệp Tử đặt ngón tay lên môi tôi: “Em biết anh muốn nói gì...anh yêu ả, có thể em ngốc dại, ngốc dại đến nỗi hạnh phúc có thể với tới mà không nắm lấy, nhưng em không NGU, em tự biết mình đang hành nghề gì, em cũng biết cái hạnh phúc có thể thò tay nắm lấy kia là thứ hạnh phúc không lâu dài. Người NGU là anh, anh nghĩ quá ít.”

“Cần phải nghĩ nhiều ư?”

“Không cần à? Tốt thôi, để tôi nhắc lại cho anh...Chúng ta gặp nhau ở hộp đêm, vì tôi mượn thuốc anh, được ba ngày chúng ta lên giường, sáng hôm sau tôi vội tiền...Quên rồi à? Tôi biết anh không quên!...Đừng ngắt lời em...Anh yêu anh nghe đây - EM LÀ DIỆP TỬ, em là ***** ở Đá quý trần gian! Trong cái ổ đấy chẳng phải gần như không ai là không biết em đó sao? Nhìn những đứa đang bầu lấy em đi, anh hãy dụi mắt mở to ra mà nhìn đi! Hải Đào, em vì tốt cho anh, cũng vì tốt ỉnh, nói ngắn gọn giữa chúng ta là không có hậu, việc gì phải làm nhau mệt nữa? Chẳng ra sao rồi kết cục cả hai đều tan nát! Anh nhìn đi, em bây giờ sống rất khá, thật thế,” Đang nói Diệp Tử mở toang cánh cửa tủ quần áo: “Anh hãy nhìn đồng quần áo này, cái nào cũng là hàng hiệu, cái nào cũng trên 3000 tệ, anh nuôi nổi em không? HẢ?” Em thở dài, nói tiếp: “Xin lỗi, em không có ý xúc phạm anh, em chỉ muốn anh hiểu rõ vài điều, em rất hư vinh, em quá quen với cuộc sống như thế! Anh còn trẻ, lại có cái mẽ, có học vấn, tiền đồ rộng mở, có khi sau này lại nhiều tiền, cái loại như em nuôi 100 con cũng được...Nhưng cái chính không nằm ở đây biết không? Chính vì anh trẻ, anh mới...Anh hiểu ý em, Hải Đào, anh tốt với em em đều nhớ trong lòng, nhưng em không thể lấy anh và tương lai của em đi đánh cược. Không cần dành thời gian và sức lực phí phạm lên em nữa, không đáng, không đáng chút nào, nên rõ ràng như thế một chút...”

Tôi nhìn chằm chằm vào tro thuốc vẫn chưa tắt lửa trên đũa thuốc, không nói gì.

Tôi từng nghĩ đàn bà vốn toàn là loài động vật cảm tính, chỉ có thể dùng cảm tính điều khiển tư duy, không ngờ rằng trông Diệp Tử đàn bà hơn hết thấy đàn bà lại có thể dùng lý trí suy ngẫm các vấn đề, sự lạnh lùng của em dội lên đầu tôi một gáo nước lạnh, mọi cảm xúc cứng đờ.

Thấy tôi cầm bật không nói, Diệp Tử ngồi xuống bên cạnh, đưa bàn tay nhỏ mềm của em siết lấy tay tôi, vỗ về: “Thôi mà, Hải Đào, chúng mình đâu còn là trẻ ranh nữa, đều nên có nhận thức xử lý một số việc. Thì thế này vậy, anh lùi một bước em tiến một bước, khi nào muốn em anh cứ đến, đây sẽ là bí mật giữa chúng mình được không? Bình thường chúng ta vẫn cứ là bạn tốt, nhưng tuyệt đối không được phép can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Anh yêu ả, quan trọng nhất là, đừng yêu em, thích em là ok rồi, được không?”

“Thế chúng ta là cái gì cơ chứ?”

“Em không để tâm, anh quan trọng cái ấy sao?”

“Diệp Tử...”

“Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chỉ với mối quan hệ kiểu này mới không gây ra thương tổn cho anh và em....Được không?”

Có thể tôi may mắn, bởi vì đối với tất cả những kẻ thèm muốn Diệp Tử, lời đề nghị như thế đơn giản là một mối quan hệ thỏa lòng khát khao. Nhưng trái tim tôi như đang bị nghìn vạn móng vuốt của lũ mèo hoang cào xước, vật vã nghệt ngời.

Ông trời trao cho tôi người đàn bà đẹp nhất, mà quên đi việc sửa lại lý lịch cho em.

13. Chương 25-26

Chương 25

Cuộc đời tôi lại quay trở về những ngày tháng nản oải, ngoài việc cá độ với đám anh em, thời gian còn lại tôi chỉ còn biết đợi đến đêm về có điện thoại gọi của Diệp Tử.

Đương nhiên tôi cũng đã nghĩ phải đi kiếm việc làm, nhưng mỗi ngày trôi đi, người đã lười, tâm trí cũng chẳng thêm động dẩy.

Một đêm nọ làm tình với Diệp Tử xong, tôi miết ngón tay mình lên làn da mềm như xa-tanh của em, thăm thì hỏi: “Diệp Tử ơi, anh muốn hỏi em một việc, nhưng nếu đây là việc bịa đặt, em đừng tức giận.”

“Nói đi!” Diệp Tử hơi ngẩng mặt lên nhìn tôi, dáng vẻ chờ đợi.

“Cái này...cái ấy...cái đó ấy...”

“Cái gì là cái gì? Không có chuyện gì chứ? Làm sao? Nói đi...bảo sao không nói...” Diệp Tử cù cù nách tôi, tôi vừa tránh vừa cố tóm lấy bàn tay xinh của em.

“Thôi thôi thôi anh nói anh nói....Anh muốn hỏi em, rốt cuộc em và Tiểu Ngọc có...Bọn em đã từng...thử như thế...cái ấy...có không?”

“Cứ áp a áp úng, Tiểu Ngọc nói gì với anh rồi?”

“Đâu có nói gì đâu, có lẽ cô ta nhỡ miệng...Dù thế nào thì chắc là cô ta có ý nói quan hệ của hai người không bình thường lắm, nhưng anh không tin...Anh muốn nghe chính em nói.”

“Ôi không...à ừ, hóa ra anh nói tới việc đó...Càng hay, nó đã nói thì anh cứ tin nó một lần đi.”

“Là thật hả em?”

“Đúng đấy, em không phủ nhận...”

Đến Đá quý trần gian chưa được bao lâu, Diệp Tử và Tiểu Ngọc trở thành những người bạn tốt.

Hoặc nên nói thế này, từ cái lúc Diệp Tử mặc một chiếc váy đen lần đầu tiên lên sân khấu tại Đá quý trần gian, Tiểu Ngọc đã để ý cô.

Tiểu Ngọc dồn hết sự chú ý, ánh nhìn, quay cuồng theo thân thể múa may của Diệp Tử, vũ nữ nổi bật hơn hết đám múa phụ họa xung quanh.

Hôm ấy Diệp Tử cùng 2 cô gái nữa đến xin việc, nhưng có lẽ quan hệ giữa họ chỉ ở mức bình thường, họ nhanh chóng phân khai ai bận việc người ấy.

Diệp Tử là tất cả những gì một người có thể săn kiếm, đôi mắt ấy là đôi mắt bất kỳ cô gái nào lần đầu đến làm ở Đá quý trần gian đều có, lạc mắt và bơ vơ. Cái thần lạc mắt bơ vơ hiện lên trên gương mặt thanh khiết của Diệp Tử dập dờn như sóng, trong nháy mắt như tia chớp đánh xoạc tâm can Tiểu Ngọc.

Có thể theo cách nghĩ của người bình thường, sở thích của Tiểu Ngọc khá rộng rãi.

Cô yêu tất cả những thứ đẹp đẽ, bao gồm đàn ông và đàn bà.

Tuổi trẻ kỳ diệu, có thể buông theo lạc thú, có thể tiêu xài thanh xuân.

Nhưng lần đầu tiên gặp Diệp Tử, Tiểu Ngọc không hề nảy lòng ham muốn, cô chỉ thấy rằng người đàn bà ấy quá đẹp.

Tiểu Ngọc chủ động bắt chuyện với Diệp Tử, còn bảo cho Diệp Tử biết nhiều việc cần phải chú ý khi làm ở đây, ví dụ kia là ông chủ, đây là quản lý, chỗ đỡ là bảo vệ đừng bỏn cợt, khách chơi kia boia nhiều lắm...vvv và vvv

Vào thời điểm ấy Diệp Tử không ngờ được rằng, người đẹp xương xương gầy gầy mắt sắc mày thanh đứng trước mặt sẽ đóng diễn vai gì trong cuộc đời sau này của mình, hay nói đúng hơn cô gái mang tên Tiểu Ngọc sẽ thay đổi cuộc đời Diệp Tử.

Tiểu Ngọc là kiểu con gái điêu sảo, có thể vì phải sớm bước vào đời làm nên thứ tính cách ấy, cô ta không tin tưởng bất kỳ ai.

Không giống như những gái làm tiền trong Đá quý trần gian hoặc gái nói chung, cô không quá để ý đến chuyện tiền bạc, cô có thể lên giường cùng một người mình tự dưng thấy thích, thậm chí có thể tiêu tiền vì họ.

Dĩ nhiên, cô ta không từ chối tiền đâu, lần ấy của Lý Hải Đào là ca ngoại lệ.

Ngay từ đầu Tiểu Ngọc cảm thấy Lý Hải Đào đúng là loại người mà cô thích, vì thế cô mới dìu anh về nhà riêng vào cái ngày mà anh say xỉn. Điều khiến cô ta ngạc nhiên chính là, không ngờ sáng hôm sau Lý Hải Đào vẫn muốn “thanh toán hóa đơn”, lại còn lén lút “thanh toán”.

Tiểu Ngọc chợt thất lòng bởi cái kiểu rụt rè ấy, một cảm giác không thể nói ra.

Đàn bà là như vậy, hay bị động lòng bởi một số nghĩa cử hoặc thần thái của đàn ông, khi đó Tiểu Ngọc đột ngột hiểu ra rằng Lý Hải Đào chính là người đàn ông mà cô muốn kiếm tìm cả cuộc đời.

Trẻ trung, tử tế, có nền móng kinh tế, có sự kiên nhẫn đáng nể, thậm chí làm tình nhân rất thỏa mãn trên giường.

Thế nhưng, hình như Lý Hải Đào đã để mắt đến Diệp Tử.

Chính điểm này ngược lại càng làm Tiểu Ngọc không thể từ bỏ, Diệp Tử là con đàn bà xinh đẹp, nhưng không thể điều gì tốt đẹp cũng đến với nó chứ? Tiểu Ngọc không hề biết rằng trước đó Diệp Tử và người trong mộng của cô đã qua một đêm với nhau.

Vì thế, Tiểu Ngọc đã thề với lòng mình, bất chấp ra sao cũng phải ngăn không cho chúng nó ngủ với nhau.

Hai người này đều đã từng gần gũi về xác thịt với Tiểu Ngọc, cô ta chủ quan cho rằng, chỉ cần ngăn cản không cho chúng lên giường, thì cô ta vẫn còn một cơ hội lớn.

Lý Hải Đào ở trên giường là một người đàn ông khiến đàn bà phải lưu luyến, làn da non trẻ, thân thể khỏe mạnh, sự nhiệt tình xâm chiếm, lại còn những kỹ thuật tân mớ làm đàn bà rung động, mà Diệp Tử, con đàn bà quyến rũ ấy...

*

**

Hôm ấy Diệp Tử nốc vào hai hộp rượu đỏ rắc muối, người hơi tây tây. Cô nhảy với Tiểu Ngọc lả lướt quyến rũ như một con hồ ly tinh.

Diệp Tử không uống được rượu, có thể liệt vào hạng người đến một giọt cũng không uống được.

Có những lúc Diệp Tử tiếp khách ở KTV (quán Karaoke), đụng phải loại hơi lỗ măng hoặc khách Đài Loan thô bạo không thể từ chối, cũng không thể lừa đổ rượu đi, nhiều lần như thế Tiểu Ngọc và Úc Đình phải đến giải vây, nếu hai người này không có ở đấy, Diệp Tử chỉ còn cách nhả nhót kích tình thích, mồm miệng đầy câu “Anh hai ơi”, nài nỉ cho đến khi đối phương mềm lòng.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Diệp Tử rất ít tiếp khách ở KTV.

Thấy kệ tiếng nhạc disco xập xình, Tiểu Ngọc ghé sát tai Diệp Tử thầm thì: “Lát nữa hết việc rồi nhỉ? Đi ăn đêm nhé?”

“Không đi đâu, chóng mặt...”

“Thôi đừng nhảy nữa, qua nhà tớ đi, chỗ tớ có đồ ăn, còn có thuốc giải rượu...”

Về đến nơi, Tiểu Ngọc giúp Diệp Tử mở nước tắm: “Muốn ngâm bồn một lát không? Ngâm bồn sẽ dễ chịu hơn đây, khiếp, uống như hũ chìm.”

Diệp Tử lão đảo quay người đi vào phòng tắm. Tiểu Ngọc rót cho cô một cốc nước, rồi mở VCD bật một đĩa phim tình cảm.

Tắm xong Diệp Tử bước ra, trên mình mặc độc một cái quần lót.

Gần như là lần đầu tiên Tiểu Ngọc nhìn thấy toàn bộ cơ thể trần truồng của Diệp Tử, cùng là đàn bà, mà cách biệt quá lớn.

Vì say rượu nên cả người Diệp Tử đỏ hồng lên, hệt như một nhành hoa sen thơm ngát nhô ra từ mặt nước, cơ thể hấp dẫn của Diệp Tử đã trở thành nổi tiếng, vai rộng eo thon mông chắc nỡ, đến khuôn ngực cũng chúm chím tươi đầy, có nhiều kẻ bàn tán, giả dụ Diệp Tử cao thêm vài phân nữa thôi, cô ấy sẽ trở thành người mẫu hoàn hảo nhất thế giới.

Diệp Tử lơ đãng nhìn Tiểu Ngọc, thêu thào: “Đồ ể! Đêm khuya khoắt còn xem cái gì đấy? Tớ muốn ngủ, cậu vặn nhỏ tiếng lại đi.”

Tiểu Ngọc vặn to tiếng hơn, căn phòng đầy ứ những âm thanh rên rỉ phát ra từ đĩa phim tình cảm.

Diệp Tử ngẩng đầu lên ngó nghiêng cười cười: “Cái gì đấy, hoạt động cái gì mà ồn ào thế?”

Trên màn hình có 5 cô gái, lác qua lác lại trong mớ hỗn tạp, Diệp Tử hoa mắt, chỉ thấy loang lổ những lóa thể cao to ngập mông ngập ngực, chẳng thể phân rõ cái nào ra cái nào.

Diệp Tử đang căng mắt cố nhìn rõ đâu là ngực đâu là mông, bàn tay mềm mại của Tiểu Ngọc đã trườn lên đôi vai trần...

Tiểu Ngọc thở thê: “Bé bỏng ơi, “chồng” em đây, nói với tôi em là của tôi...”

Mãi tới sau này bỗng chốc hồi tưởng lại giờ phút ấy Diệp Tử không hiểu nổi vì sao khi đó đến một chút tỏ ý chối từ cô cũng không có, phải chăng trong xương cốt đàn bà có bản năng phóng đảng.

Diệp Tử vẫn thú nhận, khoái cảm lên giường với đàn ông và khoái cảm lên giường với đàn bà không giống nhau, sự mỏng mượt nguyên mịn của phụ nữ là thứ đàn ông mãi mãi không có khả năng học được.

Cánh tay mảnh dẻ của Tiểu Ngọc, mùi quyến rũ riêng của thân thể đàn bà, đầu lưỡi ướt mềm...tất cả đều hằn lên trí nhớ của Diệp Tử, nhưng cùng lúc cô cũng ý thức ra rằng Tiểu Ngọc là một người ham dục cực mạnh, có những lúc thấy rõ được cả lửa lòng ham muốn bốc cháy trong đôi mắt Tiểu Ngọc.

Ký ức cũng chỉ là ký ức, từ đó đến giờ, Diệp Tử thận trọng tránh né cùng Tiểu Ngọc nằm chung một giường. Đàn bà là đầm nước, không chỉ chảy ra với đàn ông, 5 từ này còn đứng giữa đàn bà với đàn bà.

ẤY LÀ LẦN DUY NHẤT.

Diệp Tử thề rằng, đó cũng là lần duy nhất cuối cùng.

Con người đều có lòng ham muốn, nhưng không thể lao đầu vào chốn ngập ngựa, Diệp Tử không phải kẻ ngu ngốc, cô biết giới hạn của buông thả và kiềm chế.

*

**

Tôi mở mắt thao láo nhìn vào một khoảng không, Diệp Tử đã không hề dấu diếm việc này, nếu em phủ nhận, tôi nghĩ tôi sẽ không thể tin nổi lời của riêng Tiểu Ngọc.

Chẳng nhẽ em không sợ tôi...?

Thực tế cũng chẳng có gì, Diệp Tử hút hồn người như thế, ai cũng yêu em là điều có thể hiểu được. Chỉ là sự thành thật và tình cảm của người con gái này, làm tôi có đôi chút ngạc nhiên.

Trong lòng tôi không hề gợn ý trách móc em, có lẽ bởi vì em quá thẳng thắn, thành thực, cũng có thể bởi vì tôi yêu em quá rồi, tóm lại, khi sự việc mà tôi rất tò mò rồi trí được cởi bỏ mặt nạ, tất cả đều lộ trần ra trước mặt tôi, tôi thấy thanh thản nhẹ nhõm.

“Đang nghĩ gì thế anh yêu? Có phải anh thấy...ghê em rồi?” Diệp Tử nhồm dậy chui tọt vào lòng tôi, nhỏ nhẹ hỏi.

Từ bé tôi đã có óc phán đoán phong phú, rồi 4 năm ở trường quân sự nuôi tôi thành kẻ có sức vóc, nếu cái việc đó có để lại di chứng gì, thì chỉ có thể nói: đêm nay nó trở thành được phẩm điều chế bởi trợn cho tôi với Diệp Tử hiệp một với nhau hết lần này đến lần khác. Chương 26

Thời gian cuốn đi như nước chảy, cuộc đời tôi hình như đang ngừng lại, y hệt như tình yêu của tôi - nếu hàng đêm hàng đêm mãnh liệt bên em có thể gọi là tình yêu.

Tôi không biết em có yêu tôi chút nào không, tôi chỉ hết lòng chờ đợi ngày mà em sẽ nói ra 3 từ ấy với tôi.

Tiền cất trong ngân hàng càng ngày càng ít đi, thủ vận lại không may, càng đánh càng thua.

Đáng tiếc là tôi không thể tiếp tục cứ đánh cứ thua, tôi cũng không muốn trước khi chưa tìm được công việc thích hợp, lúc đi ăn phải để Diệp Tử trả tiền.

Tôi rất muốn mua gì đó cho Diệp Tử, nhưng nghĩ đến cái tủ đầy ắp đồ hiệu của em, tôi lại nhụt chí. Mua xong để em cười cho vào mũi thì thà chẳng mua gì còn hơn.

Có điều, quan trọng nhất vẫn là, nếu bây giờ tôi đi làm, liệu Diệp Tử có e ngại mà không tìm đến tôi vào buổi tối nữa không? Làm sao nói chắc được, Diệp Tử là cô gái tinh tế, biết đâu em lại ngụy biện: “Công việc nhiều cạnh tranh, anh lại vừa vào làm, đừng vì em mà bị sếp quở trách.”

Thế nên, nhân nào quả nấy, nhân quả tuần hoàn.

Tôi như kẻ vô công lang bạt trong xã hội, mặt vận như đám gái ***** không đủ trình tiếp khách ở Đá quý trần gian.

Trước khi đến hạn nộp tiền thuê nhà, tôi gói ghém hết quần áo trở về nhà bố mẹ đẻ, ăn cái sinh nhật lần thứ 26 trong sự chúc tụng của người thân.

Thôi thì bây giờ thất nghiệp, cái căn hộ thuê mỗi tháng mất 2500 tệ đối với tôi giờ đây cũng là một gánh nặng.

Như đã từng đề cập, tôi sinh ra trong một gia đình theo nghiệp binh, thân phụ mang quân hàm đại tá, thân mẫu trước khi nghỉ hưu là một giáo viên dạy hóa trong trường cấp 3. Hai cụ cả đời yêu thương nhau, theo trí nhớ của mình thì tôi chưa từng nghe họ cãi nhau, đó cũng là nguyên nhân vì sao đối với tôi hôn nhân đầy ắp những hứa hẹn.

Chị gái hơn tôi 9 tuổi, đã sớm có gia đình, chồng con khỏe mạnh, cuộc sống hạnh phúc.

Học xong tiểu học tôi mới chuyển từ Thượng Hải lên Bắc Kinh sống gần bố, vì thế bố mẹ luôn cảm thấy 12 năm tuổi thơ thiếu thốn tình cảm của tôi là lỗi lầm lớn nhất cuộc đời họ. Kể từ đó trở đi, 14 năm sau họ dốc hết yêu thương chăm bẵm lên tôi, mà tình hình này sẽ còn chăm bẵm tôi cả đời.

Từ lúc đi làm, tôi chưa bao giờ phải nộp cho gia đình một xu. Mọi người thậm chí còn hỏi tôi: “Tiểu Đào à, thiếu tiền tiêu không đấy...”

Mẹ giao cho tôi một chùm chìa khóa, có ý thủ thả dạn dò: “Con khỏi ngại bố mẹ, muốn về lúc mấy giờ cũng được.”

Lúc đó tôi suýt buột miệng thổ lộ: “Mẹ ơi, nếu con đưa một tiếp viên quầy bar về làm dâu, liệu nhà mình có đồng ý không?”

Vừa lúc bố đưa tôi một lon Coca, câu nói này mới mắc ngược vào trong.

Tôi đến Đá quý trần gian.

Cũng không có gì, chỉ muốn giấu mình trên tầng hai, bầu vào lan can trông xuống phía dưới xem người phụ nữ của lòng mình nhảy múa, chỉ vừa mơ đến lưng eo thon thả, dáng hình hấp dẫn của Diệp Tử...mọi thứ của mọi thứ đều không còn quan trọng nữa.

Dở hơi thay, suy nghĩ tươi đẹp của tôi bỗng chốc bị Tiểu Ngọc phá tan tành.

Vừa vào cửa đi tới chỗ quầy bar lấy một lon Coca, chuẩn bị lên tầng hai, đã đâm sầm vào Tiểu Ngọc từ phòng vệ sinh đi ra, tình huống tương tự như nửa năm về trước trong cơn say tôi chúi đầu vào ngực Tiểu Ngọc.

Than ôi, ghét của nào trời trao của ấy! Không lúc nào là cô nàng này không có mặt? Có vẻ như giờ giờ khắc khắc cô ta đều chen giữa tôi với Diệp Tử.

Còn nữa, nghĩ kỹ lại, cô ta là tình địch của tôi, cũng là tình địch của Diệp Tử.

Tiểu Ngọc thoát cái ghì siết lấy cổ tôi, đu gần như nửa thân mình lên người tôi. Trông là biết đã uống nhiều rượu, hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Cô ta húc bờ vai gầy xương của mình vào người tôi: “Cưng ơi, cuối cùng gặp được anh rồi, anh đi đâu mất thế? Cũng chẳng gọi điện thoại cho em...”

Người trong sàn đông đúc, nhờ ra bị Diệp Tử bắt gặp, cho dù em có mặc kệ, lòng tôi cũng không được thoải mái. Tôi gỡ mạnh tay Tiểu Ngọc ra.

Không ích gì, cô ta lại quàng tay lên.

Gỡ ra, lại quàng lên...Như thế năm lần bảy lượt, mấy tay khách chưa gọi tiếp viên và mấy tiếp viên chưa có khách tiếp đồng loạt quay lại nhìn ngó ra điều thích thú.

Tôi rít: “Ta có thể đứng đẹp sang góc chút được không?...Đây nhiều người.”

“Nhiều người thì sao cưng yêu? Em cũng không phải quái nhân bốn móng, vốn dĩ như thế này để mọi người nhìn vào đấy. Hừ...sợ Diệp Tử thấy à? Sợ cái!...! Cô ta đang tiếp khách ở phòng riêng kia kìa! Cưng yêu, hôm nay đến chỗ em nhé, em sẽ làm anh thoải mái...” Lưỡi của Tiểu Ngọc đã mơn man liếm láp lên cổ tôi rồi.

Tôi kinh tởm quay người né tránh, muốn gạt cô ta ra và bỏ chạy, nhưng Tiểu Ngọc như con bạch tuộc có 8 vòi quấn lấy thân tôi, “Sợ gì chứ? Em một mình anh cũng một mình, lại chưa kết hôn, không có bạn gái...”

“Làm sao cô biết tôi không có bạn gái?”

“Bạn gái tôi...chính là Diệp Tử! Cô hài lòng chưa?” Mặc dù đã đồng ý với Diệp Tử không nói ra bí mật này, nhưng tôi muốn nói thẳng, biết đâu như thế cô ta sẽ tránh xa tôi một chút?

“Phải gió cái anh này! Em có thấy Diệp Tử đề cập gì đâu? Cô ta là bạn gái anh mà anh vẫn để cô ta đi đánh *****? Cũng chưa từng thấy hai người ở với nhau à...”

“Chúng tôi không ở bên nhau, nhưng sớm muộn gì Diệp Tử cũng thành bạn gái của tôi...”

“Há há...” Tiểu Ngọc cười mũi mai mỉa, “Thôi đi, cưng, em đang ong ong hết cả, vấn đề này chúng mình bàn tiếp trên giường em...Đi nào, bây giờ chúng mình đi luôn, về nhà làm chuyện ấy...Em nhớ anh đến chết...nhớ anh lắm...tất cả đàn bà trên thế gian này gộp lại cũng chẳng bằng mình em, Tình Yêu ơi, còn nhớ không...” Tiểu Ngọc dí sát vào tai tôi giọng thâm thảo khiêu mồi, rồi dùng răng nhẹ cắn vào vành tai tôi!

Tôi đẩy mạnh cô ta ra, hét lên: “Cái gì thế? Cô là cái loại đàn bà gì vậy?M..k... muốn mất thể diện à?”

Dứt lời tôi đã thấy ân hận.

Vì vừa lúc DJ chuyển một bản nhạc nhẹ, rõ ràng trông đôi nào cũng như tình nhân ngồi ở quầy bar, giọng nói của tôi bỗng trở nên cao ngất.

Rất nhiều người quay ra nhìn, gần chúng tôi nhất là một tiếp viên hai tay cầm lon Coca, chân vắt vẻo vào nhau, lúu riu cười chờ đợi sự việc tiếp diễn.

Không thể chịu đựng nổi!

Con bé mắt dạy này lại nhổ nước bọt vào mặt tôi trước bao nhiêu người!

Lại còn, nước bọt của nó nhiều nhoe nhoe!

Đầu tôi như có tiếng “sùng sục” bên trong.

Nếu cô ta là đàn ông, bây giờ tôi sẽ đâm gậy rằng cô ta! Nhưng dù cô ta có là đàn bà đi nữa, đường đường một đảng nam nhi như tôi không thể rơi vào tình trạng không có đường thối giữa đám đông?

Có người ngồi ở quầy bar cười rộ lên. Người pha chế rượu rót cả rượu xuống sàn. Một đứa nhân viên phục vụ quên cả ghi hóa đơn. Một đôi nam nữ vừa cụng ly quên cả đưa rượu vào miệng, giữ nguyên tư thế chạm cốc lưng chừng.

Họ chờ đợi xem hồi tiếp...Màn kịch hay không phải hôm nào cũng có...Sự giải trí đêm nay của mọi người đều dựa hết vào tôi rồi!

Chỉ có Tiểu Ngọc lúc này đã vấy người bỏ đi, cô ta muốn chuồn! Không thể chịu đựng nổi, vừa xuất hiện lớp luyện diễn xuất, diễn viên lại bỏ đi? Vẫn còn màn diễn tay đôi cơ mà!

Trước sự chăm chú của quá nhiều người, trong trạng thái giận ngập đầu tôi với tay tóm lấy phía sau lưng Tiểu Ngọc.

Ông trời ơi! Trời đã chuyển sang đông, nhưng đối với các cô gái ở Đá quý trần gian, nơi đây vĩnh viễn chỉ tồn tại một mùa - MÙA HÈ.

Kể cả vào những ngày rét đậm, áo quây và váy siêu ngắn vẫn lưu hành không biến đổi. Tuyết có thể rơi ngoài cửa sổ, ở trong này vẫn nóng rẫy như lửa đốt.

Hôm nay Tiểu Ngọc mặc độc một chiếc yếm đào xanh xám, đi với chiếc quần bò bó sát cùng màu.

Chỉ có hai dây xích buộc phía sau lưng Tiểu Ngọc, cả mảng lưng mảnh dẻ gồ xương lộ ra.

Trong giây phút bực bội tôi chỉ tóm được hai cái dây xích, không hiểu vì giật quá sức, hay sợi dây quá mỏng, chỉ biết cái yếm đào từ trên người Tiểu Ngọc bỗng nhiên tuột ra, rơi xuống dưới đất.

Tiểu Ngọc chưa kịp trở tay, cả thân trên của cô đã lồ lộ hiện ra trước mắt mọi người, da, ngực trần truồng của cô nhuộm dưới ánh đèn ấm áp của Đá quý trần gian sexy vô chừng.

Trên mình chỉ còn độc chiếc quần bò xanh xám, Tiểu Ngọc giống hệt xà yêu nữ thân dài đen mượt tuyệt đẹp, nhưng người đàn bà rắn này có cái đầu không chuyển ý được.

Qua giây khắc kinh ngạc, tôi nắm chiếc áo lao đến phía trước che cho ngực Tiểu Ngọc.

Đã quá muộn, rất nhiều người tiến đến bu vào xem.

Tình huống xảy ra nằm ngoài sự dự liệu của mọi người. Đến tay bảo vệ trước sau chỉ đứng một bên không can thiệp gì cũng chỉ còn biết trân trân nhìn.

Chỉ một phút trước hấn cho rằng đó là một việc nhỏ không đầu đuôi.

Bãi chiến trường bắt đầu có tiếng rì rầm.

Tiểu Ngọc nghiêng răng đầu gật gật hướng về phía tôi, lời cô ta bật ra từng từ từng từ ken két nơi bờ môi, thật chậm thật hận, cô ta nói: “Hả lòng rồi chứ? Lý Hải Đào, tôi-cầm hận-anh!”

Gã bảo vệ cởi áo của mình ra khoác lên người Tiểu Ngọc, dìu cô ta đi.

Đôi nam nữ đi qua tôi tiện nói: “Đ.m, uống ghê, sao mày không cởi hết ra? Nhìn cũng không được nhìn cho đã...”

“Thế mày cởi tao cho xong này...”

Tôi chạy vào nhà vệ sinh.

Ngày bé bà nội tôi từng dặn, nếu có người nhỏ nước bọt vào cháu, cháu phải nhanh chóng đi rửa cho sạch, nếu không ngày thứ hai trên mặt sẽ mọc những cái nốt ruồi con đen xì. Tôi vốc nước lên mặt hết lần này tới lần khác, nghĩ thầm, bao nhiêu nước bọt thế này ngày mai mặt tôi sẽ mọc đầy mụn ***** ruồi?

Tôi không còn lòng dạ nào ở lại, thậm chí cũng không dám gọi cho Diệp Tử, cứ thế thoát chạy khỏi Đá quý trần gian.

14. Chương 27-28

Chương 27

Nửa giờ sau, vừa ra khỏi taxi tôi nhận được điện thoại của Diệp Tử, hẳn nhiên em đã nghe người ta nói về việc ban nãy, nên cần vặn hỏi han sự tình, tôi kể lại đầu đuôi câu chuyện, đầu máy bên kia im lặng một lúc, đáp: “Lát em gọi lại cho anh.”

Dập máy xong, tôi cũng không dám về nhà, tôi sợ nhớ đột nhiên Diệp Tử gọi lại, nói chuyện trong nhà không tiện.

Vài phút sau, Diệp Tử gọi lại thật: “Di động của Tiểu Ngọc tắt máy rồi, gọi về nhà cũng không có người nhắc, không biết đi đâu rồi, không liên lạc được.”

“Chắc cô ta...không xảy ra việc gì chứ?”

“Ôi, không biết được...Bảo vệ nói lúc ấy nó khoác áo choàng rồi về luôn, bảo vệ còn đưa nó ra tận cửa xe...Ra khỏi sân đã thôi khóc rồi...Mà, anh nữa...sao không nhện nó chút đi...Mà thôi, việc này cũng không thể trách anh, thế này nhé anh yêu, chốc nữa anh qua cửa nhà em đợi em, khoảng nửa tiếng nữa em làm xong. Mình gặp nhau nói tiếp, xem xem liệu có cách giải quyết không.”

Đêm ấy Diệp Tử gọi liên tục cho Tiểu Ngọc, liên tục không gọi được cho Tiểu Ngọc.

Diệp Tử không hề trách tôi, nhưng trong lòng mình tôi rất buồn bực.

Tôi mơ thấy nước mắt của Tiểu Ngọc, lau thế nào cũng không sạch được.

Tôi rút êm khỏi giường, châm một điếu thuốc, ước gì có thể bồi thường, chỉ cần không phải yêu cô ta, cái gì tôi cũng làm được. Dẫu sao đó cũng là một người con gái, xảy ra việc như thế, quả thật bẽ mặt. Cũng bởi tôi cả giận mất khôn, tại sao cái áo chết tiệt lại rơi xuống đúng lúc ấy chứ?

Nói đi nói lại thì Tiểu Ngọc đã có gì sai? Vì cô ta yêu tôi? Yêu? Cái từ này viết ra chỉ mất vài nét, có sao chẳng mấy ai viết được nó.

Nắng mai đã lùa vào cửa sổ, Diệp Tử của tôi đang ngủ rất say.

Cả ngày hôm nay vẫn không thể liên lạc với Tiểu Ngọc. Diệp Tử gọi hỏi rất nhiều người khác, thậm chí chúng tôi còn đến nhà Tiểu Ngọc gõ cửa như điên 10 phút đồng hồ, nhưng vẫn bất tin tức.

Bỗng nhiên cô ta giống như đã biến mất khỏi trái đất này.

Biệt tăm biệt tích.

*

** Mặt trời mọc mặt trời lại lặn, được như thế đến ngày thứ 3, Diệp Tử òa khóc trước sự mất tích của Tiểu Ngọc.

Em thổn thức: “Hải Đào ơi, em không biết cô ấy ở đâu, cô ấy có sao không....Cô ấy sống hơi cay nghiệt, nhưng lần trước khi em lâm nạn, cô ấy không rời em nửa bước, đã bên em 2 ngày 2 đêm không hề chớp mắt! Ai có thể làm thế ngoài cô ấy? Thân gái dặm trường, nhờ may làm sao...Em muốn đi báo công an, nhưng...anh nhìn xem những cô gái kiểu như em, bình thường trông đều rất ăn chơi, mỗi ngày đổi một bộ đồ hiệu, lúc thì Gucci, lúc thì Versace, nhưng, đã ai từng nghĩ qua cuộc sống của chúng em nằm dưới đáy xã hội? Đơn giản như một con chuột! Phải trốn cả công an...Càng không thể đi báo công an! Anh thấy không?

Hải Đào? Anh đã chứng kiến nước mắt của các cô ấy chưa? Có ai thật lòng quan tâm tới chúng em? Có không?”

Tôi siết chặt Diệp Tử vào lòng, không biết phải an ủi em ra sao, tôi sợ rằng nếu tôi thốt ra một lời, sẽ không rút lại được. Vì tôi muốn nói:

Em thân yêu, đừng làm nghề này nữa, anh nuôi em.

Nhưng giờ, tôi sắp sửa đến chính bản thân mình cũng không nuôi nổi.

Đây là sự thật, toàn bộ số tiền tiết kiệm tôi gửi trong ngân hàng chỉ vồn vện có 5148 tệ. Mà 4 ngày nữa sẽ đến sinh nhật của Diệp Tử. Diệp Tử đã đồng ý, một bữa ăn tối dưới ánh nến, do tôi thanh toán.

Tôi đã quyết định từ một tháng trước, sẽ tặng cho em một đôi khuyên tai bằng kim cương, tôi thấy em có rất nhiều đồ trang sức, nhưng không có nhiều khuyên tai.

Mỗi một chiếc khuyên gắn hai viên kim cương hình giọt nước, không to, nhưng lóng lánh tinh xảo, kiểu dáng đặc biệt, rất hợp với bề ngoài của Diệp Tử, giá 11500 tệ.

Nếu giảm giá 10%, cũng cần 10.000 tệ.

Buổi tối có thể đặt chỗ 2 người tại quán ăn Âu ở khách sạn Kempinski, có hoa hồng và hai chai champagne, Diệp Tử gần như không ăn đồ đắt tiền như hải sản hay ốc, bữa ăn ước tính dưới 1000 tệ.

Dùng bữa xong đặt một phòng KTV tại Đá quý trần gian, phòng cỡ vừa là ổn rồi, mời thêm bạn gái của em, mở thêm hai chai rượu ngoại, tìm quản lý ở đó nhờ khuyến mại, boia ấy người phục vụ, chi phí PARTY sinh nhật trên dưới 6000 tệ.

Tính lần lượt như thế, nếu không có khoản phụ trội nào, tổng cộng toàn bộ số tiền cần tiêu khoảng 17.000 tệ. Mà tôi chỉ có 5148 tệ, toàn là tiền NDT. Cộng thêm 1820 tệ trong ví cũng chưa đến bảy nghìn tệ.

Chưa đủ một nửa, phải làm sao bây giờ?

Tôi nhận thức được là mình tổn công tổn sức ra sao ới tình cảm này, mặc dù trừ lần đầu tiên, Diệp Tử không bao giờ còn xin tôi một đồng (mà số tiền đó chẳng phải em đã dùng để mua đồng hồ cho tôi?), nhưng tôi luôn lo sợ em sẽ vì vấn đề tiền nong mà rời bỏ tôi.

Có biết bao nhiêu gã đàn ông lắm của vậy bọc lấy em, bản thân em đã quen tiêu tiền như rác, nếu tôi thật sự xuất hiện trước em dưới bộ dạng nghèo khổ nhếch nhác, liệu em có còn chấp nhận tôi không? Tôi vẫn chưa quên những lời em nói khi mở tủ quần áo hàng hiệu.

Dù phải hy sinh cả thế gian này, tôi không hề muốn tuột mất Diệp Tử.

Tôi không dám mạo hiểm. Chương 28: Khép màn

Buổi tối Diệp Tử vừa về tôi nói với em luôn. Em cúi đầu không nhìn tôi: “Giờ mới biết trốn trong làng giải trí này thật mệt.”

“Thế thì đừng làm nữa, ngoan của anh, có gì phải làm mình tỉnh à? Em mới chỉ bắt đầu nổi tiếng, sau này còn khối chuyện.” Tôi vuốt tay lên tóc em, dịu dàng thuyết phục.

“Chồng ơi, chắc anh không để bụng lời thằng khốn kia chứ?”

“Không, anh tin mình.”

Đêm ấy tôi mơ thấy giấc mơ kinh hoàng, Diệp Tử ngang nhiên ve vãn một thằng trai khác ngay trước mặt tôi, bị tôi đánh ột trận. Nhưng mơ cũng chỉ là mơ, ai cũng biết tôi không bao giờ đánh phụ nữ.

Ngày hôm sau tôi hủy bữa ăn với khách hàng, muốn mời vợ đi ăn, lâu quá rồi, em bạn tôi cũng bạn, đến nước ngoài còn phải hâm nóng lên, huống hồ tình cảm?

Ồ, anh, sao không nói sớm, em vừa hẹn với người khác xong.” Diệp Tử nói trong điện thoại.

“Với ai?”

“ Với ông Hà, ông ấy vừa gọi cho em, buổi tối đi ăn và đi hát gì đó, có vài diễn viên nữa.”

Lại cái tay ấy, tôi nghe đến tên gã này là chân tay ngựa ngáy.

Tôi nói: “Thế thì thôi, vậy anh đi làm việc khác.....Em đừng về muộn quá nghe chưa?”

Buổi tối tôi ăn qua loa rồi về nhà, đã rất lâu không về sớm, tôi nằm trên đi-văng xem một ti vi, nhớ đến việc công ty Văn Nam đang đặt quảng cáo tại 5 webservice lớn, tôi mở máy vi tính lên xem

Hôm nay đầu đề của tất cả các tin giải trí là:Giám đốc công ty điện ảnh Vĩnh Miên công khai quan hệ với Diệp Linh Lung.

Tôi giật tím tái, vấn đề quái thai mà tay nhà báo hôm qua khai mào đây mà, ông Hà lại không giải thích gì, thế là có cái tin nóng này, lại đăng một loạt các đường dẫn, trong đó có một tin nhà báo của tờ Hồng Công vừa ra cửa đã bị hành hung, nghi ngờ có liên quan đến việc trên.

Tôi mở lời bình luận phía dưới, có đủ loại ý kiến, rất nhiều sự phản đối, có người còn chửi mắng thậm tệ, sự thật sau ánh hào quang, nhưng nếu có người trực tiếp nói vợ tôi, tôi cam đoan sẽ đâm rưng rưng nó như đâm tay sẵn tin.

Tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa, tôi nghĩ bao giờ chẳng có một đám người, từ sáng đến tối rình rập chuyện thị phi, trà dư tửu hậu, tán không biết mệt.

Có một số lời bình luận khơi dậy sự tranh luận, nói rằng Diệp Linh Lung đã từng là điểm biệt thự ở một hộp đêm, còn nói làm ăn đâu ra đấy, Diệp Linh Lung chắc chắn dựa vào thân phận gái điểm của mình mới có được vai diễn từ lão già Hà.

Tim tôi rung lên bần bật, tiếp tục mở một webservice tin tức liên kết khá lớn, xem được đúng câu nói đó. Như thế có ai đang cố tình bôi nhọ Diệp Tử.

ĐM chúng nó! Tôi càng xem càng tức, ngắt luôn đường dây nối mạng.

.....

Đêm ấy Diệp Tử rất muộn mới về, mồm nồng nặc mùi rượu, tôi vốn đã không vui, vùng vằng quay lưng lại, không thèm để ý đến em.

Diệp Tử rửa qua loa mặt, nằm vật ra giường ngủ thiếp đi.

Đã quá đêm mất tôi vẫn mở trường trường nhìn lên trần nhà, càng nghĩ càng bực dọc, vừa lúc điện thoại của Diệp Tử réo lên, ngó sang thấy Diệp Tử đang ngủ say, tôi không nỡ lay em dậy.

Tôi nhìn điện thoại, điện thoại hiện lên chữ “HE”, Chẳng phải đây là ghép âm của chữ “HÀ” hay sao? Tôi bắt đầu cáu, chó má, hần vừa đưa Diệp Tử về nhà? Gọi cái ĐM gì nữa?

Tôi vắt cái điện thoại đi, đang định ngủ tiếp, điện thoại lại kêu leng keng hai tiếng.

Là tin nhắn.

Tôi do dự không biết có nên xem trộm tin nhắn không, từ trước đến giờ tôi chưa từng kiểm tra điện thoại của Diệp Tử, bởi lẽ đây là vấn đề tín nhiệm tối thiểu giữa hai người. Nhưng lần này tôi đã xem, vừa xem xong chỉ muốn vắt ngay cái điện thoại tã tưởi này xuống lầu.

Tin viết thế này: “Linh Lung, thật vui vì em đã tiếp anh hôm nay, đã bao năm anh chưa vui thế này bao giờ, cảm ơn Chúa đã cho anh biết em. Ngủ ngon. Mong đẹp.”

Tôi đang cân nhắc có nên gọi Diệp Tử dậy không, điện thoại của em lại leng keng reo hai tiếng chuông, không phải “HE”, là một số điện thoại lạ: “Em yêu quý, anh nhớ em lắm, em hãy rời xa nó, chỉ có anh mới gọi dậy sự nồng nhiệt trong em, hôn em một vạn lần, yêu em!”

Đồ đi! Con đi, tôi sắp không nhận ra cô rồi? Tay tôi cầm điện thoại run lên bần bật. Tôi phát điên gọi lại ngay cho số vừa rồi, bên kia đã tắt máy.

Bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh.....tôi tự trấn an, có thể hai tin nhắn này không phải do tay Hà kia gửi đến, có thể là ai ai ai ai đó nhắn nhầm chẳng?

Tôi đi đi lại lại xung quanh căn phòng, lòng rối như tơ vò, tôi sâu chuỗi à sâu chuỗi à sâu chuỗi mọi việc thành một sợi kết nối: Tin thứ nhất thông điệp chưa quá nghiêm trọng, tin thứ hai chưa nhận định được là của tay Hà hay kẻ khác, nếu vì hai tin chưa rõ nguồn gốc này hiểu nhầm Diệp Tử, tôi sợ mình làm hư hại mối lương duyên.

Tôi lặng lẽ ghi lại số điện thoại kia, 13510*****, việc này phải chờ điều tra, nhưng nhớ.....thì tôi sẽ ra sao đây?

Đêm ấy tôi ngủ trong nỗi mục nát, lẩn lộn trái phải, trần trọc không yên, tôi không tin Diệp Tử làm điều có lỗi với tôi, nhưng trong tin nhắn có một từ làm tôi buồn nôn “Hãy rời bỏ nó” lời nói bóng gió này, tôi phải giải thích sao

Chạng vạng ngày hôm sau Diệp Tử chủ động gọi cho tôi, dỗ dành: “Chồng ơi, tối qua bé không đưa chồng đi ăn, hôm nay cùng nhau nhé, được không?”

Nếu hôm qua cô ta không làm điều gì có lỗi, thì việc gì hôm nay phải lo đền, lo bù cho tôi?

Hừ! Thằng đàn ông nào mà chẳng có thói hẹp hòi? Tôi đã không để bụng chuyện trước kia ở Đá quý trần gian, sao bây giờ lòng như ngàn tảng sóng trào lên?

Dần dần tôi vỡ lẽ, cô ta làm ở Đá quý trần gian là việc trước khi gặp tôi, tôi có thể không ke, nhưng khi cô ta đã là vợ chưa cưới của tôi, tôi không thể nào cho phép vợ mình lừa dối mình.

Trong lúc dùng bữa Diệp Tử tỏ ra rất vui vẻ, nói tối qua cùng ông chủ Hà và vài ngôi sao đi hát karaoke, sau đó hai người ra quầy bar tâm sự, Hà kể cho Diệp Tử nghe chuyện ngày xưa của hắn, chuyện lập nghiệp gì đó.

“Em thấy ông ấy khá tốt anh ạ” Diệp Tử kết luận.

Tốt...? Tốt sao không thấy quỵên góp tiền cho học sinh tiểu học?

Lúc này điện thoại của Diệp Tử lại “bi bi” réo rất, tôi ngồi thẳng người dậy, đồng tai lên nghe, đồng thời quan sát hành tung trên khuôn mặt Diệp Tử, em cau mày, xem xong tin nhắn hơi liếc sang tôi.

“Ai nhắn tin đấy?” Tôi hỏi.

“Chẳng biết, gửi nhầm thì phải!” Diệp Tử vừa nói, vừa bấm nút xóa tin.

Buổi tối điện thoại tiếp tục nhận thêm vài cái, “bi bi” kêu liên tục, tôi chỉ muốn giật lấy xem, còn em lẩm bẩm: “Không biết ai thần kinh, số điện thoại rất lạ.”

“Nội dung gì thế? Có gì hay thì nói với anh.” Tôi giả như không hay biết.

“Không có gì, cái thứ nhạt nhẽo, chắc ai gửi nhầm.” Diệp Tử tắt máy.

Nếu không có gì tại sao cô phải vội tắt máy?

Một lát sau Diệp Tử vào buồng tắm, tay cầm theo di động.

Tôi cười khẩy trong bụng, cô đang “thông hơi” với tình nhân à? Nói với thằng ôn ấy đường hoàng ăn cơm với chồng hợp pháp này, đừng nhắn tin nữa!

Chồng hợp pháp cái mẹ, tôi sắp trở thành chồng cũ rồi.

Đợi tới nửa đêm tôi lén tỉnh dậy, thấy Diệp Tử ngủ say, bèn cầm điện thoại mang ra phòng khách, chốt cửa, vừa mở điện thoại lên, tin nhắn ừn ừn đổ về.

Tổng cộng 3 tin, đều là con số thần bí 135107*****, nội dung hoàn toàn giống nhau: Cưng, anh mong em muốn chết, nhớ đến đêm ấy, anh không thể tự kiềm chế. Em bỏ ngày cái thằng họ Lý kia đi, không phải em đã nói em không còn yêu cái thằng đó nữa? Trở về bên anh Diệp Tử bé bỏng ơi, để anh được yêu em, hôn em một vạn lần.

Tôi có thể không tin đám truyền thông rập tằm giải những lời nói nhảm nhí khó lường trên mạng, nhưng, tôi không thể không tin vào chính mắt mình.

Tôi lao ra phòng ngủ, vừa lúc định thò tay vỗ Diệp Tử dậy, sức nhớ có câu nói: Săn trộm phải có tang vật, bắt kẻ thông ***** phải bắt tại giường.

Tôi gửi ba tin nhắn kia vào máy mình để lưu trữ, xóa chúng trong máy Diệp Tử, lòng toan tính, làm sao để tìm ra những bằng chứng xác thực.

Lúc ấy, tôi chỉ muốn bắt ngay quả tang Diệp Tử và thằng khác tăng tịu với nhau, ngoài ra, không nảy ra được ý tưởng gì.

Cơn thanh nộ làm ta nổi điên, chính cơn thanh nộ cướp trắng của ta sự khôn ngoan.

Ban ngày như thường lệ, tôi vẫn đi làm, việc của Diệp Tử quấy nhiễu đầu óc tôi, tôi càng nghĩ càng giận điên: Bỏ mày kiếm tiền học máu, ra sức ày có cuộc sống tử tế, con đi ấy lại nuôi giai ngay sau lưng mình. Bây giờ cô ta có tiếng tăm rồi, vững cánh tung bay rồi, nuốt lời rồi, tin nhắn ấy đã giục, yêu cầu con đi nhanh chóng rồi bỏ thằng họ Lý.

ĐM, còn tay Lý nào gắn bó với Diệp Tử ngoài tôi?

Điện thoại reo chuông, một số điện không biết.

“A lô?” Tôi hậm hực nhận điện.

“Này, được lắm, Lý Hải Đào, bao nhiêu năm vẫn không đổi số à? Độc tôn phết nhỉ.” Một giọng nói khá quen thuộc, trong đầu tôi chớp hiện lên ánh mắt u ám của Tiểu Ngọc

“Có chuyện gì thế Tề Ngọc Quỳnh?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Ô, gọi điện thoại hỏi thăm không được à? Em xin, lần sau đừng gọi em là Tề Ngọc Quỳnh nữa, bây giờ tên em là An Ngọc, OK? Thế nào, dạo này khỏe không?”

Lại còn OK, con bé này coi mình là ai, mới ba ngày đã gọi điện tán tỉnh.

“Xin lỗi, bây giờ tôi bận, nếu không có gì quan trọng, sau này đừng gọi cho tôi nữa.”

“Thế nhé,” xem chừng bên kia Tiểu Ngọc đang cười mũi, “Em chỉ muốn báo với anh, ban nãy thấy vợ anh đấy, đi cùng một lão già uống cafe, trông thân mật lắm, không phải bố anh chứ?”

“Cô nói gì?”

“Em nói gì mà anh không biết sao? Trời ơi, thật lòng em đang vui sướng, không kìm được phải báo với anh một tiếng, chả phải các người chuyên rêu rao chuyện tình yêu của mình thế này thế kia ư? Ồ la, hóa ra cũng chỉ là cái thứ.....”

“Vớ vẩn! Tôi với Diệp Tử là tôi với Diệp Tử, liên quan gì đến cô? Cô đã quên cái bộ dạng nhếch nhác đi bán đĩa lậu của mình rồi à? Không nhờ Diệp Tử thì bây giờ cô có phim để đóng không? Không có Diệp Tử cô có là An Ngọc không? Có cơ hội đổi tên không? Mà cô còn nói xấu sau lưng?”

15. Chương 29-30

Chương 29: Bội phản

“Thì sao? Em thích thế, anh có gan thì đừng đến xem pha này, Diệp Tử và lão khờ kia đang ngồi ở quán cà phê trong khách sạn xx, chúng đang ở đây, lát đi đâu nữa thì không biết rồi, ha ha.....Cảnh phim hay thế này mà để lỡ thật uống!” Tiểu Ngọc phá lên cười và ngắt máy.

Cứ cho Tiểu Ngọc cố ý chia rẽ tôi và Diệp Tử, nhưng không có gió làm sao có sóng dậy, tôi bừng tỉnh nhận ra đây chính là cơ hội để làm rõ sự việc.

Tôi lao xe đến nơi Tiểu Ngọc cung cấp địa chỉ.

Trên đường đi tôi tự trấn an mình: Nhất định không được quá xúc động, không được quá xúc động, Tiểu Ngọc là con yêu nữ, lời cô ta có đáng tin không? Phải để sự thật nói lên sự thật

Tôi bước vào đại sảnh, quán cà phê nằm sâu bên trong, tôi đi vào, sợ nhờ Diệp Tử trông thấy thì tôi không biết phải giải thích ra sao. Hay là nói: Tôi đến bắt kẻ thông *****?

Bước vào quán cà phê rộng rãi, tôi nhận ra Diệp Tử ngồi ở góc xa, đối diện với cô ta quả nhiên là lão Hà, chúng nó cười cười nói nói, còn tôi đang nghiến răng nghiến lợi

Giữa quán cà phê có một chiếc cột lớn màu vàng, tôi chọn vị trí chiếc sa-lông ở đại sảnh, kiếm một tờ báo che mặt.

May mà Diệp Tử ngồi quay lưng lại, nếu không với con mắt tinh anh kia, thế nào cô cũng phát hiện ra tôi. Ôi, bỗng nhiên tôi biến mình thành tên trộm.

Bọn họ vẫn say sưa trò chuyện chuyện, Diệp Tử hờn hờ cười, tìm tôi chập chờn đau nhói.

Một lát sau tay Hà gọi thanh toán, nói nhỏ gì đó với Diệp Tử, Diệp Tử gật đầu, hai người đứng dậy rời khỏi quán, đi về phía thang máy.

Lão Hà vô ý sượt tay qua chiếc eo thon của Diệp Tử, nhìn thấy từ xa tôi chỉ muốn mua một con dao thái thịt chặt đứt tay hắn.

Đợi họ bước vào thang máy, tôi rón rén bám theo, con số trên thang máy không ngừng dịch chuyển, cuối cùng dừng lại ở tầng 22.

“22,22,22” Tôi vừa lẩm nhẩm vừa bước vào thang máy.

Lòng tôi run rẩy, đầu lấp loáng hình ảnh Diệp Tử và tay Hà quẩn rịt, tôi nghiến tay thành nắm đấm.

Đến tầng 22, tôi nghĩ tất cả đã kết thúc, bắt quả tang vụ thông ***** này không hề dễ, cả tầng toàn phòng thượng hạng, nhưng có đến 30 phòng, nếu đi từng phòng mà gõ cửa, sợ rằng Diệp Tử chưa thấy đâu tôi đã bị bảo vệ tóm.

Làm sao đây? Tôi tần ngần bên thang máy nhìn theo những dãy cửa.

Có rồi! Gọi điện cho Diệp Tử, cố nghe xem tiếng chuông phát ra từ phòng nào! Thông minh thật!

Tôi gọi ngay cho Diệp Tử, nghĩ bụng chỉ cần cô ta nhắc máy là tôi sẽ đập, tôi giả vờ thông dong đi qua từng phòng, hai tai căng đến sắp đứt ra.

Nói thật, ý tưởng này không phải tối ưu, khách sạn năm sao, cách âm rất tốt, giờ chỉ còn cách thành tâm cầu khẩn thôi.

Tôi dừng lại ở phòng 2218, lờ mờ nghe thấy tiếng điện thoại vang lên, mỗi lúc một rõ hơn. Bên ngoài căn phòng bật đèn đỏ “ Xin đừng làm phiền”, tôi muốn nổ mồm vì tức giận.

Tôi đập cửa, lấy ngón tay bịt cái mắt mèo trên cửa lại.

Một lát sau mới có tiếng người nói vọng ra: “Ai đấy?”

Tao là cha nội mày đây, tôi thầm nghĩ, nhưng không lên tiếng, tiếp tục đập cửa.

Chắc người trong phòng đi từ xa tới, nhìn vào cái mắt mèo, chẳng thấy gì lại hỏi: “ Ai đấy?”

“Nhân viên phục vụ, đưa báo cuối ngày!” Tôi đáp.

“ Anh nhét qua khe cửa là được rồi!”

“ Nhét cái mẹ mày!” Tôi không chịu nổi, lấy chân đá vào cửa, “ Diệp Linh Lung, mở cửa! Tôi biết cô đang ở bên trong!”

Cửa mở ra, Diệp Tử đứng trước mặt tôi, khuôn mặt giận dữ và khó hiểu, cô ta hỏi: “ Sao anh đến được đây?”

Tôi nhìn cô ta từ đầu đến chân, áo khoác ngoài đã được cởi, bên trong là một chiếc váy ngắn rời, cánh tay trắng nuột như hai búp sen lộ ra ngoài, đứng đằng sau là tau Hà, tay này đã cởi bỏ chiếc áo -lê, cả vạt long lông nơi cổ, hai mắt chớp lia lịa như sao nháy trên trời.

Tôi mừng tượng lại cái đêm Diệp Tử từ Singapore trở về, vừa hôn vừa giật đứt chiếc cà vạt của tôi. Nhớ đến đây trong lòng bùng lên ngọn lửa căm hận.

“Hừ!” Tôi rên lên, túm lấy tay Diệp Tử, “Cuối cùng bị tôi bắt rồi? Cô còn nói gì nữa?”

Diệp Tử hất tay tôi ra, “Anh điên à? Anh nói gì thế? Em đến bàn với ông Hà về kịch bản!”

“Nói gì? Bàn kịch bản mà phải chui vào đây bàn à? Vừa nãy ở quán cà phê chưa bàn xong à?”

“Anh theo dõi em?” Diệp Tử tròn mắt.

“Đừng nhiều lời! Không theo cô sao biết được sự thật?”

Tay Hà lúc này mới xen vào: “Anh Lý phải không ạ? Linh Lung nhắc về anh rất nhiều, hình như anh đang hiểu nhầm? Đúng là tôi mời cô ấy lên đây, anh xem kịch bản chúng tôi vẫn để trên bàn kia.”

“Xem cái C ông, cứ đứng đấy! Tôi với ông sẽ thanh toán sau!” Tôi đẩy gã khộm ra, kéo Diệp Tử đi, “Cô về nhà giải thích rõ cho tôi!”

“Bỏ tay em ra, anh thần kinh à!” Diệp Tử vùng ra, “Anh dựa vào đâu mà nói nhầm?”

“Nói nhầm? Chuyện khác không nói, cô vào phòng thẳng kia thì thà thì thụt làm cái gì?”

Diệp Tử nghiêng răng, quay đầu vót vát với tay Hà: “Xin lỗi, ông Hà, tôi có việc phải đi trước, tôi sẽ gọi cho ông sau.”

Nói rồi cô ta quay lại lấy chiếc áo khoác, đi theo tôi ra khỏi cửa.

Ông Hà đương định giải thích, bị tôi đẩy dúi dụi ra xa.

Cuối cùng chúng tôi đã đẩy cửa về nhà.

Diệp Tử bắt đầu gói ghém đồ đạc, tôi khoanh tay đứng đằng sau: “Thế nào, toại nguyện rồi chứ?”

“Sao anh lại có thể đa nghi như thế?” Diệp Tử hạ tay xuống quay về phía tôi.

“Đa nghi? Ừ đấy! Gã Hà đó ngày nào chả nhả tin bảo cô bỏ tôi Lý Hải Đào? Còn hôn cô vạn lần, ĐM cô! Tôi là thằng đàn ông, tôi đã không chấp chuyện quá khứ của cô, nhưng tôi không cho phép cô đến bây giờ vẫn lừa dối tôi.”

“Lý Hải Đào, Sao anh lại hẹp hòi như thế? Anh còn kiểm tra điện thoại của em?!”

“Cô lén lút người khác, còn tôi chỉ xem điện thoại của cô thôi!”

“Anh tự dừng dừng chuyện, nói vớ nói vẩn!”

“Ô! Ô! Ô! Tự dừng dừng chuyện? Nói vớ nói vẩn?” Tôi lùi di động của mình ra đọc: “Cưng, anh mong em muốn chết, nhớ đến đêm ấy, anh không thể tự kiềm chế. Em bỏ ngày cái thằng họ Lý kia đi, không phải em đã nói em không còn yêu cái thằng đó nữa? Trở về bên anh Diệp Tử bé bỏng ơi, để anh được yêu em, hôn em một vạn lần.”

Chưa đợi tôi đọc hết, Diệp Tử hất điện thoại khỏi tay tôi: “Em không biết ai gửi cho em!”

“Chả lẽ ma nó gửi? Hả?”

“Anh lơ trớn lắm, Lý Hải Đào!”

“Tôi lơ trớn? Đúng, tôi lơ trớn, tôi lơ trớn một lòng cuồng dại, hết lòng hết dạ vì cô kiêu tiền, hết lòng hết dạ mong cô sống những ngày tươi đẹp, tôi không hề chấp nhận việc cô đã từng làm cái nghề không sạch sẽ gì ở Đá quý trần gian, cũng không chấp việc cô lấy thằng khác, tôi đã làm gì có lỗi với cô? Cô nói đi! Thế mà để hơn người, cô lên giường với thằng khộm ấy! Cô có còn liêm sỉ không cô?”

“Em không như thế!” Diệp Tử ngược mắt lên tha thiết tiến lại phía tôi.

“Không có! Không có cô rúc vào phòng nó? Quần áo không chỉnh tề? Cô rửa toilet sớm? Hay là tôi phải đợi cho đến khi cô tụt váy xuống mới gõ cửa?”

“Anh!” Diệp Tử lao đến tát tôi, tôi trở tay không kịp, lãnh trọn một cái vả vào mặt.

Tôi bất thần giơ tay đánh trả, “ Bốp!” Diệp Tử bị đánh loạn choạng người, lúc ngẩng mặt , bên má hẳn lên vết năm ngón tay.

Cô ta uất ức nhìn tôi, tôi cũng trừng trừng nhìn cô ta, lòng tôi bắt đầu nhũn ra, tôi vội vã chạy lại xoa lên má, Diệp Tử nghiêng đầu tránh, nước mắt tràn ra hai bên khóe mắt.

Cô xô cửa bỏ đi, tôi đứng im không cựa, muốn dùng mọi loại lí do để thuyết phục bản thân hãy tha thứ cho cô ta, hãy giữ cô ta lại, nhưng tôi không thể. Cô ta có thể chửi tôi, đánh tôi, nhổ nước bọt vào mặt tôi, nhưng tôi không thể khoan nhượng cho người đàn bà tôi yêu bội phản.

Ngày hôm sau tôi từ công ty trở về nhà, phát hiện ra mọi đồ đạc của Diệp Tử đã biến mất, đến tuýp nước rửa mặt cũng không để lại. Con đàn bà này là thế, sẵn sàng tuyệt tình.

Tôi suy nghĩ đúng một đêm, vẫn không thể thuyết phục bản thân tha thứ cho cô ta. Tình trả lại cho tình, ý trả lại cho ý, đàn ông dễ gặp chuyện thế này là hoàn toàn bị đánh gục, muốn gượng dậy cũng không gượng dậy được. Tôi không biết liệu thời gian có làm mờ nhòa đi tất cả hay không, quan trọng nhất là, liệu tôi còn có thể thu nạp cô ta không?

Tôi đã trả giá tất cả vì cô ta, cái tôi nhận được là sự phản bội.

Tôi hận cô!

Các tin tức về Diệp Tử thay mới liên tục.

Ngày ngày, tôi đều có thể nghe thấy cái tên đó, muốn cự tuyệt chỉ còn cách bịt tai, nhắm mắt. Tôi đã đập tan cái ti vi, ban đầu cũng định đập nốt cái vi tính, hồi tâm chuyển ý thấy tin tức về Diệp Tử đang trào nóng, không xem cũng uống, có khi lại để lỡ mấy cái tin nực cười.

Trên mạng có nguồn tin cho biết, Diệp Linh Lung và tay Hà đã chính thức sống chung, tay trong tay tham dự các cuộc họp báo. Có mạng xì xào rằng Diệp Tử vốn là một tiếp viên “cấp cao”, ở với tay Hà chẳng phải sự gì hiếm lạ!

Tôi bấm bật máu môi đọc cái tin đó, không biết máu nó là thứ mùi vị gì, răng lợi đau ê ẩm.

Một bữa không nhin được nữa tôi gọi cho Diệp Tử, chưa nói được đôi câu đã chửi nhau ồm tỏi qua điện thoại, cô ta mắng tôi ngu, đần, thối, tôi chửi cô ta là đi, điếm, bỉ ổi.

Đập máy xuống tôi ngẫm lại thấy có khi chúng tôi chửi nhau rất chuẩn, nếu tôi không phải thằng đần độn thì tại sao lại ở bên cô ta? Trương Bác đã từng nói, Diệp Tử chỉ đùa bốn chuyện tình cảm thôi, tôi không phải đối thủ.

World Cup 2002, công ty bắt đầu bán ra các hạng mục nhà đất, ban đầu tôi định mua một căn để cùng Diệp Tử kết hôn vào dịp Quốc Khánh, nhưng thế gian ai học được chữ ngờ! Hệt như cái đội Trung Quốc mỗi lần tấn công đều nhằm cột gôn mà sút, chỉ biết mình không biết người, không biết nắm lấy thời cơ, xong quay sang oán tào hóa.

Nỗi đau đớn trong lòng chỉ biết tan chảy thành sông hồ, bức bách quá tôi lại gọi cho Diệp Tử, Diệp Tử vừa nghe thấy giọng tôi, “bộp”, đập máy.

Tiếng “bộp” ấy rút hết của tôi sức lực, có lẽ sự thật, Lửa lòng tưới tắt mọi đường trần duyên.

Thôi yêu ai đó đó khác đi, tuyệt tình đoạn nghĩa! Con đường sự nghiệp mở ra sáng lạn, có gì phải bán khoản chuyện cưới xin?

Nhưng, không bao giờ còn người đàn bà nào, có thể làm khuấy động vò xé trái tim tôi.

Bởi không còn đau đớn nào lớn hơn trái tim đã chết.

Bỗng chốc mọi tin bài về Diệp Tử trở thành tít đầu của mọi loại báo giải trí, rải rác khắp nơi. Những thứ thịnh hành luôn vương theo chiều gió, ai không theo kịp sẽ bị sự thịnh hành đó đào thải. Còn ai cũng không muốn bị đào thải, phải biết Diệp Tử, vì thế cô ta bỗng chốc trở nên nổi tiếng.

Cùng lúc đó, một luồng thông tin trái chiều trên mạng thu hút dư luận, loài người đã phát minh ra internet, cái thứ tuyên truyền thần tốc những loại tin thật thật giả giả.

Trên mạng không chỉ nói Diệp Tử đã từng là gái bán hoa, còn nói trước đây Diệp Tử nghiện, vào tù, les, đã từng kết hôn vvv và vvv, thậm chí giá đi khách của Diệp Tử ở Đá quý trần gian cũng được đăng tải công khai, những tin tức trái chiều đầy rẫy trên các trang báo, những lời bình luận chua chát, đòi trục xuất Diệp Tử khỏi lãnh thổ, công kích đủ điều để làm nhục chí cô.

Có lẽ đây là thời khắc khó khăn nhất của Diệp Tử, biết đâu em đang rất cần một ai đó đứng đằng sau khích lệ và ủng hộ, cái lão khom Hà có bộ ngực lép kẹp, liệu có thể chắn gió gạt mưa cho em?

Cho dù em đã làm gì lừa dối tôi, cho dù em đã phản bội tôi như thế nào, tôi cảm thấy đây là lúc cần giúp em vượt qua đầm trũng của cuộc sống.

Vì thế một lần nữa tôi lại gọi cho Diệp Tử.

Người nhận điện thoại là quản lý của em, tôi chưa nói gì, đầu máy bên kia đã trả lời: “ Xin lỗi, Diệp Linh Lung không tiếp nhận bất kì cuộc phỏng vấn nào.” Rồi dập máy.

Tôi tần ngần cầm chiếc điện thoại, cuối cùng vuốt mặt, đi vào nhà tắm vốc nước lạnh lên mặt.

Tôi đã nói tôi không tin vào số phận, tôi đã nói trăm nghìn lần tôi tin vào nhân quả luân hồi, thiện ác báo ứng.

Đúng lúc này Ưc Đình lại xuất hiện, khiến Diệp Tử đang lún trong tình trạng bị dèm pha bơm dẹt đến sứt đầu mẻ trán hứng trọn một đòn chí mạng.

Tối hôm ấy tôi dẫn mấy khách hàng đến một hộp đêm, nghiêm túc mà nói đây chưa hẳn là một hộp đêm, làm sao để phân loại? Nó vừa là sàn nhảy, vừa là quán KTV và cà phê, quán cà phê là một góc bọc kính, nhưng cách âm rất tốt, ngồi đó có thể nhìn thấy cảnh trí của toàn bộ sàn nhảy, tôi thích nơi này, động- tĩnh kết hợp

Tôi rời KTV, đưa khách ra quán cà phê bàn chuyện.

Một người đàn bà uyển chuyển lướt qua người tôi, một bộ đồ đen tuyền bó toàn thân, đeo một chiếc túi khoác to màu đỏ, tôi hơi xéo mắt nhìn theo.

Tôi tóm lấy tay người ấy, “ Ưc Đình, cô đấy à?” Tôi hỏi.

Cô ả khựng lại, nhìn, thờ ơ đáp: “ Không phải tôi.” Rồi hất mạnh tay tôi ra, hấp tấp lẩn vào sàn.

“Anh biết ả điểm đấy à?” Khách hàng tiện hỏi.

Tôi cười trừ, cũng không trả lời, lòng còn cào tiếng gào tội lỗi, tôi chắc chắn đấy là Ưc Đình, nhưng cô ả biến mất đã nửa năm nay, tại sao giờ lại xuất hiện ? Đến đây làm gì? Cô ta đã gọi cho Diệp Tử chưa? Diệp Tử biết hay không biết cô ta về Bắc Kinh rồi?

“Anh có yêu cầu gì trong cách tiến hành điều khoản này không?” Khách hàng nhấp một ngụm cà phê hỏi tôi.

Tôi lấy lại tập trung, thôi, không nghĩ về Ưc Đình nữa, đến Diệp Tử giờ cũng không quan trọng, tôi còn lo làm gì? Cô ta đâu phải chị ruột tôi.

Vừa trao đổi được mấy câu, tôi cảm thấy có gì đó không ổn, xung quanh bỗng im bật, sàn sân khấu không còn rung, mất vị khách hàng căng to hơn cái lục lạc, đang nói với tôi cũng dừng lại, chăm chú nhìn ra bên ngoài, rồi đứng bật dậy.

Tôi quay phắt ra xem, bên ngoài hỗn loạn, tiếng nhạc đã dứt, toàn bộ hệ thống đèn được bật sáng, bao nhiêu người xô vào nhau như điên, chạy trốn một người đàn bà mặc váy đen.

Trong tiếng kêu náo loạn, người đàn bà vấy đen vương chân mình vào ghế, ngã xuống.

Tôi xin thề, đó là Ưc Đình.

Cô ta ngã sấp xuống sàn nhà, người từ bốn phía bầu lại xung quanh, tôi kinh ngạc nhìn đám đông rồi chạy đến lách vào đám người, Ưc Đình đứng bật dậy, cái túi đỏ chổng chơ rơi bên cạnh.

Hai tay cô ta đang nắm chặt một thứ, nhìn không rõ, tôi cứ chen ngược vào đám đông người.

Thứ Ưc Đình đang nắm trong tay, là một khẩu súng, một khẩu súng lục đen. Bằng nhận biết bốn năm tại trường quân sự, tôi khẳng định khẩu súng là thật.

“Tránh ra!” Cô ta hét lên: “ Ai lại gần tao bắn!”

Cả sàn nhảy huyền ảo, hầu như ai cũng lùi về phía sau nắp thân, người núp lúc nhúc dưới gầm bàn, Nhưng ngoài nỗi sợ hãi, có lẽ họ đều hi vọng được xem một màn trình diễn nghìn năm có một sẽ được kết thúc thế nào. Không nghe thấy tiếng ai ngoài tiếng thở dốc của Ưc Đình.

Tôi buột miệng lên tiếng: “ Ưc Đình, đừng làm liều!” Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tôi, tôi bắt đầu ân hận đến muốn đập đầu vào tường.

Đôi mắt to sáng ngời của Ưc Đình đảo về phía tôi, chĩa súng vào mặt tôi, vì tôi rất lộ, người khác đều đang ngồi xổm, chỉ có tôi là đứng, hiên ngang, một thằng đàn ông.

Ưc Đình trừng trừng nhìn tôi, trong vài giây, rồi cô ta nở nụ cười buồn rầu, nụ cười ấy, đẹp không gì thâu, như con bướm đen sắp chết lao mình vào đám lửa cháy.

Nụ cười vừa tắt cô ta đột nhiên giơ khẩu súng lên.

“Pằng!” Tiếng súng vang khắp sàn nhảy, nếu không vì đã từng ở trường quân sự học xạ kích, tôi đã giống như tất cả mọi người kinh hãi rít lên.

Lúc định thần lại, Ưc Đình đã nằm vật ra trong đồng máu, dòng máu ướt thấm đỏ lôm chấy ra từ đầu cô, nhanh chóng đọng thành vũng trên sàn nhà.

Tôi muốn phát điên! Tôi chưa từng bao giờ chứng kiến một người tôi quen biết phải chết, nhưng hôm nay tôi đã tận mắt chứng kiến một người tôi quen thân chết ngay trước mặt tôi, và câu cuối cùng cô nói với tôi là: Không phải tôi.

Trên hành lang lối vào nhà vệ sinh, có thêm một cái xác chết nằm đấy: Cao Thiên.

Hậu quả trực tiếp sau cái chết của Ưc Đình là tôi phải ngồi một đêm ở đồn. Điều tra viên cho tôi hơn một tiếng đồng hồ trấn tĩnh lại mới hỏi cặn kẽ nguồn cơn.

Tôi đã định giấu biệt cái tên Diệp Linh Lung, nhưng thực lòng tôi không thể tự bào chữa, chỉ còn cách khai báo toàn bộ những gì biết được, tôi thèm ngủ, tôi mệt, nhắc đến cái tên ấy tôi vẫn cảm thấy mệt.

Tôi không thể hình dung trong nửa năm trước khi chết Ưc Đình đã làm gì, càng không thể đoán ra vì sao ân oán ba năm đã qua giờ cô ta mới giết Cao Thiên, và lí do gì khiến cô ta bất cần mọi việc quyết định làm như thế, cuối cùng lại giơ súng tự sát, câu cô ta buột miệng nói với tôi ở mức độ nào đó hẳn có mối liên quan nhất định?

Và còn, khẩu súng ấy, Ưc Đình kiếm đâu ra?

Bất kì ai cũng có những câu đố phải trả giá cả đời mà không thể lí giải, với tôi, Ưc Đình là như thế. Chắc là 100 năm nữa ở một thế giới khác tôi mới có thể hỏi rõ Ưc Đình.

Tăng sáng, tôi mệt mỏi cực độ trở về nhà, đặt lưng xuống sa-lông ngủ thiếp đi.

Vũng máu đỏ lôm đìm ngập trong giấc mơ.

Vào thời điểm mấu chốt của sự nghiệp, cái chết của Ưc Đình phơi bày sự thật về Diệp Tử ra ngoài ánh sáng, chỉ qua một đêm, dưới con mắt của dư luận mọi lời đồn thổi thêu dệt trước đó đã được nghiệm chứng. Tôi không thể biết Diệp Tử đã phải khóc bao lâu, mà có lẽ, em không còn khóc được nữa.

Tôi gọi gọi gọi, máy đều tắt.

Tôi tìm mọi cách để liên lạc với em, và nhận ra hầu như ai cũng không thể liên hệ với Diệp Tử.

Trong cuộc họp báo tại Hồng Công trước ngày bấm máy bộ phim, một kí giả ép Diệp Tử phải trả lời thành thật, Diệp Tử gần như mất hết lí trí và hoàn toàn sụp đổ, không kiềm chế được đã giận dữ ném chai nước khoáng về phía tay nhà báo.

Tôi gọi về nhà em ở Thanh Đảo, bố em nhận điện, khóc lóc trong điện thoại, ai oán: “Ông trời ơi, tôi có gây nên tội lỗi gì đâu, mà lại nuôi lớn cái thứ không biết nhục ấy.....” Mẹ Diệp Tử phải đỡ lấy ống nghe, thông báo hôm kia Diệp Tử có gọi về, chỉ nói muốn yên tĩnh một mình, đợi mọi việc lắng xuống, sẽ về nhà. Những lời đồn đại đã làm tổn hại đến cả người thân Diệp Tử.

Tôi hỏi dò khắp nơi, mà không tìm được bất cứ một thông tin đáng tin cậy nào.

Có người nói em đã theo một tay người Mỹ gốc Hoa sang Mỹ, có người nói em đã di cư, có người nói em bị điên rồi, thậm chí có người nói em đã nhảy lầu, và chẳng bao lâu, mọi người bắt đầu quên lãng em.

Như hoa quỳnh trong đêm nở rồi tàn.

Tình người mỏng nhạt như một tờ giấy, những đề tài đàm tiếu chón trà dư tửu hậu càng ngày càng đầy ắp, càng ngày càng phong phú.

Không như tôi, mất đi một Diệp Lung Linh, như sinh mệnh mất đi sự sống.

Chương 30: Báo ứng

Bất cứ thứ gì cũng có sự cân bằng, điều an ủi lớn nhất cho tôi là công việc lên như điều gặp gió, như mặt trời cao ngất giữa trưa, tôi cùng hai vị giám đốc điều hành công việc, xe lên đời BMW.

Tôi thay đàn bà bên mình, nhưng không một ai đáng để tôi yêu thương thật lòng, trừ hình ảnh những lúc họ châm thuốc hút đã đắm đuối tôi.

Ấn tình của những năm qua, yêu thương hờn giận, từng thứ trách nhiệm tình cảm, từng lần xa cách hợp tan, đều bị tước khỏi tâm can tôi, hủy phá con tim tôi.

Diệp Tử, Diệp Tử, Diệp Tử ơi.....Cuộc đời giống như một bàn cờ, có thể từ lúc anh trao em điều thuốc đầu tiên, anh đã đi lầm bước, và, chỉ sai một nước mà anh thua cả ván cờ này.

Như con sông Hà làm biên giới giữa nước Sở và nước Hán, lẽ nào mọi việc đều đã được định đoạt?

Vào một ngày, người ta không còn nhớ nổi cô Diệp Tử có mất một mí hay mất hai mí, một ngày mọi thứ hóa kiếp cát bụi, Tiểu Ngọc một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi.

Hôm ấy cô ta chủ động gọi trước, lúc đầu tôi không định đến chỗ hẹn, nhưng sau khi cân nhắc thấy mọi việc dường như có liên quan đến người đàn bà này, tôi quyết định phải đi.

Chúng tôi hẹn gặp ở 77 Tam Lý Đồn, 4 năm trước, tại nơi đây, Tiểu Ngọc kể cho tôi về cảnh đời mình, rửa xả Diệp Tử sau khi em bỏ đi. Và cũng tại nơi đây, người mặc chiếc áo hủ vàng là Ưc Đình đã từng uống ừng ực 3 hộp coca, gạt lon nước sang bên, thao thao bất tuyệt kể cho tôi nghe về cuộc hôn thú của Diệp Tử.

Người xưa đã chết, Diệp Tử thì mất tích, bây giờ, chỉ còn người đàn bà này ngồi trước mặt tôi.

Người đàn bà, người đàn bà đã từng cuồng điên yêu tôi, đã từng hết lần này đến lần khác làm hại Diệp Tử, người vì tình yêu cam tâm vào tù, người đã thay đổi cả tên mình.....Cô ta đang ngồi trước mặt tôi, duyên dáng yêu kiều, mặt mày phấn chấn, cô ta không còn là Sư tử vàng bốn năm trước bị tôi giạt đứt áo ở Đá quý trần gian, cô ta không còn là tù nhân ba năm về trước đeo chiếc phù hiệu đối diện tôi qua lớp kính, không còn là con bé vạ vật bán đĩa lõm ở vỉa hè một năm về trước, giờ ả đã là diễn viên, một diễn viên đã tìm được chỗ đứng nhất định trong thế giới điện ảnh.

Diệp Tử như hoa quỳnh tàn đêm, Tiểu Ngọc bắt tài không bằng một gót chân Diệp Tử, tôi cứ hình dung ra hình dáng Tiểu Ngọc đứng đằng sau sân khấu và cười khẩy.

Nếu tôi là Diệp Tử, tôi sẽ kéo Tiểu Ngọc ra đệm lưng.

Tiểu Ngọc vừa ngồi xuống ,câu đầu tiên với tôi là : “ Có tin gì của Diệp Tử chưa?”

“Sao bỗng dưng cô lại quan tâm đến Diệp Tử?” Tôi hằm hè nhìn cô ta, châm một điếu thuốc.

“Quan tâm một chút thì sai à? Em lúc nào chẳng quan tâm đến nó.”

Tôi lắc đầu quây quây, “ Giữa tôi và Diệp Tử, đã xảy ra quá nhiều chuyện, bây giờ có hay không có tin tức cũng thế cả, chúng tôi.....duyên cạn tình mòn rồi.....

“Thật á? Tốt, đây chính là câu muốn nghe.” Cô ta tợp một ngụm bia, dụi đầu thuốc vào cái gạt tàn, : “Hải Đào, bây giờ anh đang cân nhắc tiếp nhận em phải không?”

Không ngờ cô ta vẫn nhớ đến chuyện này, tôi cảm thấy cô ta thối lợ và cực kì nực cười: “ Này, cô nghĩ cái quái gì thế? Tôi và cô có thể ư? Nếu là chuyện có thể việc gì phải đợi đến bây giờ? Thôi, cô dập tắt ý định đấy ngay đi, tôi không còn một chút hứng thú gì với cô.”

“Anh ác độc đã chưa, 4 năm rồi, chẳng nhẽ anh không có đến một cái dính tình cảm cho em? Em đã làm bao nhiêu, bao nhiêu việc vì anh, anh không cảm nhận được à? Chỉ có em, thật đấy cưng, trên thế gian này chỉ có em vì anh nhiều như thế.”

“Bao gồm việc sát thương Diệp Tử?” Tôi nghiêng rằng.

“Này, chẳng phải vì con bé sao? Nếu không có nó, việc gì phải trắc trở thế này?”

“Tê Ngọc Quỳnh, tất cả những việc cô làm đều quá đáng lắm, tôi với Diệp Tử bây giờ có đổ vỡ thế nào thì chúng tôi cũng đã yêu nhau, nếu cô tiếp tục hăm hại người tôi đã từng yêu, là cô làm đau đớn cả cô ấy và tôi.”

“Ồ kìa, tên em là An Ngọc, đừng gọi nhầm nữa.”

“Vâng, An Ngọc An đại tiểu thư, tôi phải nói rõ với cô, kể cả không có Diệp Tử, tôi cũng sẽ không yêu cô đâu.”

“Em không tin, là Diệp Linh Lung cướp anh khỏi em! Anh đã với em trước? Anh về nhà với em trước, nhưng sau đó con hồ ly tinh nó.....”

“Hả! Vậy ra vậy ra cô luôn nghĩ như thế!” Tôi hối hận ngay từ đầu đã không rõ ràng với Tiểu Ngọc, “ cô nghe đây, đại tiểu thư An, trước khi cô, tôi và Diệp Tử.....hai chúng tôi đã có quan hệ ấy rồi! Không phải có với cô trước hiểu chưa?”

“Không thể nào! Sao em không biết?”

“Lúc ấy Diệp Tử thấy cô thích tôi, nên không cho phép tôi nói với cô!”

“Ồ.....la.....” Mặc Tiểu Ngọc rần đánh lại, cô ta im bất hồi lâu, lại nói: “ Được, cứ cho là anh nói thật, nhưng từ đầu đến cuối anh chưa thực sự ở lại với em, nếu chúng mình bên nhau, em chắc chắn anh sẽ yêu em, trong thế gian này, có những người vừa gặp đã yêu nhau, nhưng có những người mưa dầm thấm lâu.”

Tiểu Ngọc dứt lời, tôi nhớ ngay đến Tiêu Lâm má lúm đồng tiền của tôi, không biết giờ này em sống ở đó có ổn không?

“Tùy cô nói gì thì nói.”

Tiểu Ngọc thấy tôi thất thần, lấy móng tay khều khều bàn tay tôi: “ Tối nay em đợi anh ở nhà, chỉ cần cương muốn đến, cái gì cũng là của cưng hết.” Cô ta cà cà bàn chân vào ống quần tôi, mắt hấp háy, thè cái lưỡi đỏ liếm vòng quanh môi, lộ ra hết thấy sự hấp dẫn.

Tôi nhìn cô ta, bắt đầu hơi rung động, tôi muốn ném con đàn bà này lên giường, dùng thù đoạn cục súc nhất làm nhục ả, chà đạp ả, làm ả khô kiệt, làm ả đau nhức.

“Cần gì phải đợi đến tối? Đi luôn bây giờ, đến chỗ cô!” Tôi nghiêng chặt tay Tiểu Ngọc, “ Nhân viên! Thanh toán”

Gương mặt Tiểu Ngọc toát vẻ ngạc nhiên sung sướng, lúc ra khỏi quán bar, tôi bóp nghiêng cặp mông cô ta.

Mặt trời sáng ngày, tháng 10 Bắc Kinh, BMW của tôi chạy sau xe Honda của Tiểu Ngọc, tất cả những việc đã qua đột kích cuống tim tôi, ân oán dài đặc bốn năm, yêu hận tình thù cùng tôi lao băng băng trên đại lộ vòng ba.

Tùy, bạn có thể chửi tôi là thằng đểu không hơn không kém, bạn có thể chửi tôi là thứ tạp chủng mất hết nhân tính, nhưng chỉ bằng cách này, chỉ bằng cách này tôi mới có thể bám theo chiếc xe có con đàn bà nham hiểm ngồi sau, và sắpcùng nó.

Cửa vừa sập lại, tôi như con sói lao vào Tiểu Ngọc, xé tơi quần áo cô ta ra, cắn ngớp lấy cổ cô ta.

Ái đau đớn kêu lên: “ Ái! Nhẹ thôi, nỡm ẹ, ai à đừng vội thế.....biết anh nhớ em, em cũng thèm anh lắm, thèm muốn chết, hôm nay em là của anh, sau này cũng là của anh, anh muốn làm gì thì làm.” Tôi nuốt ngớp miệng cô ta vào miệng mình, đẩy cô ta đổ ập ra giường.

Không có cái thứ trò mơn trớn nhẹ nhàng, tôi đâm thẳng vào trong người cô ta, đồng thời, đồng thời lấy tay dữ dằn nhào ngực cô ta. Tiếng cô ta hỗn hển rít xiết ầm ỉ cả căn phòng, tôi giật lấy một cái gối bên cạnh bịt mặt cô ta lại.

Tiểu Ngọc giãy giụa khỏi cái gối, đầu xiêu vẹo sang một bên, nghiêng răng cắn cổ tay tôi, tôi tát ngay cho cô ta một cái, rồi lật người cô ta lại, đi vào từ đằng sau, túm ngược tóc cô ta lên.

Tôi đang là một thằng điên, tôi đang là loài cầm thú.

Nhưng con đàn bà phía dưới tôi, nó là đồ quỷ dữ.

Cuối cùng tôi kiệt sức nằm vật ra giường, thản nhiên quay sang nhìn ngực và cẳng tay thâm tím của Tiểu Ngọc, không hề đạt tới khoái cảm trả thù, tôi cảm thấy mình là đồ súc vật.

Tiểu Ngọc rên sướng: “ Trời ơi, anh vẫn còn thích chơi trò này sao? Nhưng kích thích lắm, lần sau ra tay nhẹ hơn chút, tay anh nặng lắm cưng ơi, nhìn này, bầm tím hết em rồi này.....”

Cô ta trườn lên ngực tôi cắn mút một hồi, nhảy xuống giường đi tắm, trước khi ra khỏi phòng ngủ cô ta nhếch miệng cười: “ Hi hi, em đã nói rồi, sớm muộn gì anh cũng là của em.....”

Tôi lơ lơ nhìn ngắm xung quanh, muốn tìm điều thuốc hút mà không tìm thấy, tiện tay kéo cái ngăn của chiếc tủ đầu giường.

Ngăn kéo khá bừa bộn, gương con, sổ điện thoại, đồng hồ, tôi ngóc đầu lên, cầm cuốn sổ lên xem.

Một chiếc sim rơi ra từ quyển sổ.

Một chiếc sim di động.

Chừng như mơ hồ cảm thấy điều gì, tôi nhớ lại việc có liên quan đến số điện thoại.

Tôi cầm di động của Tiểu Ngọc lên, đổi sim, rồi gọi vào máy mình.

Màn hình hiện lên: 135107*****

Tôi lao thẳng vào nhà tắm, giơ tay ném mạnh cái điện thoại vào mặt Tiểu Ngọc: “ Con điếm xấu xa! Hóa ra trò của mày!”

Tiểu Ngọc chết lặng trong bồn tắm, nước ngập ngực, ngập lưng, cô ta cúi gập đầu nhìn chiếc điện thoại lênh phềnh trên mặt nước, rồi thoát cái đứng dậy ra khỏi bồn tắm, lấy khăn cuộn quanh mình. Tiểu Ngọc chống nạnh, vênh mặt lên nhìn thẳng vào tôi: “Ồ la, thông minh lắm, hiểu rồi chứ? Muộn rồi! Diệp Linh Lung kết cục ở đâu đến tay sản tin quái đản nhất cũng tìm không ra, anh cũng thế thôi.”

Tôi đập mạnh vào Tiểu Ngọc.

Người Tiểu Ngọc bật vào góc tường, đầu đập vào cái ống phía dưới bồn rửa mặt, cô ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, một dòng máu chảy ra từ trán.

Tiểu Ngọc vuốt mặt, rồi quệt tay vào cái khăn tắm, khăn tắm trắng tinh in nguyên hình vết máu. “ Lý Hải Đào, tôi nói này, tôi chả sợ gì anh, kể cả hôm nay anh đánh tôi chết ở đây cũng thế thôi, tôi đã sống đủ rồi, cái gì tôi cũng đã nếm trải, cái gì cũng đã đủ. Anh không như tôi, anh sống chưa đủ, đời anh còn tươi lắm. Nhưng, bé cưng Diệp Tử của anh đã đi rồi, các người sẽ vĩnh viễn không bao giờ được ở bên nhau!”

“ Tôi nói cho cô hay Tề Ngọc Quỳnh, cứ cho hôm nay tôi không tìm thấy cái sim này,có thể cả đời tôi không biết sự thật, cô cũng không thể có được tôi, biết chưa? Cô làm cái việc hại người vô ích này có ý nghĩ gì cơ chứ?”

“ Tại sao lại vô ích? Ít nhất tôi rất hài lòng, rất khoái trá! Tôi cầm nó, lão trời già trao cho nó biết bao nhiêu điều tốt! Gương mặt đẹp, thân hình đẹp.....điều gì nó cũng đã cướp sạch, đến người đàn ông tôi yêu nhất cũng bị nó cướp đi. Anh không phải là của em, anh có thể là của người khác, nhưng nhất định không được là của Diệp Linh Lung!”

“ Tôi đã nói, Diệp Tử không cướp, cô ấy đã đến với tôi trước cô!”

“ Em không quan tâm! Em nói là em không quan tâm! Em cầm nó!”

“ Tất cả những gì cô đang có là nhờ Diệp Tử! Đồ tiểu nhân vong ân bội nghĩa!”

16. Chương 31 (Kết)

Chương kết

“ Hà, anh sai bét! Em chỉ cần chỉnh đốn lại một chút, con bé nó chỉ giới thiệu cho em thôi, còn lại đều dựa vào bản lĩnh của em, bởi vì, em là Tề, Ngọc, Quỳnh!”

“ Tề Ngọc Quỳnh! Được, vậy tôi hỏi cô, tất cả những tin đồn trên mạng đều do cô rải ra phải không?”

“ Hặc hặc, đã đến nước này rồi, tiết lộ cho anh cũng không hề gì, nhưng em chỉ nói một lần, nói xong, em không bao giờ thừa nhận lại lần nữa. Cái trò lên mạng quả hiệu nghiệm, gửi một câu nói, chỉ qua một đêm có thể truyền đi khắp thế giới khắp Trung Quốc, thật đáng tiếc, anh cũng chỉ là một thằng đầu B, đến giờ mới thấm thía ra phải không, tin les, ngoài anh em, còn ai biết?” Máu trên trán Tiểu Ngọc đã chảy xuống sàn.

“ Tôi thừa biết là cô! Nhưng tôi không có chứng cứ.”

“ Bây giờ anh cũng không có, lời nói gió bay. Anh không còn cơ hội sửa sai với Diệp Tử nữa rồi, muốn tìm Diệp Tử về, em thấy à ha.....cũng chẳng còn cơ hội!” Tiểu Ngọc lại vuốt mặt lần nữa, nụ cười đầy máu làm cả gương mặt cô ta toát lên sự nanh ác khiếp đảm, “Lý Hải Đào, em cho anh cơ hội cuối cùng để giết em, nếu anh vẫn không dám ra tay,” Tiểu Ngọc cười không dứt, “ thì giờ em phải đi bệnh viện cái.”

Nếu tôi không giết chết cô ta, trời đất cũng sẽ không dung thứ. Nhưng trước khi giết ả, tôi phải làm một việc- TÌM được DIỆP TỬ.

Trên đường về tôi thề với ông trời: Thứ nhất, bất kể góc bể chân trời, tôi phải tìm được Diệp Tử, cầu xin sự tha thứ; thứ hai, tôi phải giết chết Tề Ngọc Quỳnh.

.....

Lại một năm mới, lại một đôi trai gái về với nhau. Cảnh Trục và Tuyết Nhi, à, tên thật phải là Cảnh Trục và Thẩm Lăng.

Năm ngoái Cảnh Trục đã chấm dứt cuộc hôn nhân có tiếng không miếng, đến Mỹ tìm Thẩm Lăng ngỏ lời cầu hôn. Thẩm Lăng hạnh phúc ưng thuận, nên cuối tháng 10 năm ngoái đã về nước, xin việc trong một công ty lớn của Mỹ, tiền đồ sáng lạn. Bạn sẽ không thể tìm được hình bóng của Đá quý trần gian trong dáng vẻ đứng đắn, cử chỉ đúng mực của cô bé, khuôn mặt tươi tắn, tinh khiết, rạng rỡ niềm hạnh phúc.

Hôm ấy Tiểu Vân mang theo người bạn trai từ Thiên Tân về dự đám cưới, cậu chàng này vạm vỡ, khôi ngô, nghe nói làm về công nghệ thông tin, ở quê nhà, Tiểu Vân đã mở một hiệu làm đầu, hai người chuẩn bị lễ Quốc khánh này kết hôn.

Thanh Thanh cũng bẽ bụng em bé đến, tự hào khoe: “5 tháng rồi, nghe này, đã được mẹ nó rồi.”

Thoáng thấy tôi trong lễ cưới, Thẩm Lăng nhìn theo với ánh mắt buồn thương, cô ngậm ngùi: “Ồi, em mới đi được hai năm, hai năm với bao nhiêu bất trắc, đã có quá nhiều chuyện xảy ra với anh và Diệp Tử, em không biết phải nói gì, bây giờ ai cũng đã có được hạnh phúc của riêng mình, chúng em hi vọng anh sớm tìm được nửa kia. Nếu Diệp Tử còn có thể quay lại, nếu chị ấy liên lạc với anh, nói với chị, mọi người nhớ chị lắm, thật sự rất nhớ.....”

Tôi thì không nhớ sao?

Sự nhớ nhung ấy giống như hàm râu trên gương mặt, cạo đi lứa này một lứa khác mọc lại, kí ức về em như thanh sắt nung nóng trên lửa in thành vết phỏng, dù che đậy đến đâu, nó vẫn lòi rõ trên xương cốt tôi.

Diệp Tử à Diệp Tử, nếu em có thể tha thứ cho anh, nếu em vẫn còn yêu anh, nếu em còn có thể cho anh một cơ hội, nếu em vẫn sẵn lòng nói với anh câu: Cho em một liều thuốc.

Tôi biết, sự ghen tuông và hẹp hòi của tôi đã làm tổn thương sâu sắc đến em, như cái thời xa xưa, mà tôi vô cớ dựng chuyện, phạm phải những hành vi ngu dốt không biết phải trái, nhất định sẽ bị đông đảo người dân lao động đổ nhựa đường lên đầu, cắm lông gà lên, cho vào cái lồng gỗ thả trôi sông. Họ sẽ đứng xem, ném trứng gà thối vào mặt tôi và chửi” thẳng thắn”.

Tất cả là do tôi tự chuốc lấy, đáng kiếp!

Có lúc tôi thấy Tề Ngọc Quỳnh xuất hiện trên ti vi, uất ức đến buốt người, không có ngày nào tôi không muốn tìm Diệp Tử, không có đêm nào không muốn được giết chết Tiểu Ngọc.

Tôi lại về Thanh Đảo, đây là lần thứ bảy tôi đến nhà Diệp Tử, mẹ em nhìn tôi nói: “Con ạ, làm khó cho con, nhưng con bé Linh Lung không hề thông báo nó đang ở đâu! Mỗi lần điện thoại qua loa đôi câu rồi dập máy, chỉ nói vẫn bình an vô sự, bác có bảo với nó con qua tìm nó, nó chẳng đáp lời. Than ôi, đứa con gái của ta, vì sao lại làm mọi người khổ tâm đến vậy.....”

Đi xe về Bắc Kinh, tôi cứ nghe đi nghe lại bài hát “Ánh mắt của em”, nghe đến lúc thần trí lẫn lộn, suýt nữa gặp tai nạn trên đường cao tốc.

Tháng 3, tôi vô tình đọc được một tin không hay trên báo, nói rằng diễn viên An Ngọc rơi từ tầng 17 xuống, không may tử nạn, mi nhân yếu mệnh.

Lúc đầu tôi nghĩ ai đó đang đùa ác, cơ sao tôi chưa động thủ cô ta đã chết một cách êm thấm? Nhưng tin tức càng đồn càng thiêng, tin đồn cứ như thể tận mắt chứng kiến, dù có là internet thì cũng không thể mang cái chết ra bỡn cợt?

Việc xảy ra thế nào, không điều tra rõ ràng.

Chỉ khi sự việc đã qua đi được hơn một tháng, tôi hỏi dò tin tức mới hình dung được toàn bộ quá trình sự việc.

Đó là một hôm quay ở tỉnh về, Tiểu Ngọc gọi điện tụ tập hội thường HIGH thuốc lắc, cô muốn tổ chức một PARTY cho lũ bạn tác ai tác quái đã lâu không được sốc.

Vài người lục đục kéo nhau đến lúc chập tối, trong lời hô hào của Tiểu Ngọc hút một loại K nào đó, bắt đầu cười ngắc ngứ điên loạn trong phòng.

Bên ngoài đèn đường đã bật, màn đêm chầm chậm ập xuống.

Tiểu Ngọc thong dong đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa, đột nhiên quay đầu lại nói với một cô người mẫu đang đứng cạnh: “ĐM, có cảm giác muốn bay,” rồi cô ta chìa tay ra vuốt má nàng người mẫu, cười nhẹ nhàng, lẩm bẩm một mình: “Bay cả đi, Bay cả đi, sướng lắm.....” nói rồi quay người mở cửa sổ, cô người mẫu rên rỉ: “Trời lạnh như thế, em mở cửa sổ làm gì? Muốn chết công à, đóng cửa vào đi em yêu.”

Chớp mắt đã thấy Tiểu Ngọc trèo lên bậc cửa, nhún người biến mất.

Nàng người mẫu không kịp phản ứng, chỉ lơ mơ nói một câu: “Ồ bay rồi à, hà hà.” Nàng ta kéo tay một người nữa, ẹ ẹ: “Ê, chúng mày nhìn kìa, An Ngọc nó bay rồi, nó bay xuống kia kìa!”

Khi rơi xuống từ tầng 17, Tiểu Ngọc vẫn mở to mắt nhìn màn đêm đang chạy dọc theo mình, rồi cô ta giang rộng hai tay, có một chiếc cúc áo rơi ra khỏi lòng bàn tay, cuối cùng chổng chơ lẫn vào một đám cỏ cách xa xác Tiểu Ngọc.

Cái cúc ấy màu xanh, giống hệt một chiếc cúc áo còn khuyết trên chiếc sơ mi của tôi.

Đêm, tôi thảng thốt tỉnh giấc, người đầm mồ hôi, tôi ngồi bật dậy, châm ngay một điếu thuốc. Khói thuốc tà tà che phủ mặt tôi, chuyện xưa của 4 năm cơ duyên trong khói thuốc hiện ra như thể nó mới chỉ xảy đến ngày hôm qua, Diệp Tử, Tiểu Ngọc, Tiêu Lâm, Úc Đình, Tiểu Vân, Tuyết Nhi, Thanh Thanh, từng khuôn mặt dừng hình thành từng bức ảnh, tôi có thể xé đi bức hình cũ, nhưng không xé bỏ được quá khứ.

“Cho em một điếu thuốc.” Đó là câu đầu tiên em nói với riêng tôi.

Tôi chỉ đưa cho em một điếu thuốc, còn em đã trao cho tôi bao năm ái tình thương hận, đau khổ sinh li tử biệt.

Nhân quả luân hồi ư, thiện ác báo ứng ư, tất thấy tất thấy đã chẳng còn quan trọng, bởi từ khi bắt đầu đưa điếu thuốc, tôi hiểu rõ yêu cực điểm và hận cực đau, đã ném mùi thế gian trăm mối tương tư, nghìn thứ mùi vị, vạn mối tình hoài.

Người con gái đó, cuộc tình đó, câu nói đầu làm quen đó.

.....

Giữa tháng tư, tháng năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Bắc Kinh, dân tình hết sức hoang mang lo ngại. Số lượng báo cáo tỷ lệ nhiễm ca, tử vong thay đổi theo thời gian trên các phương tiện thông tin. Phải thế mà, tình yêu và tình thân bỗng trở nên chật kín.

Những ngày này tôi nằm lì ở nhà, tự tay nấu ăn, có chung mối quan tâm đến tai họa đặc biệt nghiêm trọng này y như mọi người, và cũng như họ tôi hiểu thêm hơn về giá trị của mạng sống.

Tôi xót xa cho những ai bị mất đi người thân trong đại dịch này, lòng họ nhất định nhét đầy phẫn nộ đau buồn, những nỗi buồn xảy đến bất thành linh có thể phá hủy tâm hồn cứng cõi nhất. Bởi cũng đã để tuột mất người yêu dấu, đêm đêm khi chỉ còn một mình như ai, nỗi đau khổ ngăn cách trời xa quật vào tâm linh và da thịt thối, tôi đắm đuối thương tích..

Với tư cách cá nhân tôi ủng hộ 100 vạn tệ ột số bệnh viện, mong muốn bằng cách bình thường này bày tỏ sự ngưỡng mộ của tôi với tập thể các bác sĩ và y tá, sự xem trọng mạng sống con người. Tiền chỉ là thứ đất lưng, tôi muốn bằng sức lực ít ỏi của mình, cứu vớt dù chỉ một sinh mạng vô tội, kêu gọi mỗi chân tình giữa chúng sinh.

Tôi làm kinh doanh, nhưng trước tiên tôi là một con người. Người đã không còn tìm thấy không còn cứu vãn được tình yêu.

Sự ghen tuông và ngờ vực làm tôi mất đi người yêu dấu, mặc dù có thể em vẫn tồn tại trên thế gian này, em đang ở nơi nào đó thẳm lặng nhìn tôi, đang nhớ nhung tôi như tôi nhớ tưởng em, tiếc thay biến người mệnh mông, thiên đường rất gần, không biết có còn ngày tái hợp.

Cảm ơn em, người yêu của tôi, người đã giáo hội cho tôi làm sao để yêu và được yêu, cứ coi như tôi và em cách nhau một chân trời, cứ coi như đời này kiếp này không gặp lại, em cũng là người duy nhất trong đáy lòng tôi, em là nỗi yêu đương không bao giờ thay đổi.

Cuối tháng 5 mọi người hân hoan với tin tức dịch SARS đã được ngăn chặn.

Hôm ấy Thanh Thanh gọi cho tôi, nói đài truyền hình của chồng cô đang hợp tác với một kênh truyền hình khác, chuẩn bị thu một chương trình đối thoại mang tên “ Những tấm lòng”, công việc được giao phó cho chồng Thanh Thanh, và điều đầu tiên anh ta nghĩ đến chính là việc quyền tiền của tôi, muốn hỏi tôi có đồng ý lên chương trình này không.

Tôi từ chối: “Đừng, anh làm đâu phải để lên ti vi”

Thanh Thanh cười trong điện thoại, “ Vâng, biết anh cao thượng, nhưng anh lên chương trình này nhé, việc chỉ có lợi, tốt như thế, còn nữa, kênh truyền hình này phát đi khắp thế giới, nhờ ra.....nhờ ra Diệp Tử ở đâu

đó nhìn thấy anh? Anh hiểu ý em chứ? Trên ti vi anh muốn nói , nói thế nào tự anh rõ hơn cả? Nhưng chỉ được trong phạm vi hai câu, anh không thể lấy đó như đăng quảng cáo tìm người, sẽ bị cắt hình ngay đấy!”

Một đề nghị lay dậy con người đang mơ ngủ trong tôi.

Thanh Thanh nói đúng, nhờ Diệp Tử ở đâu đó nhìn thấy tôi? Có thể những hình ảnh sẽ gợi lại kỉ niệm. Nếu em còn yêu tôi, nếu em còn muốn tha thứ cho tôi, thì đây chính là một thượng sách.

Tôi cảm ơn rồi rít trong điện thoại, chỉ còn thiếu điều chạy đến nhà Thanh Thanh khấu đầu.

Một tháng sau, tôi ngồi trước màn hình ti vi xem talkshow, trên tiết mục Lý Hải Đào quần áo chỉnh tề, gương mặt bết dính...

MC: “ Thưa anh Lý, chúng tôi rất muốn được nghe cảm xúc thật của anh?”

Tôi trầm tư : “ Trong cuộc sống con người bị chi phối bởi rất nhiều các nhân tố, bắt ai ai cũng phải bôn ba lao khổ, vì tiền, vì kế sinh nhai, vì địa vị và quyền lực.....đôi khi tôi thực sự cảm thấy tình cảm giữa con người mờ nhạt dần. Tôi nghĩ có rất nhiều người như tôi, trước dịch SARS đã rất lâu rất lâu không chú ý hoặc quan tâm đến gia đình hay bạn bè, chính vì những khó khăn xảy đến trong dịch SARS lần này, chúng ta mới đột ngột cảm thấy sự đáng quý của sinh mệnh và tình cảm chân thành. Chính tôi đã từng mất đi người tôi yêu nhất, cô ấy không ra đi bởi SARS, mà bởi vì sự ích kỉ và hẹp hòi của tôi, nên tôi biết cảm giác đánh mất người thân, tôi biết nỗi tổn thương đau thấu xương tủy.Tôi chỉ muốn đóng góp chút sức lực của mình, và cũng chỉ bằng cách này bày tỏ tình cảm và lời chúc phúc từ đáy lòng, ngày hôm nay tôi giúp cứu được một người, giúp đánh thức được một tấm chân tình, tất cả, là vì cô ấy, sau những giông bão, cho tôi hiểu tôi cần yêu ai đó như thế nào, và chính cô ấy, khiến tôi tỉnh ngộ để biết trân trọng những thứ thuộc về hiện tại.

Lý Hải Đào trên màn hình ngừng lại, nỗi buồn đã nghẹn trong cổ, anh ta phải mở to mắt để ngăn nước mắt trực rơi ra, “ Nếu hôm nay cô ấy có thể xem chương trình này, tôi muốn gửi ... Tôi nhớ từng lời em nói từ ngày đầu tiên, từng chữ, dù em đi tới đâu, dù xảy ra chuyện gì, tôi đều ở đây chờ đợi, tôi sẽ vẫn chờ, vẫn...”

...

... ĐÃ LÂU RỒI

Tôi nhắm mắt lại, đã lâu, tôi không còn buông thả nước mắt, đã lâu, tôi không còn buông thả cho đáy lòng đối mặt với nỗi thương.

Người con gái đó, cuộc tình đó, câu nói đầu làm quen đó.

Trần gian là chốn phù hoa, muôn nghìn chúng sinh, làm sao tôi có thể tìm lại khuôn mặt đẹp xinh giấu trong làn khói thuốc.

Điện thoại réo chuông, cắt ngang dòng suy tư chao đảo lang thang của tôi, tôi đưa tay lên quệt nước mắt, nhắc ống nghe.

“ A lô” Tôi nói.

Một âm thanh như dội về từ phía chân trời, dội qua điện thoại, dội vào trong tim, và đồng thời bay đến, là hơi thở thơm ngát của Diệp Tử.

Em nói:: “Cho em một điều thuốc.”

—HẾT—a

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-quay-bar>